

ĪJABA GRĀMATA

KLIFORDS GOLDŠTEINS

**BĪBELES STUDIJU MATERIĀLS
2016. GADA 4. CETURKSNIM**

Mūžsenais jautājums

Neskatoties uz populāro pretējā viedokļa propagandu, kristiešiem ir ļoti loģiski un saprātīgi iemesli ticēt Dievam. Lai gan daži "vislabākie un gaišākie prāti" spēj pārliecināt, ka evolūcijas "dabiskās izlases" ideja un "nejaušas pārvērtības" var izskaidrot dzīvības sarežģītību, brīnumu un skaistumu, daudzi cilvēki tam nepiekrīt – un pamatoti. Neskatoties uz pēdējiem "zinātniskajiem" paziņojumiem, ka Universs ir radies no "nekā", lielākā daļa cilvēku uzskata, ka doma par mūžīgi eksistējošu Dievu ir daudz loģiskāks un labāks pasaules rašanās izskaidrojums.

Un tomēr, pat ja loģika un saprāts ir mūsu pusē, vēl joprojām pastāv vienmēr klātesošā ļaunuma problēma. Līdz ar to paliek arī mūžsenais jautājums: ja Dievs eksistē un ir tik labs, tik mīlošs un tik spēcīgs, kāpēc tad ir tik daudz ciešanu?

Šajā ceturksnī pētīsim Ījaba grāmatu. Cik interesanti, ka Ījaba grāmata, kas risina mūžseno jautājumu, ir viena no pirmajām sarakstītajām Bībeles grāmatām. Dievs jau no paša sākuma iedeva mums atbildes uz vissarežģītāko no visiem jautājumiem.

Dažas atbildes, bet ne visas. Iespējams, ka neviena no Bībeles grāmatām neatbild uz visiem jautājumiem; pat Bībele kā tāda to nedara. Neskatoties uz to, Ījabs atvelk priekškaru un atklāj lasītājam realitātes eksistenci, kas atrodas ārpus mūsu maņu uztveres, pat ar zinātnes palīdzību. Tā aizved mūs uz valstību, kas, lai gan tālu prom no mums vienā ziņā, ir neticami tuvu citā ziņā. Ījaba grāmata atklāj mums arī to pašu, ko liela daļa pārējās Bībeles: dabiskais un pārdabiskais ir nesaraujami saistīts. Ījabs ir uzskatāms ainojums principam un brīdinājumam, ko Pāvils izteica pēc daudziem gadsimtiem: "Jo mūsu cīņa nav pret miesu un asinīm, bet pret varām un spēkiem, pret šīs tumsas pasaules valdniekiem un ļaunuma gara spēkiem debesīs." Ef. 6:12

Lai gan grāmata pamatā ir par vienu cilvēku, tā ir stāsts par mums visiem, jo mēs visi ciešam tādos veidos, kas bieži liekas bezjēdzīgi. Pat stāsts par četriem vīriem, kas nāk pie viņa, atspoguļo arī mūsu situāciju, jo kurš gan no mums nav mēģinājis risināt citu ciešanas?

Tomēr mēs palaistu garām svarīgu Ījaba grāmatas nolūku, ja par to do-

māsim tikai kā par ciešanu pārņemtas cilvēces mēģinājumu saprast cilvēci, kas cieš. Stāsts ir uzrakstīts lielās cīņas starp Kristu un sātanu kontekstā, kas šeit ir atklāta visburtiskākajā veidā. Un tas ir tāpēc, ka tā ir visburtiskākā cīņa, kas ir sākusies Debesīs un šeit norisinās katra cilvēka sirdī, prātā un ķermenī.

Šajā ceturksnī iepazīsimies ar Ījaba stāstu, kopā aplūkojot gan stāstījuma tiešo drāmu, gan attālināto, uzzinot ne tikai to, kā grāmata beidzas, bet arī lielāku kopainu, kurā stāsts risinās. Pārzinot ne tikai Ījaba grāmatu, bet arī visu Bībeli, mums kā lasītājiem ir svarīgi salikt to visu kopā. Mēs cenšamies saprast, cik daudz vien iespējams, ne tikai to, kāpēc mēs dzīvojam Jaunā pasaulē, bet – vēl svarīgāk – kā mums dzīvot tajā.

Protams, pat pēc Ījaba grāmatas studijām, pat pārējās Bībeles kontekstā, mūžsenais jautājums paliek. Tomēr mums ir nodrošināta mūžsena atbilde: Jēzus Kristus, kurā "mums ir glābšana caur Viņa asinīm" (Ef. 1:7), ir tas, caur ko nāk visas atbildes.

*Klifords Goldšteins, kas strādā Ģenerālkonferencē kopš 1984. gada,
ir Pieaugušo Bībeles izpētes nodaļas redaktors.*

Piezīme. Bībeles citātiem izmantots jaunais latviešu valodas Bībeles tulkojums.

BEIGAS

Sabata pēcpusdienai

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

Īj. 42:10-17, 1. Moz. 4:8, Mat. 14:10, 1. Kor. 4:5, Dan. 2:44, Īj. 14:14, 15.

ATMIŅAS PANTS:

"Tad Jēzus viņai sacīja: 'ES ESMU augšāmcēlšanās un dzīvība. Kas tic uz Mani, tas dzīvos, kaut arī viņš mirtu!'" (Jāņa 11:25)

Kakstīšanas nodarbībās skolēniem māca, cik svarīgs ir labs nobeigums viņu garadarbam. Īpaši daiļliteratūrā, kur viss ir izdomāts, autoram ir jāaizved lasītājs līdz gandarījumu sniedošam noslēgumam. Bet arī patiesu notikumu aprakstos labs noslēgums ir svarīgs.

Tomēr kā ir ar realitāti? Kā ir ar pašu dzīvi, kas netiek dzīvota grāmatas lapusēs vai filmas scenārijā, bet miesā un asinīs? Kā ir ar mūsu pašu stāstiem? Kādi ir to noslēgumi? Kā tie attīstās? Vai atsevišķie noslēgumi ir skaisti savīti kopā, kā tas ir labā sacerējumā?

Šķiet, ka tā nav, vai ne? Kā mūsu stāsti var labi beigties, ja tie vienmēr beidzas ar nāvi? Šajā ziņā mums nekad nav patiesi laimīgu beigu, jo kad gan nāve var būt laimīga?

Tas pats ir ar stāstu par Ījabu. Lai gan tā beigas bieži ir attēlotas kā laimīgas, vismaz salīdzinājumā ar visu, ko Ījabs bija izcietis, tās patiesībā nemaz nav tik laimīgas, jo arī šis stāsts beidzas ar nāvi.

Šajā nedēļā, pieķeroties Ījaba grāmatai, mēs sāksim ar tās beigām, jo tur ir uzdoti jautājumi arī par mūsu beigām, ne tikai tagad, bet visā mūžībā.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 1. oktobrī.

Laimīgi kopš tā laika?

Bieži vien pasakas bērniem beidzas ar teikumu: "Un kopš tā laika viņi dzīvoja laimīgi." Dažās valodās tas ir gandrīz novalkāts izteiciens. Ideja ir tāda, ka par spīti visam – vai nolaupīta princese, uzrodas nikns vilks vai Jauns ķēniņš – varonis un varbūt arī viņa jaunā sieva beigās uzvar.

Tā beidzas arī Ījaba grāmata, vismaz pirmajā brīdī tā šķiet. Pēc visiem pārbaudījumiem un likstām, kas pār viņu nāk, par Ījaba stāstu tikai nosacīti varam teikt, ka tas noslēdzas uz pozitīvas nots.

Izlasi Īj. 42:10-17, Ījaba grāmatas pēdējos pantus. Ko tie mums stāsta, kā beidzās Ījaba dzīve? _____

Nav šaubu, ja būtu jānosauc Bībeles grāmata, kurā galvenais varonis piedzīvo laimīgas beigas, grāmata ar "kopš tā laika dzīvoja laimīgi" beigām, daudzi nosauktu Ījaba grāmatu.

Galū galā, kas tik Ījabam atkal nebija stāsta noslēgumā. Ģimene un draugi, kas nebija laikā, kad bija pārbaudījumi (izņemot Elīfazu, Bildadu, Cofaru, Ēlīhu un Ījaba sievu), nāca un mierināja viņu. Viņi arī bija dāsni ar naudu. Stāsta beigās Ījabam bija divreiz vairāk nekā stāsta sākumā, vismaz materiālā ziņā (salīdzini Īj. 42:12 ar Īj. 1:3). Viņam bija desmit bērnu, septiņi dēli un trīs meitas, mirušo septiņu dēlu un trīs meitu vietā (sk. Īj. 1:2, 18, 19), un visā zemē nevarēja atrast "citu tik skaistu sievu kā Ījaba meitas" (Īj. 42:15), kas nebija teikts par pirmajām meitām. Un šis vīrs, kas bija tik pārliecināts, ka viņu gaida droša nāve, nodzīvoja vēl 140 gadu. "Ījabs nomira vecs un sāts savu dienu." (Īj. 42:17) Frāze "sāts savu dienu" ebreju valodā (reizēm tā tulkota kā "gadu pilnība") ir izmantota, lai aprakstītu Ābrahāma (1. Moz. 25:8), Īzaka (1. Moz. 35:29) un Dāvida (1. Laiku 29:28) pēdējās dienas. Tā liek domāt par to, ka cilvēks ir bijis pietiekami labā un laimīgā vietā nelaimīga notikuma – nāves – brīdī.

Mums visiem patīk stāsti ar laimīgām beigām, vai ne? Kādus stāstus ar laimīgām beigām tu zini? Kādas mācības mēs varam no tiem gūt? _____

Nelaimīgas beigas

Ījaba grāmata noslēdzas ar to, ka Ījabam klājas labi un viņš nomirst “vecs un sāts savu dienu”. Kā mēs visi zinām, un vēl pie tam pārāk labi zinām, stāsts tik labi nebeidzas daudziem citiem. Pat tie, kas ir bijuši uzticīgi, godājami un tikumīgi, ne vienmēr ir nonākuši līdz tādām stāvoklim kā Ījabs.

Kā beidzas šo Bībeles varoņu dzīves stāsti?

Ābels (1. Moz. 4:8) _____

Ūrija (2. Sam. 11:17) _____

Ēlī (1. Sam. 4:18) _____

Ķēniņš Jošijāhu (2. Laiku 35:22-24) _____

Jānis Kristītājs (Mat. 14:10) _____

Stefans (Ap. d. 7:59, 60) _____

Kā redzam, Bībele ir pilna ar stāstiem, kam nav laimīgu beigu. Un tas ir tāpēc, ka pati dzīve ir pilna ar stāstiem bez laimīgām beigām. Vai tās būtu mocības laba iemesla dēļ, nāve no briesmīgas slimības vai sāpju un posta pilna dzīve, daudzi cilvēki neiziet cauri saviem pārbaudījumiem tik uzvaroši kā Ījabs. Būsim godīgi – cik bieži viss beidzas tik labi kā Ījabam? Un mums nav vajadzīga Bībele, lai pārliecinātos par šo briesmīgo faktu. Kurš gan no mums nav saskāries ar nelaimīgām beigām?

Kādus stāstus ar nelaimīgām beigām tu zini? Ko tu esi mācījies no tiem? __

(Daļēja) atjaunošana

Jā, Ījaba stāsts noslēdzas uz pozitīvas nots, pretēji daudziem citiem Bībeles varoņiem un bieži vispār cilvēkiem kopumā. Teologi reizēm runā par Ījaba "atjaunošanu". Un patiešām kaut kādā mērā viņam daudz kas tika atjaunots.

Bet, ja tās būtu galējās stāsta beigas, vai stāsts – pavisam godīgi – patiešām būtu pabeigts? Ījabam noteikti kļuva labāk, daudz labāk, bet Ījabs vienalga beigās nomira. Un arī visi viņa bērni nomira. Un visi bērnu bērni nomira. Un, nav šaubu, ka viņi visi zināmā mērā piedzīvoja tādas pašas traumas un pārbaudījumus kā mēs, jo no tā kritušajā pasaulē vienkārši nevar izbēgt.

Un, cik nu mēs zinām, Ījabs nekad neuzzināja iemeslus visām likstām, kas nāca pār viņu. Jā, viņš atkal tika pie bērniem, bet kā ar visām skumjām un ciešanām par tiem, ko viņš zaudēja? Kā ar rētām, ko viņš nesa visu savu atlikušo dzīvi? Ījaba stāstam bija laimīgas beigas, bet tās tomēr nebija pilnīgi laimīgas. Pārāk daudz sāpīgu zaudējumu, pārāk daudz neatbildētu jautājumu.

Bībele saka, ka Kungs "Ījabam noņēma gūstu" (Īj. 42:10, KJV), un Viņš patiešām tā darīja, īpaši ja salīdzinām ar visu, kas bija pirms tam. Bet daudz kas joprojām palika nepilnīgs, neatbildēts un nepiepildīts.

Tam nevajadzētu mūs pārsteigt, vai ne? Galu galā, šajā pasaulē, kāda tā ir tagad, neskatoties uz to, vai gals ir labs vai slikts, dažas lietas paliek nepilnīgas, neatbildētas un nepiepildītas.

Tieši tāpēc zināmā mērā Ījaba stāsta noslēgumu varētu uzskatīt par simbolu visas cilvēces vaidu un ciešanu galam. Tas palīdz saprast lielāko cerību un pilnīgas atjaunošanas apsolījumu, kas mums ir Jēzus Kristus evaņģēlijā un kura priekšā Ījaba atjaunošana nobāl.

Izlasi 1. Kor.4:5. Ko šis pants mums pasaka par to, ka tagad, šajā dzīvē, dažas lietas tā arī paliks neatbildētas, nepiepildītas un nepilnīgas? Uz kādu cerību tas mums norāda?

Mūžīgā valstība

Bībele ir arī grāmata par vēsturi. Bet tā nav vienkārši vēstures grāmata. Tā stāsta mums par notikumiem pagātnē, par vēsturiskiem notikumiem, un izmanto tos (kopā ar visu pārējo), lai sniegtu mums garīgas mācības. Tā izmanto notikumus pagātnē, lai mācītu mums patiesības par to, kā mums ir jādzīvo šeit un tagad. (Sk. 1. Kor. 10:11.)

Bet Bībele nerunā vienkārši par pagātni. Tā runā arī par nākotni. Tā stāsta mums ne tikai par notikumiem, kas ir pagājuši, bet arī par tiem, kas vēl gaidāmi. Tā norāda mums uz nākotni, pat uz laika galu. Teoloģiskais nosaukums pēdējo dienu notikumiem jeb gala laikam ir "eshatoloģija" no grieķu vārda, kas nozīmē "pēdējais". Dažreiz tas tiek izmantots, lai apkopotu tādus ticības mācības punktus kā nāve, tiesa, debesis un elle. Tas arī runā par cerības apsolījumu uz jaunu eksistenci jaunā pasaulē.

Bībele par gala laiku mums atklāj daudz. Jā, Ījaba grāmata beidzas ar Ījaba nāvi, un, ja tā būtu vienīgā grāmata, ko cilvēks lasītu, viņš uzskatītu, ka Ījaba stāsts beidzas ar nāvi, tāpat kā mūsējais. Nebija nekā, uz ko cerēt, jo, cik nu cilvēks var secināt no visa, ko redz, pēc nāves nekas neseko.

Tomēr Bībele māca mums kaut ko citu. Tā māca, ka laika galā tiks nodibināta Dieva mūžīgā valstība, tā pastāvēs mūžīgi un būs mūžīgas mājas atpestītajiem. Atšķirībā no pasaulīgajām valstībām, kas ir nākušas un gājušas, šī viena ir mūžīga.

Izlasi Dan. 2:44, 7:18. Uz kādu cerību pasaules gala jautājumā norāda šie panti?

"Beidzot lielais atpestīšanas plāns pasauli iekļaus pilnīgā Dieva labvēlībā. Viss, kas ar grēku tika pazaudēts, būs atjaunots. Ne tikai cilvēks, atbrīvota tiks arī Zeme, lai tā paklausīgajiem kļūtu par mūžīgu Tēviju. Sešus gadu tūkstošus sātans cīnījās, lai iegūtu Zemi par savu īpašumu. Tagad piepildīsies Dieva sākotnējais nodoms, kāds tas bija pie radīšanas. "Bet Visaugstā svētie pārņems valdīšanu un to paturēs mūžīgi, pat mūžu mūžos." (Dan. 7:18)" (E. Vaita "Sentēvi un pravieši", 342. lpp.)

Patiesām, Ījaba grāmata noslēdzas ar viņa nāvi. Labā ziņa mums un Ījabam ir tā, ka Ījaba grāmatas beigās nav Ījaba stāsta beigās. Un mūsu nāve nav arī mūsu stāsta beigās.

Augšāmcelšanās un dzīvība

Izlasi Īj. 14:14, 15. Kādu jautājumu Ījabs uzdod un kā viņš pats uz to atbild?

Viena no tēmām, kas risināta Ījaba grāmatā, ir nāves jautājums. Kā gan lai ne? Ikviena grāmata, kas runā par cilvēces ciešanām, protams, arī aplūkos nāves jautājumu, kas ir tik daudzu mūsu ciešanu avots. Ījabs jautā, vai mirušie dzīvos atkal, un tad viņš saka, ka viņš gaida, kad notiks izmaiņas. Ebreju vārds, kas tulkots kā "gaidīt", ietver arī domu par cerību. Tā nav tikai kaut kā gaidīšana, tā ir cerēšana.

Un tas, uz ko viņš cerēja, bija viņa "pārmaiņa". Šis vārds nāk no ebreju vārda, kas ietver domu par "atjaunošanu" vai "aizvietošanu". Bieži tā ir apgērba maiņa. Lai gan vārds pats par sevi ir vispārējs, ņemot vērā kontekstu – jautājumu, kāda atjaunošana nāk pēc nāves, "atjaunošana", uz ko cerēja Ījabs, – ko gan citu varēja nozīmēt šī pārmaiņa, ja ne pāriešanu no nāves dzīvībā, laiku, kad Dievs ilgosies pēc sava roku darba" (Īj. 14:15)?

Protams, mūsu lielā cerība, lielais apsolījums, ka nāve nebūs beigas, nāk no Jēzus dzīves, nāves un kalpošanas. "Jaunā Derība māca, ka Kristus ir sakāvis nāvi, cilvēka rūgtāko ienaidnieku, un ka Dievs uzmodinās mirušos uz pēdējo tiesu. Bet šī doktrīna bibliskajā ticībā kļūst centrāla .. pēc Kristus augšāmcelšanās, jo Kristus uzvarā pār nāvi tā kļūst pilntiesīga." (John E. Hartley, "The Book of Job", NICOT, Accordance electronic ed. (Grand Rapids: Eerdmans, 1988), p. 237)

"Tad Jēzus viņai sacīja: "ES ESMU augšāmcelšanās un dzīvība. Kas tic uz mani, tas dzīvos, kaut arī viņš mirtu!" (Jāņa 11:25) Ko Jēzus mums šeit pasaka, dodot mums cerību un pārliecību par "galu"? Tas ir, ko mēs zinām tādu, ko Ījabs nezina? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Neskatoties uz šausmu pilnajām likstām, kas nāca pār Ījabu, viņš ne tikai palika uzticīgs Dievam, bet viņam tika atdots atpakaļ daudz kas no tā, ko viņš bija zaudējis. Tomēr pat šeit, kā tas ir lielākajā Ījaba grāmatas daļā, paliek neatbildēti jautājumi. Protams, Ījaba grāmata ir tikai viena no Bībeles grāmatām, un balstīt teoloģiju uz vienu grāmatu nebūtu pareizi. Mums ir pārējie Raksti, kas pievieno tik daudz izpratnes par daudziem grūtajiem jautājumiem, par kuriem ir runāts Ījaba grāmatā. Jaunā Derība īpaši izgaismo to, kas Vecās Derības laikā nebija tik pilnīgi saprotams. Varbūt vislabākais piemērs tam ir svētnīcas kalpošanas nozīme. Lai arī cik daudz israēlieši varēja izprast dzīvnieku nāvi un visu upurēšanas kalpošanu, tikai pateicoties Jēzus atklāsmei un Viņa nāvei pie krusta, upuru sistēma kļuva pilnīgāk saprotama. Ebreju grāmata palīdz tik daudz izgaismot visas kalpošanas patieso nozīmi. Un, lai gan šodien mums ir priekštiesība zināt "tagadējo patiesību" (2. Pēt. 1:12) un mums noteikti šajos jautājumos ir dota lielāka gaisma nekā Ījabam, mums vēl joprojām ir jāmācās sadzīvot arī ar neatbildētiem jautājumiem. Patiesības atklāšanās ir progresējoša un, neskatoties uz lielāko gaismu, kas mums ir dota tagad, mums vēl joprojām ir tik daudz ko mācīties. Mums ir teikts, ka izglābto pulks sniegsies no pasaules uz pasauli un lielu daļu sava laika viņi nodarbosies ar glābšanas noslēpumu izpēti. Un visā mūžībā šis jautājums nepārtraukti atklāsies viņu prātiem." (E. Vaita "Advent Review and Sabbath Herald" 1886. gada 9. marts)

JAUTĀJUMI PĀRDOMĀM:

1. Ko nozīmē tas, ka "patiesības atklāšanās ir progresējoša"? Kādi vēl ir piemēri tam, kā šī ideja darbojas? Piemēram, cilvēks sāk mācīties matemātiku, iepazīstot skaitļus. Tad mēs mācāmies saskaitīt, atņemt, reizināt un dalīt šos skaitļus. Tālāk mēs padziļināti apgūstam tādus priekšmetus kā algebra, ģeometrija. Kā šī analogija palīdz mums saprast domu par progresējošu gaismu arī teoloģijā?

2. Izlasi Īj. 42:11. Bībeles pētnieki visos laikmetos ir uzdevuši jautājumu, kur bija Ījaba radi un draugi tad, kad viņam tie bija visvairāk vajadzīgi. Tas ir, viņi atnāca pēc tam, kad viņam bija atgriezies veiksmē un viss pavērsās uz labu. Kas nepareizs šajā ainā?

3. Cik daudz sliktu beigu tu zini tagad un kādu cerību dod tev krusts, ka šīs sliktās beigas patiesībā nebūs visa stāsta beigas?

LIELĀ CĪŅA

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Īj. 1:1-5, Īj. 1:6-12, Zah. 3:2, Mat. 4:1, Ec. 28:12-16, Rom. 3:26, Ebr. 2:14.

ATMIŅAS PANTS:

“Kungs teica sātanam: lai Kungs rāj tevi, sātan! Lai tevi rāj Kungs, kas izraudzījies sev Jeruzālemi! Vai šis nav kā ugunij izrauts stumbenis?” (Zah. 3:2)

«S»zkaisītas gan pa Vecās, gan Jaunās Derības lapām ir atsauksmes un norādes uz nerimstošu karu starp Dievu un sātanu, starp labo un ļauno gan kosmiskā, gan personīgā līmenī. Salīdzinot šīs Rakstu vietas, mēs ieraugām katras lomu, lai izveidotu patiesības mozaīkas logu, pa kuru mēs varam uztvert kopējo Rakstu vēsti daudz skaidrāk nekā tad, ja to nedarām.” (“The Handbook of Seventh-day Adventist Theology” (Hagerstown, Md.: Review and Herald Publishing Association, 2000), 969. lpp.)

Lielās cīņas tēma iedod veidolu, kas var mums palīdzēt labāk saprast Bībeles kopējo vēsti, īpaši glābšanas plānu. Lai gan tēma Jaunajā Derībā ir daudz redzamāka, tā atrodama arī Vecajā Derībā. Un varbūt nekur citur Vecajā Derībā mums nav dots skaidrāks sāтана un šī konflikta, kā arī tā spēcīgās ietekmes uz mūsu dzīvi ainojums kā tieši Ījaba grāmatā.

Šajā nedēļā mēs aplūkosim šo plašāko realitāti, kas pastāv aiz fiziskajām lietām un kas tad arī ir Ījaba grāmatas galvenais fokuss. Lai gan mūsu dzīvēstāsti atšķiras no Ījaba gadījuma, viens mums ir kopīgs: mēs, tāpat kā Ījabs, visi esam iesaistīti šajā nežēlīgajā cīņā.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 8. oktobrī.

Mazas debesis virs zemes

Ījaba grāmata sākas ar visai pozitīvu noskaņu. Vismaz no pasaulīgās perspektīvas mēs redzam vīru, kas ir svētīts no visām pusēm.

Izlasi Īj. 1:1-4. Ko šie panti atklāj par to, kāda dzīve bija Ījabam? Kādi bija Ījaba eksistences pozitīvie aspekti? _____

Noteikti liekas, ka Ījabam ir viss, ieskaitot labu raksturu. Vārds, kas Īj. 1:1 tulkots kā "krietns", nāk no vārda, kas var nozīmēt "pilnīgs" vai "pilns godprātības". Vārds, kas tulkots "taisns", ietver domu par staigāšanu pa taisnu ceļu. Īsāk sakot, grāmata sākas ar gandrīz Ēdenei līdzīgu ainu, attēlojot uzticīgu un godprātīgu bagātnieku, kam visa kā ir gana.

Tomēr viņš atrodas kritušā pasaulē.

Izlasi Īj. 1:5, 6. Ko šie panti atklāj par kritušās pasaules realitāti, kurā dzīvo Ījabs? _____

"Redzot savu dēlu un meitu dzīres, viņš baidījās, ka viņa bērni varētu sadusmot Dievu. Kā uzticīgs savas mājas priesteris viņš pienesa upuri par katru no viņiem. Viņš pazina uzbrūkošo grēka raksturu, un doma, ka viņa bērni varētu aizmirst dievišķās prasības, vadīja viņu pie Dieva kā starpnieka savu bērnu labā." (E. Vaitas komentārs, The SDA Bible Commentary, vol. 3, p. 1140)

Skaidrs, ka Ījabam klājās labi, tik labi, cik vien šeit ir iespējams. Lai arī cik jauki ir ainota viņa dzīve – vīrs, kas dzīvo pārpilnībā, kam ir liela ģimene, godājams vārds un daudz īpašumu, – tā vienalga ir dzīve uz kritušas planētas, kas ir iestigusī grēkā. Un, kā Ījabs drīz piedzīvos, tā nāk ar visām briesmām, ko rada eksistence uz šīs zemes.

Kas ir labās lietas tavā dzīvē tieši tagad? Kā tu vari iemācīties vienmēr būt pateicīgs par tām? _____

Kosmiskais konflikts

Ījaba grāmata sākas uz zemes, mierā un klusumā. Tomēr pirmās nodaļas sestajā pantā viss izmainās. Tas acumirkļi mainās uz pilnīgi atšķirīgu realitātes aspektu, ko cilvēks var ieraudzīt tikai caur dievišķu atklāsmi. Un interesanti, ka cits realitātes aspekts – debesis – nemaz nešķiet tik klusa un mierīga vieta kā zemes dzīve, vismaz lasot to, kas šeit vispirms ir atklāts.

Izlasī Īj. 1:6-12. Lai gan mēs pētīsim šos pantus sīkāk vēlāk, kas šeit notiek? Kā tas atšķiras no tā, ko mēs tikko redzējām notiekam ar Ījabu virs zemes?

Šajos pantos ir tik daudz, ko pētīt. Tie atklāj mūsu universa aspektus, ko neviens mūsu kosmiskais teleskops nevar ieraudzīt un ko zinātne pat nav sākusī apjaust. Cik interesanti, ka šie panti atklāj arī kosmisko konfliktu. Tā nav mierīga, nosvērta un klusa saruna, ko mēs lasām šajos pantos. Dievs runā par Ījabu ar lepnumu (cilvēciski izsakoties), līdzīgi kā tēvs lepojas ar savu dēlu. Sātans turpretī izsmej Dieva sacīto. "Sātans atbildēja Kungam: 'Vai tad Ījabs velti bīstas Dieva?'" (Īj. 1:9). Varam gandrīz dzirdēt viņsnājošu sarkasmu, izsmejošu toni tajā, ko sātans saka Dievam.

Lai gan pants skaidri nepasaka, ka šī konfrontācija notika debesis, tas noteikti notika tur. Un tādējādi mēs iepazīstam šo radīto būtņi, eņģeli, kas stāv Dieva priekšā Debesīs un izaicina Viņu citu "Dieva dēlu" priekšā. Ir grūti iedomāties kādu, kas ar laicīgu vadītāju uzdrošinātos tamlīdzīgi runāt, bet šeit mums ir būtne, kas to uzdrīkstas darīt paša Dieva priekšā. Kā tas varēja notikt?

Atbildi atrodam tēmā, kas parādās visā Bībelē dažādās vietās un atšķirīgos veidos. Tas nodrošina mums spēcīgu paraugu, kas palīdz mums saprast ne tikai Ījaba grāmatu, bet visu Bībeli un tās skaidrojumu visam skumjajam stāstam par grēku un ciešanām virs zemes. Pat vēl svarīgāk, šī tēma palīdz mums labāk saprast, ko Jēzus mūsu labā paveica pie krusta, lai atrisinātu grēka un ciešanu problēmu virs zemes.

Konflikts virs zemes

Ījaba grāmata atvelk priekškaru un atklāj tādu eksistences dimensiju, ko mūsu acis un ausis un laicīgās filozofijas nevarētu mums parādīt. (Šiem pantiem vajadzētu mums parādīt, cik ierobežotas ir mūsu acis un ausis un laicīgās filozofijas, ja runa ir par plašākas kopainas izpratni!) Šie daži panti arī parāda cīņu starp Dievu un šo citu būtni, sātānu. Un, lai gan minētais konflikts Ījaba grāmatā vispirms sākas Debesīs, tas ātri pārceļas uz zemi. Visā Bībelē mēs atrodam pantus, kas norāda uz šo pastāvīgo karu, kurā esam ierauti arī mēs.

Izlasī šos pantus. Kā tie atklāj, cik reāls ir konflikts ar Jaunajiem pārdabiskajiem spēkiem šeit virs zemes?

1. Moz. 3:1-4 _____

Zah. 3:2 _____

Mat. 4:1 _____

1. Pēt. 5:8 _____

1. Jāņa 3:8 _____

Atkl. 12:9 _____

Šie panti ir tikai neliels piemērs neskaitāmiem pantiem, kas vai nu tiešā, vai netiešā veidā norāda uz burtisku velnu, pārdabisku būtni ar ļaunprātīgiem nodomiem. Lai gan daudzi cilvēki sātana ideju uzskata par primitīvu mītu, ar tik skaidru Bībeles liecību mums nevajadzētu iekrist šajos maldos.

Kādos veidos mēs pat tagad varam redzēt sātana darba realitāti mūsu pasaulē? Kas ir mūsu vienīgā aizsardzība? _____

Ījabs kā miniatūra

Ījaba grāmatas sākuma ainas parāda mums dažus svarīgus punktus. Pirmkārt, tās atklāj citas realitātes dimensiju aiz tās, ko mēs varam iepazīt tagad, – Debesu dimensiju ar Debesu būtnēm, kas ir citādas nekā Dievs. Otrkārt, tās arī parāda mums, cik savstarpēji saistīta ir mūsu laicīgā dzīve ar Debesu valstību. Tas, kas norisinās virs zemes, nav atšķirts no Debesu būtnēm šajā valstībā. Treškārt, tās atklāj morālo konfliktu Debesīs, kas patiešām ir saistīts ar to, kas notiek virs zemes.

Īsāk sakot, šie ievadpanti un tālākie ir kā lielās cīņas miniatūra. Panti parāda vienu veidu, kā lielā cīņā, kaut arī kosmiska savos apmēros, atklājās viena cilvēka – Ījaba – dzīvē. Kā mēs redzēsim, iesaistītie jautājumi ietver mūs visus.

Ījaba grāmata parāda sātānu cīņā ar Dievu. Taču tā neparāda, kā šī cīņa ir sākusies. Kā šie panti palīdz mums nedaudz vairāk izprast šo cīņu? Jes. 14:12-14, Ec. 28:12-16, 1. Tim. 3:6. _____

E. Vaita raksta par "mīlestības likumu" kā Dieva valdīšanas pamatu. Saskaņā ar viņas teikto, tā kā Dievs negrib "piespiedu paklausību", Viņš visiem saviem ar morāli apveltītajiem radījumiem ir dāvājis "izvēles brīvību". Tomēr "bija kāds, kas sabojāja brīvību, ar ko Dievs bija apveltījis Savus radījumus. Grēks sākās blakus Kristum esošā būtnē, ko Dievs augsti godāja un kas starp Debesu iedzīvotājiem bija visaugstākais varas un godības ziņā." ("Sentēvi un pravieši", 34., 35. lpp.) Tad viņa citē augstāk minētos pantus no Jesajas un Ecehiēla grāmatas, lai aprakstītu sātāna krišanu.

Izšķirošais šeit ir "mīlestības likums" un brīvās gribas realitāte. Bībele mums atklāj, ka sātāns kļuva lepns un paaugstināja sevi sava skaistuma un krāšņuma dēļ. Kāpēc tā notika, mēs nezinām. Tā droši vien bija daļa no tā, kas 2. Tes. 2:7 nosaukts par "netaisnības noslēpumu" (RV). Šī saistība kļūst jēgpilna, ja mēs saprotam, cik cieši Dieva likums ir saistīts ar Viņa valdības pamatu. Laikā, kad Ījaba grāmatā iepazīstamies ar sātānu, viņa krišana bija pagātnē, un cīņa, ko viņš bija iesācis, bija jau krietni attīstījusies.

Kādu svarīgu izvēļu priekšā atrodies tu šobrīd un uz kādiem Bībeles apsolījumiem tu vari balstīties, lai būtu drošs, ka pieņemtie lēmumi ir pareizi?

Atbildes pie krusta

Ījaba grāmata apskata daudzus svarīgus jautājumus, tomēr daudzi no tiem netiek šeit atbildēti. Mums ir vajadzīga arī pārējā Bībele. Un arī tad vēl mēs "raugāmieš caur stiklu, miglaini" (1. Kor. 13:12, KJV).

Kā mēs vakar redzējām, Ījaba grāmata, piemēram, neko nestāsta par to, kā sākās sātana sacelšanās. Tā arī neko nepasaka, kā galu galā sātans lielajā cīņā tiks sakauts. Neskatoties uz galveno lomu visā, kas grāmatā seko, būdams pieminēts tikai divās vietās (Īj. 1:6-12, 2:1-7), sātans vairs šajā grāmatā neparādās. Viņš vienkārši pazūd, lai gan posts, ko viņš ir izraisījis, paliek. Pārējā grāmata viņu pat nepiemin. Tā vietā gandrīz viss, kas seko grāmatā, ir par Dievu, nevis par sātanu. Un tam ir sava nozīme, jo galu galā Ījaba grāmata ir par Dievu un to, kāds Viņš patiesībā ir.

Neskatoties uz to, Bībele mūs neatstāj bez atbildēm jautājumā par sātana sakāvi lielajā cīņā. Un centrālais šajā sakāvē ir Jēzus nāve pie krusta.

Kā tālākie panti palīdz izskaidrot, ko Jēzus darīja tādu, kas beigās noveda pie lielās cīņas? Jāņa 12:31, 32; Atkl. 12:10-12; Rom. 3:26; Ebr. 2:14. _____

Pie krusta sātans tika pilnībā atklāts Universam kā tas, kas viņš patiesībā ir – slepkava. Tie, kas pazina Jēzu, kad Viņš valdīja Debesīs, noteikti bija pārsteigti, redzot, kā sātana mīļuli Viņu bija pazemojuši. Tas ir sātana "spriedums", par ko Jēzus runāja Jāņa 12. nodaļā. Pie krusta Glābējs nomira par "visas pasaules grēkiem" (1. Jāņa 2:2), un tikai tad Debesis varēja pasludināt, ka notikusi glābšana. Šeit un tagad dievišķais apsoliņums, kas bija sagatavots pirms pasaules iesākuma (2. Tim. 1:9), kļūva par realitāti. Pateicoties Viņa nāvei mūsu labā, Kristus varēja būt "taisns un attaisnot to, kas tic Jēzum" (Rom. 3:26). Tas ir, pie krusta Viņš atspēkoja velna apsūdzības, ka Dievs nevar uzturēt Savu likumu (būt taisnīgs) un vienlaikus izglābt tos, kas ir pārkāpuši šo likumu (taisnotājs). Golgātā izšķīrās sātana liktenis.

Kā mēs varam iemācīties priecāties par to, ko Kristus ir izdarījis mūsu labā pie krusta, pat piedzīvojot pārbaudījumus šajā lielajā cīņā? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Ideja par cīņu starp labo un ļauno ir atrodama daudzās kultūrās. Tā ir pastāvējusi cauri gadsimtiem un bieži izteikta mītos. Mūsdienās lielākas kritikas un modernā racionālisma dēļ daudzi kristieši noliedz burtiska velna un ļauno eņģeļu realitāti. Tos uzskata tikai par primitīviem kultūras simboliem cilvēces un dabiskajam ļaunumam. No mūsu kā adventistu perspektīvas ir grūti iedomāties, kā vispār būtu iespējams saprast Bībeli, neticot velna un viņa eņģeļu realitātei.

Ne visi kristieši ir iekrituši krāpšanā, kas noliedz šo kosmisko pārdabisko spēku konfliktu. Luterāņu zinātnieks Gregorijs Boids, piemēram, ir daudz rakstījis par laikmetiem ilgu (bet ne mūžīgu) cīņu starp Dievu un sātānu. Savas grāmatas "Dievs karo" (God at War) ievadā pēc dažu Dan. 10. nodaļas pantu komentēšanas Boids raksta: "Bībele no sākuma līdz galam pieņem, ka pastāv garīgas būtnes starp cilvēci un Dievu, kuru uzvedība ievērojami ietekmē cilvēces eksistenci uz labu vai ļaunu. Patiešām, tieši šāds uzskats ir Bībeles pasaules uzskata centrā." (Gregory A. Boyd, "God at War" (Downer's Grove, Ill.: InterVarsity Press, 1997), p. 11)

Cik pareizs ir viņa uzskats!

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kādi vēl panti runā par sātānu un citiem dēmoniskiem spēkiem? Ko mēs zaudējam, ja tos uztveram tikai kā cilvēces tumšās puses simbolus?

2. Nikolo Makjavelli, 16. gs. rakstnieks no Florences, teicis, ka valdniekam daudz labāk, ja padotie baidās no viņa, nevis viņu mīl. Turpretī E. Vaita rakstīja: "Pat tad, kad tika izlemts, ka sātāns vairs nevar palikt Debesīs, Bezgalīgā Gudrība viņu neiznīcināja. Tā kā Dievam pieņemama ir tikai kalpošana mīlestībā, Viņa radījumu uzticībai ir jābalstās uz pārliecību par Viņa taisnīgumu un labestību. Debesu un citu pasaulu iemītnieki, būdami nesagatavoti saprast grēka dabu un sekas, nevarētu saskatīt Dieva žēlastību un taisnību, ja sātāns tiktu iznīcināts. Ja viņa eksistence tiktu nekavējoties pārtraukta, viņi kalpotu Dievam aiz bailēm, nevis mīlestībā." ("Lielā cīņa", 498., 499. lpp.) Kāpēc Dievs grib, lai mēs kalpojam Viņam mīlestībā, nevis aiz bailēm?

“VAI TAD ĪJABS VELTI BĪSTAS DIEVA?”

Sabata pēcpusdienai

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

Īj. 1. nod., Īj. 2. nod., 1. Kor. 4:9, 1. Moz. 3:1-8, Fil. 4:11-13, Mat. 4:1-11, Fil. 2:5-8.

ATMIŅAS PANTS:

“Bet viņš tai sacīja: ‘Kā neļēgas runā, tā arī tu runā! Ak labu gan no Dieva ņemsim, bet ļaunu, to ne?’ Un visā, kas notika, Ījabs neapgrēkojās savām lūpām.” (Īj. 2:10)

Šjaba grāmata atver mums pavisam jaunu realitātes dimensiju. Tā ļauj mums ieskatīties lielajā cīņā starp Kristu un sātānu, līdz ar to nodrošinot mums veidni, rāmi, uzmetumu, lai palīdzētu mums labāk saprast pasauli, kurā mēs dzīvojam, pasauli, kas tik bieži traucē, mulsina, pat biedē mūs ar to, ko tā noliek mūsu ceļā. Bet Ījaba grāmata arī parāda, ka šī lielā cīņa nav tikai kāda cita cilvēka cīņa, ar ko mums nav nekāda sakara. Ja tas tā būtu! Bet tā nav: “Tādēļ līksmojieties, debesis un tie, kas tajās mājō. Vai! zemei un jūrai, jo velns ir nokāpis pie jums, viņš ir dusmu pilns, zinādams, ka laika viņam ir maz.” (Atkl. 12:12) Sātāns ir nonācis uz zemi un jūru, un mēs paši zinām, ka viņa dusmas patiešām ir lielas. Kurš no mums kā miesīgs cilvēks nav izjutis šīs dusmas?

Šajā nedēļā mēs turpināsim aplūkot divas pirmās Ījaba grāmatas nodaļas, mēģinot iegūt lielāku izpratni par to, kāda ir mūsu loma, lielajai cīņai turpinioties.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 15. oktobrī.

Ījabs – Dieva kalps

Izlasi Īj. 1. nodaļu. Īpaši pievērs uzmanību sātana apsūdzībām pret Ījabu. Ko sātans saka? Kas ir ietverts viņa uzbrukumos? Kam patiesībā sātans uzbrūk?

“Vai tu neesi apjozis ar žogu viņu un viņa namu, un visu, kas tam pieder? Tu esi svētījis viņa roku darbu, un viņa ganāmpulki piepilda zemi.” (Īj. 1:10) Ījaba grāmata sākas ne tikai ar viņa taisnīguma un labā rakstura aprakstu, bet arī ar viņa materiālajām svētībām un auglīgo saimniecību. Šīs īpašās lietas palīdzēja godāt Ījabu kā “varenāko par visiem Austrumzemē” (Īj. 1:3). Un šīs pašas īpašās lietas sātans met Dievam sejā, pamatā pasakot to, ka Ījabs Viņam kalpo tikai visu šo svētību dēļ.

Kas tad ir ietverts sātana apsūdzībā, ka tad, ja Ījabam to visu atņemt, viņš sāktu lādēt “Tevi [Dievu] tieši vaigā” (Īj. 1:11)? Uzbrukums patiesībā šeit vērsts pret pašu Dievu (un būtībā visa lielā cīņa ir sātana uzbrukumi Dievam). Ja Dievs ir tik brīnišķīgs, tik labs, tad Ījabs paklausa, bīstas un pielūdz Viņu mīlestībā un apbrīnā. Galu galā, kurš gan nemīlētu Dievu, kas dara tik daudz laba? Savā ziņā sātans pateica, ka Dievs ir piekukuļojis Ījabu, lai viņš būtu Viņam uzticīgs. Tādējādi viņš apgalvoja, ka Ījabs kalpo Dievam nevis mīlestības dēļ, bet savu savtīgo motīvu vadīts.

Padomā par dažiem visnejaukākiem un ienīstākajiem politiskajiem valdniekiem, kam ir bijuši uzticīgi sirdsdraugi tikai tāpēc, ka šis valdnieks ir bijis labs pret viņiem. Patiesībā, ja Kungs patiešām ir laipns, mīlošs un gādīgs Dievs, kāds Viņš ir attēlots, tad pat gadījumā, ja Ījabs zaudētu visus labumus, viņš tik un tā kalpotu Kungam. Tomēr, apgalvojot, ka Ījabs nepaliks uzticīgs, sātans netieši norāda, ka pat Ījabs Viņam pilnībā neuzticas un ka Ījabs ir lojāls tikai dāvāto labumu dēļ. Tas ir, (saskaņā ar sātanu) Ījaba lojalitāte lielā mērā atkarīga no tā, vai šis viņam ir labs biznesa darījums.

Kāpēc mēs kalpojam Kungam? Pieņemsim, ka tavi motīvi nav pilnīgi. Ja tev būtu jāgaida, līdz tavi motīvi kļūs pilnīgi, kas varētu notikt ar tevi un tavu ticību?

“Ādu par ādu!” – cīņa turpinās

Īj. 2:1-3 gandrīz atkārtojas Īj. 1:6-8 teiktais. Lielās pārmaiņas ir Īj. 2:3 otrajā daļā, kur Kungs pats runā par to, cik uzticīgs ir Ījabs, neskatoties uz likstām, kas pār viņu nākušas. Tādējādi, kad mēs nonākam pie Īj. 2:3, izskatās, ka sātana apsūdzības ir parādītas kā nepareizas. Ījabs ir palicis uzticīgs Dievam un nelādē Viņu, kā sātans bija paredzējis.

Izlasi Īj. 2. nodaļu. Kas notiek šajos pantos? Kāda nozīme ir faktam, ka gan Īj. 1., gan 2. nodaļā šie “Dieva dēli” ir klāt kā liecinieki dialogam starp Dievu un sātanu? _____

Frāze “ādu par ādu” ir idiomātisks izteiciens, kas ir samulsinājis daudzus Bībeles pētniekus. Tā ideja ir: ļauj kaut kam notikt ar pašu Ījabu, lai atklātos, kāda patiesībā ir viņa uzticība. Sagrauj Ījaba miesu, viņa veselību, un redzēsi, kas notiks.

Un interesanti, ka nekas jau nenotiek vakuumā. Abi gadījumi, kur parādīta cīņa Debesīs, kā tas ir atklāts šeit, Ījaba grāmatā, notiek sanāksmē, kur ir sapulcējušies Debesu iemītnieki un Dievs. Sātans izsaka savas apsūdzības “publiski”; tas ir, viņš to dara citu būtņu priekšā. Šī doma lieliski saskan ar to, ko mēs zinām par lielo cīņu. Tā norisinās visa Universa priekšā (sk. 1. Kor. 4:9, Dan. 7:10, Atkl. 12:7-9).

“Atpestīšanas plānam bija vēl kāds plašāks un dziļāks mērķis, nekā tikai cilvēku glābšana. Ne jau šī iemesla dēļ vien Kristus nāca uz šo zemi; ne tikai tāpēc, lai šīs mazās pasaules iemītnieki pareizi raudzītos uz Dieva likumiem, bet lai attaisnotu Dieva raksturu visa Universa priekšā. Uz šādu sava lielā upura iznākumu – uz iespaidu pār citu pasauli saprātīgām būtnēm un arī pār cilvēkiem – lūkojās Pestītājs, kad Viņš pirms krusta nāves teica: “Tagad ir šīs pasaules tiesas stunda. Šīs pasaules valdnieks tagad tiks izstumts ārā. Bet, kad Es no zemes tikšu paaugstināts, Es visus vilkšu pie sevis.” (Jāņa 12:31,32) Kristus darbs, ar savu nāvi glābjot cilvēkus, ne tikai darīs Debesis pieejamas cilvēkiem, bet arī attaisnos Universa priekšā Dieva un Viņa Dēla izturēšanos sātana sacelšanās gadījumā. Tam jānostiprina Dieva likumu mūžīgā nozīme un jāatklāj grēka daba un tā sekas.” (E. Vaita “Sentēvi un pravieši”, 68., 69. lpp.)

Svētīts lai ir Kunga vārds

Kā Ījabs reaģēja pēc pirmā sātana uzbrukuma, pēc pirmajām ziņām par visām likstām, kas pār viņu bija nākušas? (Sk. Īj. 1:20-22.) Kāda nozīme ir faktam, ka pat tādas tragēdijas vidū Ījabs "negrēkoja un nenievāja Dievu"? _____

Centrālais Dieva valdībā, kas ir balstīta uz mīlestību, ir izvēles brīvība. Dievs grib, lai mēs viņam kalpojam tāpēc, ka mīlam Viņu, nevis tāpēc, ka esam spiesti Viņam kalpot. "Sātans netieši norādīja, ka Ījabs kalpo Dievam savtīgu motīvu vadīts. [...] Viņš mēģināja noliegt, ka patiesa reliģija sākas mīlestībā un izpratnē par Dieva raksturu, ka patiesie Dieva pielūdzēji nemīl reliģiju atalgojuma dēļ; ka viņi kalpo Dievam tāpēc, ka šāda kalpošana ir laba pati par sevi, nevis tikai tāpēc, ka Debesis ir godības pilnas. Un ka viņi mīl Dievu, jo Viņš ir mīlestības un uzticības cienīgs, nevis tikai tāpēc, ka Viņš viņus svētī." (The SDA Bible Commentary, 3. sēj., 500. lpp.)

Ījaba grāmatā Ījabs pierāda, ka sātana apsūdzības ir nepareizas. Tomēr, lai gan Dievs zināja, kas notiks, Ījabs varēja arī rīkoties citādi. Viņš varēja apgrēkoties un "nonievāt Dievu". Dievs nepiespieda Ījabu rīkoties tā, kā viņš rīkojās. Viņa neatlaidīgā uzticība, pārdomājot apstākļus, bija pārsteidzoša liecība cilvēku un eņģeļu priekšā.

Salīdzini, kas notika Īj. 1. nodaļā un kas notika ar Ādamu un Ievu 1. Moz. 3:1-8. Kā kontrasts padara viņu grēku tik briesmīgu? _____

Ādams un Ieva, bezgrēcīgas būtnes īstā paradīzē, izdarīja pārkāpumu un krita grēkā sātana uzbrukuma dēļ. Ījabs, kaut arī piedzīvoja sāpes, tragēdiju un sagrauvi, palika uzticīgs Kungam, neskatoties uz sātana uzbrukumiem. Abos gadījumos mums ir spēcīgs uzskates līdzeklis tiem svarīgajiem jautājumiem, kas likti uz spēles, runājot par brīvo gribu.

Kā Ījaba reakcija šeit parāda, cik lēti, viegli un nepareizi bieži var būtu mūsu aizbildinājumi, kāpēc mēs grēkojam? _____

Ījaba sieva

Šis varbūt ir īstais laiks, kad runāt par vēl vienu upuri Ījaba stāstā – viņa sievu. Viņa parādās tikai Īj. 2:9, 10. Pēc tam viņa pazūd no stāsta un no vēstures. Mums nekas vairāk par viņu nav pateikts. Tomēr, pārdomājot visu, kas bija noticis, kurš gan var iedomāties bēdas, kam šī nelaimīgā sieviete gāja cauri? Viņas tragēdija, kā arī viņas bērnu un citu upuru piedzīvotais 1. nodaļā parāda, cik universālas ir ciešanas. Mēs visi esam iesaistīti lielajā cīņā. Neviens no tās neizbēgs.

Salīdzini Īj. 2:3 un Īj. 2:9. Kādu līdzīgu frāzi lieto gan Dievs, gan Ījaba sieva, un kāda nozīme ir tam, kā abi to lieto? _____

Tā nav nejaušība, ka viena un tā pati frāze par Ījaba turēšanos pie sava "krietnuma" ir minēta abos pantos. Vārds, kas tulkots kā "krietnums", nāk no tā paša vārda, kas lietots Īj. 1:1 un Īj. 1:8, kas bieži tulkots kā "nevainojams". Vārda sakne ietver domu par "pabeigtību" un "pilnību".

Cik žēl, ka Ījaba sieva kļūst par to, kas izaicina Ījabu tajā, par ko Dievs viņu slavē! Savās bēdās, savās skumjās viņa mudina Ījabu darīt tieši to, ko Dievs teicis, ka viņš nedarīs. Lai gan mēs nevaram viņu notiesāt, kāda mācība tā ir mums visiem, cik uzmanīgiem mums jābūt, lai neklūtu citiem par klupšanas akmeni! (Sk. Lūk. 17:2.)

Izlasi Īj. 2:10. Kādu spēcīgu liecību šeit sniedz arī Ījabs? Sk. arī Fil. 4:11-13.

Ījabs atklāj savas ticības patiesumu. Viņš kalpos Kungam gan labos laikos, gan sliktos. Cik pārsteidzoši, ka sātans tagad pazūd no stāsta un vairs neparādās. Un, lai gan pantā tas nav minēts, mēs varam iedomāties sātana vilšanas un dusmas Ījaba atbildes dēļ. Galu galā, padomā, cik viegli viņš bija iegāzis Ādamu un Ievu un daudzus citus. "Mūsu brāļu apsūdzētājam" (Atkl. 12:10) bija jāmeklē kāds cits, ko apsūdzēt.

Kā mēs mācāmies būt uzticīgi Dievam gan labos, gan sliktos laikos? _____

Paklausība līdz nāvei

Īj. 1:22 teikts: "Visā, kas notika, Ījabs tik un tā negrēkoja un nenievāja Dievu!". Savukārt Īj. 2:10 teikts: "Un visā, kas notika, Ījabs neapgrēkojās savām lūpām." Abos gadījumos, neskatoties uz uzbrukumiem, Ījabs palika uzticīgs Kungam. Abi panti uzsver faktu, ka Ījabs negrēkoja ne darbos, ne vārdos.

Protams, panti nepasaka, ka Ījabs nebija grēcinieks, jo Bībele māca, ka mēs visi esam grēcinieki. "Ja mēs sakām, ka neesam grēkojuši, tad padarām viņu par meli un viņa vārda nav mūsos." (1. Jāņa 1:10) Tas, ka kāds ir "krietns un taisns", bīstas Dievu un vairās no ļauna, nepadara viņu bezgrēcīgu. Tāpat kā visi citi, Ījabs piedzima grēkā un viņam bija vajadzīgs Glābējs.

Tomēr, neskatoties uz visu, kas nāca pār viņu, viņš palika uzticīgs Kungam. Šajā ziņā savā veidā Ījabu varam uzskatīt kā simbolu, blāvu Jēzus attēlu (sk. 14. tēmu), jo viņš šausmīgu pārbaudījumu un kārdināšanu vidū nepadevās, nekrita grēkā un tādējādi atspēkoja sātana apsūdzības pret Dievu. Protams, tas, ko Kristus paveica, bija daudz lielāks, varenāks un ietekmīgāks nekā tas, ko darīja Ījabs. Tomēr vienkāršā paralēle paliek.

Izlasi Mat. 4:1-11. Kā Ījaba piedzīvotais sasaucas ar to, kas šeit notiek? _____

Lai gan Jēzus atradās briesmīgā vidē un Viņa miesa bija novājināta ēdiena trūkuma dēļ, Viņš Savā cilvēciskumā, savā "grēcīgās miesas veidolā" (Rom. 8:3) tieši tāpat kā Ījabs neizdarīja to, ko sātans gribēja. Un tieši tāpat, kā sātans pazuda no skatuves pēc tam, kad Ījabs bija palicis uzticīgs, Rakstos teikts, ka "velns Viņu atstāja" (Mat. 4:11) pēc tam, kad Jēzus bija atsitis sātana pēdējo kārdināšanu (sk. arī Jēk. 4:7).

Tomēr tas, ko Jēzus piedzīvoja tuksnesī, bija tikai sākums. Viņa īstais pārbaudījums notika pie krusta, un arī šeit, neskatoties uz visu, kas nāca pār Viņu (kas bija daudz briesmīgākais par Ījaba piedzīvoto), Jēzus palika uzticīgs līdz nāvei.

Izlasi Fil. 2:5-8. Kādu cerību Kristus paklausība līdz nāvei piedāvā mums un ko tas mums stāsta par to, kā mums vajadzētu dzīvot, atsaucoties uz Viņa paklausību? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Ījaba grāmatas pētnieki, kas iedzīljinās ebreju valodā, saskaras ar interesantu fenomenu. Ījaba sievas vārdi tiek tulkoti kā: "Nolādi Dievu un mirsti!" (Īj. 2:9). Savukārt Īj. 1:5 tulkots: "Varbūt grēkojuši mani dēli un Dievu lādējuši savās sirdīs?" Un Īj. 1:11 ir tulkots: "Nudien, izstiep tik roku un aizskar visu, kas viņam pieder, – vai gan viņš nelādēs tevi tieši vaigā?" Katrā no šiem gadījumiem vārds, kas tulkots kā "nolādēt", nāk no vārda ar nozīmi "svētīt". Vārds ar to pašu sakni "brk" ir izmantots visā Bībelē kā vārds "svētīt". Šī pati sakne ir 1. Moz. 1:22, kad Dievs "svētīja" visu, ko Viņš bija radījis. Šo pašu sakni atrodam Ps. 66:8: "Slavējiet, tautas, mūsu Dievu!"

Kāpēc tad šajos dažos pantos tas pats darbības vārds, kas nozīmē "svētīt", ir tulkots kā "nolādēt"? Pirmkārt, ja šajos Ījaba grāmatas pantos būtu ietverta "svētīšanas" ideja, tad panti būtu bezjēdzīgi. Īj. 1:15 – kāpēc gan Ījabs būtu gribējis pienest upuri Dievam gadījumam, ja viņa dēli ir "lādējuši Dievu savās sirdīs"? Konteksts prasa citu nozīmi. Tas pats ir ar Īj. 1:11 un 2:5. Kāpēc sātans varētu domāt, ka tad, ja pār Ījabu nāktu nelaime, viņš slavētu Dievu? Konteksts norāda uz nozīmi "lādēt". Un arī kāpēc Ījabs būtu norājis savu sievu par to, ka viņa būtu teikusi, lai Ījabs slavē Dievu (Īj. 2:9, 10)? Ņemot vērā kontekstu, panti iegūst jēgu tikai tad, ja ietvertā doma ir "lādēšana".

Kāpēc tad autors neizmanto kādu no populārajiem vārdiem ar lādēšanas nozīmi? Zinātnieki uzskata, ka tas ir eifēmisms, jo rakstīšana par Dieva lādēšanu acīmredzot aizskārusi autora reliģiskās jūtas (to pašu mēs varam redzēt 1. Ķēn. 21:10, 13, kur vārds, kas tulkots kā "zaimot", ir ar sakni "brk" – svētīt). Tātad Mozus izmantojis vārdu "svētīt" pareizāka vārda "lādēt" vietā, kaut arī ir acīmredzams, ka runa ir par lādēšanu.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kāpēc krīzes brīdī ir tik dabiski apšaubīt Dieva realitāti vai to, kāds ir Dievs? Kāpēc mums vienmēr prātā jāpatur krusta apziņa, dzīvojot skarbahā realitātē šajā kritušajā pasaulē, kurā lielā cīņā ir reāla?

2. Lai gan mēs zinām kontekstu tam, kas notiek Ījaba grāmatā, Ījabs to nesaprata. Viss, ko viņš zināja, bija likstas, kas nāca pār viņu. Viņš neredzēja šo plašāko ainu. Ko tas mums stāsta par to, ka pārbaudījumu vidū mums vajadzētu atcerēties, ka aiz visa stāv kaut kas lielāks, ko mēs neredzam un nesaprotam, un kā mēs varam mācīties gūt mierinājumu no tā, ka to saprotam?

DIEVS UN CILVĒKU CIEŠANAS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Rom. 1:18-20, Īj. 12:7-10, Atkl. 4:11, Kol. 1:16, 17, Mat. 6:34, Īj. 10:8-12; Rom. 3:1-4.

ATMIŅAS PANTS:

“Nezūdieties par rītdienu, jo rītdiena pati par sevi parūpēsies; katrai dienai pietiek savu bēdu.” (Mat. 6:34)

Qtšķirībā no visām citām Bībeles grāmatām Ījaba grāmata ir pilnībā ārpus Israēla tautas un zemes konteksta. Sākot ar apsolījumu Ābramam 1. Mozus grāmatā, ka Kungs darīs viņu “par lielu tautu” (1. Moz. 12:2), līdz pat Atklāsmes grāmatai, kas apraksta “svēto pilsētu” Jeruzālemi (Atkl. 22:19), tiešā vai netiešā veidā Israēla konteksts un tā derības attiecības ar Dievu veido katras grāmatas saturu.

Ījaba grāmatā nav nekā no tā, pat ne izešanas no Ēģiptes, kas ir senā Israēla vēstures sākums. Visdrīzāk iemesls ir tas, ka tad, kad Mozus rakstīja Ījaba grāmatu Midiānā, tāpat kā 1. Mozus grāmatu (sk. arī The Bible Commentary, 3. sēj., 1140. lpp.), izešana vēl nebija notikusi, kas arī izskaidro, kāpēc tā nav pieminēta.

Bet varbūt ir kāds cits iemesls, pat vēl svarīgāks. Viena no galvenajām Ījaba grāmatas tēmām – cilvēces ciešanas – ir universāla. To neierobežo ne cilvēki, ne laiks. Vienalga, vai jūds, vai pagāns, mēs visi zinām kaut ko par Ījaba ciešanām, par eksistenci kritušā pasaulē. Lai arī cik īpašas bija viņa sāpes, Ījabs aino mūsu visu ciešanas.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 22. oktobrī.

Dievs dabā

Izlasi Rom. 1:18-20. Ko Pāvils šeit pasaka? _____

Cik spēcīgi teikumi! Dieva realitāte un eksistence ir pietiekami atklāta "darbos, kas darīti kopš pasaules radīšanas", tas ir, radītajā pasaulē, un cilvēkiem nebūs, ar ko attaisnot savu neticību. Pāvils saka, ka no radības cilvēki var pietiekami uzzināt par Dieva eksistenci un būtību, tāpēc viņi var tikt taisnīgi notiesāti tiesas dienā.

Nav šaubu, dabas pasaule atklāj mums tik daudz par Dieva eksistenci! Mūsdienu zinātne arī ir atklājusi mums detaļās radītās pasaules brīnumus, par kuriem mūsu senči pirms 300 gadiem, nemaz nerunājot par 3000 gadiem, pat nevarēja iedomāties. Šeit vērojam arī interesantu ironiju: jo lielāku sarežģītību zinātne atrod dabā, jo mazāk ticami kļūst zinātnes apgalvojumi par to izcelsmi – ka tas ir noticis nejauši un gadījuma pēc. Piemēram, iPhone izskatās apzināti veidots, darbojas kā apzināti veidots, atklāj noteiktu plānu gan iekšienē, gan ārienē un darbojas pēc šī plāna. Bet cilvēks, kas arī izskatās plānots, darbojas pēc plāna, atklāj noteiktu plānu gan iekšienē, gan ārienē un darbojas pēc šī plāna – kā mums saka – ir tīras nejaušības produkts. Skumji, ka daudzi cilvēki ir piekrāpti, ticot šādiem apgalvojumiem.

Izlasi Īj. 12:7-10. Kā šeit rakstītais atspoguļo Rom. 1:18-20 atklāto domu?

Arī šeit mums ir teikts, ka Dieva realitāte ir redzama radītajā pasaulē. Lai gan kritušajā stāvoklī daba neatklāj Dieva raksturu pilnībā, tā noteikti atklāj Viņa radošo spēku un arī Viņa labestības aspektus.

Kas dabā tev īpaši liecina par Dieva spēku un labestību? Kā tu vari iemācīties gūt spēku un iedrošinājumu no vēsts, ko tā tev dod? _____

Nekas nav radies pats no sevis

Ir daudz labu un spēcīgu argumentu par labu Dieva eksistencei. Bez radītās pasaules liecības ir arī tā saucamais "kosmoloģiskais" arguments. Pamatā tā ir ideja par to, ka nekas nav radies pats no sevis un nekas nav radījies pats sevi. Citiem vārdiem, to, kas ir radīts, ir radījis kāds cits pirms tam, un, lai arī kas būtu radies vēl pirms tam, ir jābūt kādam, kas to ir radījis. Tā turpinot, mēs nonākam pie kaut kā neradīta, pie kaut kā, kas jau vienmēr ir pastāvējis, kas nekad nav bijis neesošs. Un kas gan cits tas varētu būt, ja ne Dievs, kas attēlots Rakstos?

Ko šie panti mums māca par visu lietu izcelsmi?

Atkl. 4:11 _____

Kol. 1:16, 17 _____

Jāņa 1:1-3 _____

Šie panti māca patiešām visloģiskāko izskaidrojumu radīšanai – un tas ir mūžīgi pastāvošs Dievs. Daži domātāji, kas pilnīgi pretojas domai par Dievu, ir nākuši klajā ar alternatīvu ierosinājumu. Visspēcīga un mūžīga Universu radošā Dieva vietā viņi mums piedāvā, ka to ir radījis "nekas". Pat tāds slavens zinātnieks kā Stīvens Hokings, kas tagad aizņem Īzaka Ņūtona krēslu, apgalvo, ka Universu ir radījis "nekas". "Tā kā ir tāds gravitācijas likums, Visums varēja un varēs sevi radīt no nekā." (Stīvens Hokings un Leonards Mlodinovs "Diženais plāns", "Jāņa Rozes apgāds", 2013)

Lai gan Hokingam noteikti ir padomā dziļa un sarežģīta matemātika, lai aprakstītu savu ideju, tomēr jābrīnās: te nu mēs esam, labi ja 400 gadus kopš zinātniskās revolūcijas sākuma, un viens no pasaules labākajiem zinātniekiem apgalvo, ka Universs un viss, kas ir tajā, radies no nekā? Maldi ir maldi, pat ja tos izsaka izcils zinātnieks.

Šajā kontekstā izlasi 1. Kor. 3:19. Kāpēc kristiešiem vienmēr ir svarīgi atcerēties šo patiesību? _____

Vissenākā grāmata

Neskatoties uz skaļo reklāmu, kāda ir tiem, kas netic Dievam, ticīgajiem vienalga ir pamatots iemesls ticēt. Tomēr ir kāda ilgstoša problēma, ko daudzi ir izmantojuši gadsimtiem ilgi, lai attaisnotu savu neticību, – cilvēces ciešanas un ļaunums. Kā Dievs var būt labs, mīlošs un spēcīgs, ja pastāv ļaunums? Šis ir un paliek klupšanas akmens daudziem. Būsim godīgi, arī tie, kas tic Dievam un ir piedzīvojuši Dieva realitāti un Viņa mīlestību, reizēm cīnās ar šo jautājumu.

Cik interesanti, ka arī E. Vaita raksta to pašu, ko māca jūdu tradīcija: ka Mozus rakstīja Ījaba grāmatu Midiānā. "Garie gadi tuksneša vientulībā netika zaudēti. Mozus ne tikai sagatavojās lielajam darbam, kas bija viņa priekšā, bet šajā laikā, Svētā Gara iedvesmots, viņš arī sarakstīja 1. Mozus grāmatu un Ījaba grāmatu, ko Dieva ļaudis ar visdziļāko interesi lasīs līdz pat laiku beigām." (E. Vaita "The SDA Bible Commentary, 3. sēj., 1140. lpp.)

Tas mums stāsta, ka viena no divām pirmajām Bībeles grāmatām, kas jebkad sarakstītas, aplūko universālo cilvēces sāpju un ciešanu jautājumu. Tas ir, Dievs zināja, ka šis cilvēkiem būs liels jautājums un tādējādi no paša iesākuma Viņš lika Mozum uzrakstīt stāstu par Ījabu. Dievs jau no paša sākuma lika mums saprast, ka mēs neesam atstāti vieni savās sāpēs un ciešanās, bet ka Viņš ir blakus, Viņš zina visu, kas notiek, un mums var būt cerība, ka Viņš beigās visu izlīdzinās.

Ko šie panti mums māca par ļaunuma realitāti? Mat. 6:34, Jāņa 16:33, Dan. 12:1, Mat. 24:7. _____

Lai arī cik saprotams ir arguments ļaunuma dēļ noraidīt Dieva eksistenci, Rakstu gaismā tam nav nekādas nozīmes. Lai gan Bībele māca par vizziņošu, visspēcīgu un mīlošu Dievu, tā skaidro arī ļaunuma, cilvēces ciešanu un likstu realitāti. Ļaunums nav attaisnojums, lai neticētu Dievam. Pat pavirša Ījaba grāmatas lasīšana parāda, ka arī galējas bezcerības gadījumā Ījabs nekad neapšaubīja Dieva eksistenci. Tā vietā tiek uzdots jautājums: kāpēc tas viss notika ar viņu?

Tas ir tikai dabiski, ja mums rodas jautājumi par apkārtējo ļaunumu. Kā mēs varam iemācīties uzticēties Dieva labestībai, neskatoties uz šo ļaunumu? _____

Dilemma

Izlasi šos Ījaba grāmatas pantus. Ar kādu jautājumu Ījabs cīnās? Kādu jautājumu viņš neuzdod? Īj. 6:4-8, Īj. 9:1-12. _____

Kā jau tika izteikts vakardienas pētījumā, Dieva eksistences jautājums Ījaba grāmatā vispār netiek uzdots. Drīzāk jautājums ir, kāpēc Ījabs gāja cauri šiem pārbaudījumiem? Un, pārdomājot visu, kas ar viņu notika, tas noteikti ir godīgs jautājums, īpaši tāpēc, ka viņš ticēja Dievam.

Ja, piemēram, pārbaudījumi nāktu pār kādu ateistu, tad atbilde, kāpēc tā notiek, būtu diezgan vienkārša un tieša. Mēs dzīvojam bezjēdzīgā un bezmērķīgā pasaulē, kurai nav nekādas daļas gar mums. Tādējādi skarbo, auksto un vienaldzīgo dabas spēku vidū mēs dažreiz esam pārbaudījumu upuri, un šim nelaimēm nav nekāda mērķa vai nodoma. Ja dzīve pati ir bezmērķīga, tad pārbaudījumiem, kas to pavada, arī nav nekādas jēgas.

Lai gan daudzus šī atbilde var neapmierināt un tā var likties bezcerīga, tā noteikti ir jēgpilna, ņemot vērā priekšnoteikumu, ka Dieva nav. No otras puses, tādām kā Ījabs dilemma bija pavisam citāda.

Izlasi Īj. 10:8-12. Kā šie panti palīdz mums saprast šausmīgos jautājumus, ar kuriem cīnās Ījabs? _____

Jā, jautājums, ar ko cīnījās Ījabs, ir tas pats, ar ko cīnījušies lielākā daļa ticīgo: ja pastāv labs un mīlošs Dievs, kāpēc cilvēki piedzīvo ciešanas? Kāpēc pat labi cilvēki, tādi kā Ījabs, piedzīvo likstas un pārbaudījumus, kas bieži vien liekas nevajadzīgi? Un vēl, ja Universs būtu bez Dieva, atbilde būtu, ka tās vienkārši ir sekas dzīvei tīri materiālistiskā kosmosā, kurā cilvēki ir tikai nejaušs atomu un molekulu blakusprodukts.

Ījabs zināja labāk. Arī mēs. Un tāpēc ir dilemma.

Teodiceja

Izlasi Rom. 3:1-4. Lai gan tiešais konteksts ir dažu Dieva derības ļaužu neuzticība, kas ir lielākais jautājums, par ko Pāvils šeit runā? Ko Pāvils pasaka par Dievu? _____

Citējot Ps. 51:4, Pāvils runā par to, kā Kungs pats taps "attaisnots savos vārdos un uzvari, kad tu tiec tiesāts" (Rom. 3:4). Šeit atklātā doma ir motīvs, kas parādās vairākās vietās Rakstos. To sauc par teodiceju, un tas ir jautājums par to, kā saprast Dieva labestību, piedzīvojot ļaunu. Tas ir mūžsens jautājums, ko mēs esam aplūkojuši jau visu nedēļu. Patiesībā visa lielā cīņa ir teodiceja. Cilvēku priekšā, eņģeļu priekšā un visa Universa priekšā Dieva labestība tiks atklāta, neskatoties uz ļauno, kas atklājas pasaulē.

"Tagad ir noskaidrots katrs jautājums par patiesību un maldiem šajā ieilgušajā cīņā. Visu radīto saprātīgo būtņu skatam ir atklāti sacelšanās rezultāti un dievišķo likumu atmešanas augļi. Visam Universam kļuvis redzams sānana kundziskais raksturs pretstatā Dieva valdībai. Ļauno ir pazudinājuši viņa paša darbi. Dieva gudrība, taisnība un žēlastība ir pilnīgi attaisnota. Skaidri redzams, ka lielajā cīņā Viņš vienmēr ir rūpējies par savu ļaužu mūžīgo laimi un visu radīto pasaulu labklājību." (E. Vaita "Lielā cīņa", 670., 671. lpp.)

Lai arī cik grūti mums tagad ir to saprast, esot iegrimušiem grēka un ciešanu pasaulē (un, ja mums ir grūti, tad varam iedomāties, ko domāja Ījabs), kad tas viss beigsies, mēs ieraudzīsim Dieva labestību, taisnību, mīlestību un godīgumu visā Viņa rīcībā ar cilvēci, sānanu un grēku. Tas nenozīmē, ka viss, kas notiek pasaulē, ir labs. Tā noteikti nav. Tas nozīmē tikai to, ka Dievs pret to izturas vislabākajā iespējamajā veidā, un tad, kad šī briesmīgā pieredze ar grēku būs beigusies, mēs varēsim izsaukties: "Lieli un apbrīnojami ir tavi darbi, Kungs Dievs, Visuvaldītāj; taisni un patiesi ir tavi ceļi, tu, kas esi ķēniņš pār tautām." (Atkl. 15:3)

Kāpēc ir svarīgi slavēt Dievu pat tagad, pārbaudījumu vidū, kas liekas tik grūti panesami? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Kristīgais autors un apoloģēts K. S. Lūiss ir sarakstījis grāmatu, kurā viņš runā par savas sievas nāvi un savu cīņu, lai atrastu mieru šajā jautājumā. Tajā viņš raksta: "Es nedomāju, ka esmu lielās briesmās pārstāt ticēt Dievam. Lielākās briesmas ir sākt domāt šādas baiss lietas par Viņu. Secinājums, no kā es baidos, ir nevis "izrādās, ka Dieva nav", bet "ak, tad tāds patiesībā ir Dievs! Nekrāp vairs ilgāk sevi pats". ("A Grief Observed", Harper San Francisco, 1996, pp. 6, 7) Šis ir arī jautājums, ar ko cīnījās Ījabs. Kā mēs redzējām, viņš neapšaubīja Dieva eksistenci. Tas, ar ko viņš cīnījās, bija jautājums par Dieva raksturu. Ījabs bija uzticīgi kalpojis Kungam un bija labs cilvēks visādā ziņā. Tāpēc viņš zināja, ka nav pelnījis to, kas ar viņu notiek. Viņš uzdeva jautājumu, ko tik daudzi cilvēki, kas tic Dievam, jautā traģēdijās: Kāds patiesībā ir Dievs? Un vai tas nav arī galvenais lielās cīņas jautājums? Jautājums nav par Dieva eksistenci, bet par Viņa raksturu. Un, lai gan tik daudz ir iesaistīts lielās cīņas atrisināšanā, nav šaubu, ka Jēzus nāve pie krusta, kur Dieva Dēls "sevi atdevis Dievam par upurdāvanu un jauki smaržojošu ziedojumu" (Ef. 5:2), vairāk nekā jebkas cits visā kosmosā atklāja mūsu Radītāja patieso raksturu. Krusts parāda, ka Dievam mēs varam uzticēties.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Pārdomā, kā ciešanu jautājumu redz tie, kas netic Dievam. Kā mēs redzējām, viņiem nav jācīnās ar tādiem pašiem jautājumiem, kādi rodas ticīgajiem, piedzīvojot traģēdiju. No otras puses, kāda gan ir viņu cerība jebkad atrast atbildes, jebkad nonākt pie atrisinājuma? Iedomājies, ka mums ir jāpiedzīvo tas, kam mēs ejam cauri šajā pasaulē, un mēs uzskatām, ka viss beidzas ar kapu – aiz tā nekā nav. Nav brīnums, ka tik daudzi neticīgie iekrīt bezcerībā un nespēj atrast dzīves jēgu. Laicīgā literatūra ir pilna ar neticīgo kļedziniem un protestiem par to, cik viss ir bezjēdzīgs. Kā mēs varam šīs dzīves ciešanu un pārbaudījumu vidū gūt cerību no savas ticības, neskatoties uz grūtajiem jautājumiem, kas paliek līdz galam neatbildēti?

2. Kāpēc mums ir tik svarīgi tieši tagad pārdomāt par krustu, par visspēcīgāko Dieva mīlestības atklāsmi un to, kāds ir Dievs? Kad tiekam ciešanu, traģēdiju un neizskaidrojama ļaunuma ielenkti, ko krusts mums stāsta par Dieva raksturu? Paturot vienmēr acu priekšā krusta realitāti, kādu cerību mēs varam gūt, ejot cauri tagadējām ciešanām?

NOLĀDĒTA TĀ DIENA

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Īj. 3:1-10, Jāņa 11:11-14, Īj. 6:1-3, 7:1-11, Jēk. 4:14, Īj. 7:17-21, Ps. 8:4-6.

ATMIŅAS PANTS:

“Mūsu Kungs un Dievs, tu esi cienīgs saņemt slavu un godu, un spēku, jo tu esi radījis visu, ar tavu gribu viss tapis un pastāv.” (Atkl. 4:11)

Lasot Ījaba stāstu, mums ir divas konkrētas priekšrocības: pirmkārt, mēs zinām, kā tas beigsies, un, otrkārt, mēs zinām arī kontekstu, kosmisko konfliktu, kas notiek aizkulisēs.

Ījabs nezināja neko no tā. Viņš tikai mierīgi dzīvoja savu dzīvi, kad pēkšņi pār viņu nāca viena liksta pēc otras, viena traģēdija pēc otras. Un pēc tam šis vīrs, “varenākais par visiem Austrumzemē” (Īj. 1:3), tiek ieģērbts sēru drēbēs uz pelnu kaudzes.

Turpinot pētīt Ījaba grāmatu, mēģināsim iedomāties sevi Ījaba vietā, jo tas palīdzēs mums labāk saprast apmulsumu, dusmas un ciešanas, kam viņš gāja cauri. Un vienā ziņā tam nevajadzētu būt pārāk grūti, vai ne? Nav tā, ka mēs būtu piedzīvojuši to, ko Ījabs, bet kurš gan no mums, dzimis kritušā pasaulē cilvēka miesā, nezina par to, kādu apjukumu nes traģēdijas un ciešanas, īpaši tad, ja mēs cenšamies kalpot Kungam uzticīgi un darīt to, kas ir taisns Viņa acīs?

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 29. oktobrī.

Lai zūd diena

Iedomājies, ka tu esi Ījabs. Neizskaidrojamā veidā tava dzīve, viss, kā dēļ esi pūlējies, viss, ko esi sasniedzis, viss, ar ko Dievs tevi ir svētījis, pēkšņi pazūd. Šķiet, ka tam nav nekādas jēgas un arī nekādu iemeslu – ne labu, ne sliktu.

Pirms kādiem gadiem skolas autobuss nobrauca no ceļa, nogalinot daudzus bērnus. Šajā kontekstā kāds ateists teica, ka tieši to var sagaidīt pasaulē, kurai nav nozīmes, nolūka, jēgas, ne arī virziena. Šādai tragēdijai nav jēgas, jo pasaulei pašai nav nekādas jēgas.

Tomēr, kā mēs redzējām, ticīgajiem šī atbilde neder. Un Ījabam, uzticīgam Kunga sekotājam, šī atbilde arī nederēja. Bet kāda bija atbilde, kāds bija izskaidrojums? Ījabam tāda nebija. Viņam bija tikai milzīgs posts un daudz jautājumu, kas neizbēgami nāca tam līdz.

Izlasi Īj. 3:1-10. Kā Ījabs vispirms šeit izsaka savu nelaimi? Kā viņa teiktais var attiekties uz ikvienu no mums? _____

Dzīve, protams, ir Dieva dāvana. Mēs eksistējam tikai tāpēc, ka Dievs mūs ir radījis (Ap. d. 17:28, Atkl. 4:11). Mūsu eksistence ir brīnums, kas ir iedzinis strupceļā mūsdienu zinātni. Patiešām, zinātnieki pat nav pilnībā vienisprātis jautājumā, kāda ir "dzīvības" definīcija, nemaz nerunājot par to, kā tā ir radusies, un vēl svarīgāk – kāpēc tas ir noticis.

Kurš gan izmisuma brīžos nav uzdevis jautājumu, vai dzīvībai ir kāda vērtība? Mēs nerunājam par nelaimīgiem pašnāvības gadījumiem. Drīzāk padomāsim par laikiem, kad mēs, līdzīgi Ījabam, esam vēlējušies, kaut nebūtu nekad piedzimuši.

Kāds grieķu filozofs ir teicis, ka bez nomiršanas vislabākais, kas var notikt cilvēkam, ir nebūt vispār nekad piedzimušam. Tas ir, dzīve var būt tik nožēlojama, ka mēs varētu gribēt, kaut labāk nemaz neeksistētu, un tādējādi tiktu aiztaupītas neizbēgamās mokas, kas nāk līdz cilvēka dzīvei šajā kritušajā pasaulē.

Vai tu esi kādreiz juties tā, kā šeit jutās Ījabs – vēloties, kaut nebūtu nekad dzimis? Tomēr kā tas viss beidzās? Kad ciešanas pierimst, mēs jau jūtamies daudz labāk. Cik svarīgi ir atcerēties, ka pat vissliktākajos brīžos mums ir cerība, izredzes, ka viss kļūs labāk. _____

Dusa kapā

Izlasi Īj. 3:11-26. Ko Ījabs šeit pasaka? Kā viņš turpina savas žēlabas? Ko viņš saka par nāvi? _____

Mēs varam tikai iedomāties šausmīgās ciešanas, ko piedzīvoja nabaga Ījabs. Lai arī cik smagi bija tas, ka viņa īpašumi tika iznīcināti un veselība atņemta, Ījabs zaudēja arī visus savus bērnus. Visus. Ir pietiekami grūti iedomāties, kādas sāpes ir zaudēt vienu bērnu. Ījabs zaudēja visus. Un viņam to bija desmit! Nav brīnums, ka viņš vēlējās, kaut būtu miris. Atcerēsimies, ka Ījabam nebija ne jausmas, kas aiz visa tā stāv, lai gan tas viņa pašsajūtu neuzlabotu, vai ne?

Tomēr ievēro, ko Ījabs saka par nāvi. Ja viņš būtu nomiris, kas tad būtu? Debesu svētlaime? Prieks Dieva klātbūtnē? Arfas spēlēšana kopā ar eņģeļiem? Šeit nav nekā no šāda veida teoloģijas. Toties ko saka Ījabs? "Tagad es atgūlies dusētu rāmi, gulētu miegā, būtu man miers." (Īj. 3:13)

Izlasi Māc. 9:5 un Jāņa 11:11-14. Kā Ījaba teiktais iederas Bībeles mācībā par to, kas notiek pēc nāves? _____

Šeit, vienā no vecākajām Bībeles grāmatām, ir viens no agrīnākajiem tekstiem, ko mēs saucam par "mirušo stāvokli". Viss, ko Ījabs šajā brīdī gribēja, lai viņam "būtu miers". Dzīve pēkšņi bija kļuvusi tik smaga, tik grūta un tik sāpīga, ka viņš ilgojās pēc nāves jeb mierpilnas atpūtas kapā. Viņš bija tik bēdīgs, tik sāpināts, ka, aizmirsdams visu prieku, kas viņam bija pirms nelaimēm, viņš vēlējās, kaut būtu miris, jau dzimstot.

Mums kā kristiešiem noteikti ir brīnišķīgi apsolījumi nākotnei. Vienlaikus kā mēs varam mācīties atcerēties labos laikus, kas mums ir bijuši pagātnē, un gūt mierinājumu no tiem? _____

Citu cilvēku sāpes

Ījabs pārtrauca savas pirmās žēlabas, kā tas ir rakstīts 3. nodaļā. Nākamajās divās nodaļās viens no viņa draugiem, Elifazs, lasa Ījabam morāli (pie tā mēs atgriezīsimies nākamajā nedēļā). 6. un 7. nedēļā Ījabs turpina runāt par savām ciešanām.

"Kaut manu rūgtumu svērtin svērtu, visu manu postu uz svariem liktu! Par jūras smiltīm tas smagāk sver." (Īj. 6:2, 3) Kā Ījabs šeit izsaka savu sāpi?

Šis salīdzinājums palīdz mums saprast, kā Ījabs uztvēra savas ciešanas. Ja visas jūras smiltis būtu vienā pusē uz svariem un viņa "rūgtums" otrā pusē, tad viņa ciešanas būtu smagākas.

Tas parāda, cik lielas bija Ījaba sāpes. Un šīs bija tikai Ījaba sāpes, neviena cita. Reizēm mēs dzirdam domu par "visu cilvēces ciešanu summu". Un tomēr tas īsti neizsaka patiesību. Mēs neciešam grupās. Mēs neciešam citu cilvēku sāpes, bet tikai savas. Mēs zinām tikai paši savas sāpes, tikai paši savas ciešanas. Ījaba sāpes, lai arī cik tās bija lielas, nebija lielākas par tām, ko jebkad varētu piedzīvot kāds cilvēks. Kāds, labu gribēdams, var teikt kādam citam: "Es jūtu līdzīgu tavās sāpēs." Bet patiesībā mēs nespējam just citu sāpes. Mēs varam just tikai pašu sāpes, kas var nākt kā atbilde uz kāda cita ciešanām.

Mēs dzirdam par katastrofām – cilvēku izraisītām vai dabiskām – ar lielu upuru skaitu. Mirušo un ievainoto skaits mūs šokē. Mums ir grūti iedomāties tādas masveida ciešanas. Bet Ījaba gadījumā, tāpat kā visos citos kritušās cilvēces gadījumos, sākot no Ādama un Ievas Ēdenē līdz pat šīs pasaules galam, ikviena kritusī būtne, kas jebkad ir dzīvojusi, var iepazīt tikai savas sāpes, neviena cita.

Protams, mums nekādā gadījumā nevajadzētu noniecināt personīgas ciešanas, un kā kristieši mēs esam aicināti mazināt sāpes, kur un kad vien varam (sk. Jēk. 1:27, Mat. 25:34-40). Tomēr nav svarīgi, cik daudz ciešanu pastāv pasaulē; mēs varam būt pateicīgi, ka neviens kritušais cilvēks necieš vairāk, nekā viņš to spēj izturēt (ir tikai viens izņēmums – sk. 12. tēmu).

Pārdomā vairāk ideju, ka cilvēka ciešanas ir ierobežotas tikai ar katru personīgi. Kā tas palīdz tev (ja palīdz) paskatīties uz satraucošo cilvēces ciešanu jautājumu pavisam citā gaismā? _____

Audēja atspole

Iedomājies šādu sarunu. Divi cilvēki apraud visas cilvēces likteni: nāvi. Nav svarīgi, cik labu dzīvi viņi dzīvo, nav svarīgi, ko viņi paveic, – tas viss beigsies kapā. "Ak, jā," Metušelahs sūrojas draugam, "mēs dzīvojam 800, 900 gadus, un tad mūsu vairs nav. Kas ir 800, 900 gadi salīdzinājumā ar mūžību?" (Sk. 1. Moz. 5. nod.)

Lai gan mums šodien ir grūti iedomāties, kā būtu dzīvot simtiem gadu (Metušelaham bija 187 gadu, kad piedzima viņa dēls Lamehs, un Metušelahs nodzīvoja vēl 782 gadus pēc tam), tomēr pat pirmsplūdu laikmeta cilvēki, piedzīvojot nāves realitāti, droši vien sūdzējās par to, ka dzīve ir īsa.

Izlasi Īj. 7:1-11. Par ko Ījabs sūdzas? Sk. arī Ps. 39:5, 11; Jēk. 4:14. _____

Mēs tikko redzējām, ka Ījabs cenšas iegūt mieru un atvieglojumu, ko nesīs nāve. Tagad viņš sūdzas, cik ātri paiet dzīve. Pamatā viņš pasaka, ka dzīve ir smaga, pilna rūpju un sāpju, un tad mums jāmirst. Ir kāds paradokss, ar ko mēs bieži sastopamies: mēs sūdzamies, cik ātra un gaistoša ir dzīve, kaut arī tā mēdz būt tik skumja un nožēlojama.

Kāda septītās dienas adventiste uzrakstīja par savu cīņu ar depresiju un pat domām par pašnāvību: "Vissliktākais bija tas, ka es biju adventiste, kas dzīvoja tādu dzīvesveidu, kas, kā bija pierādīts, palīdzētu man nodzīvot "sešus gadus ilgāk". Tam nebija nozīmes. Protams, sāpju un ciešanu brīdī šķiet, ka tik daudz kam nav nozīmes. Reizēm, piedzīvojot sāpes, saprāts un loģika izgaist, un viss, ko mēs zinām, ir mūsu sāpes un bailes, un mēs neredzam nekādu cerību. Pat Ījabs, kas patiesībā zināja labāk (Īj. 19:25), izmisumā un bezcerībā izsaucās: "Atceries, mana dzīve kā dvesma, manas acis vairs neredzēs laba!" (Īj. 7:7). Ījabs, kam nāve likās tajā brīdī tuvāk nekā jebkad agrāk, vēl joprojām sūdzējās, cik īsa ir dzīve, lai arī cik nožēlojama tā bija tajā laikā.

Kā tava izpratne par grēkā krišanu, nāvi un augšāmcelšanās apsoliņumu palīdz tev labāk izprast jautājumu, cik ātri paiet dzīve? _____

“Mah Enosh?” (Kas ir cilvēks?)

Mums vēlreiz vajadzētu iedomāties sevi Ījaba vietā. Kāpēc Dievs to visu man dara? Kāpēc Viņš ļauj ar mani tā notikt? Ījabs neredzēja lielāku kopainu. Kā gan lai viņš to būtu redzējis? Viņš zināja tikai to, kas bija noticis viņam un ap viņu, bet viņš nesaprata, kāpēc.

Kurš gan nav bijis līdzīgā situācijā?

Izlasi Īj. 7:17-21. Ko Ījabs šeit pasaka? Kādus jautājumus viņš uzdod?

Pārdomājot šo situāciju, kāpēc jautājumiem ir tik liela nozīme? _____

Daži teologi apgalvo, ka Ījabs ņirgājas par Ps. 8:4-6, kur teikts: “Kad raugos tavās debesis, tavu roku darbā, mēnesī un zvaigznēs, ko tu esi radījis, – kas ir cilvēks, ka tu atceries to, un cilvēkbērns, ka tu to glabā? Tu to noliec tik drusku zem dieviem, ar godu un slavu tu to kronē, liec tam valdīt pār tavu radību, visu tu noliec tam zem kājām.” (Sk. arī Ps. 144:3, 4.) Taču problēma ir tāda, ka Ījaba grāmata ir sarakstīta daudzus gadus pirms Psalmiem. Šādā gadījumā varbūt dziesminieks ir rakstījis, atsaucoties uz Ījaba žēlabām.

Jebkurā gadījumā jautājums “Kas ir cilvēks?” ir viens no vissvarīgākajiem, ko mēs jebkad varētu uzdot. Kas mēs esam? Kāpēc mēs esam šeit? Kāda ir mūsu dzīves nozīme un nolūks? Ījaba gadījumā, tā kā viņš uzskatīja, ka Dievs ir viņu izvēlējis par savu “mērķi”, viņš domā, kāpēc Dievs ar viņu vispār “krāmējas”. Dievs ir tik liels, Viņa radība tik milzīga; kāpēc Viņam vispār jānoņem ar Ījabu? Kāpēc Dievs vispār “krāmējas” ar katru no mums?

Izlasi Jāņa 3:16 un 1. Jāņa 3:1. Kā šie panti palīdz mums saprast, kāpēc Dievs sadarbojas ar cilvēci? _____

“Aplūkojot Tēva mīlestības augstumu, dziļumu un plašumu, kādu Viņš parādījis bojā ejošai cilvēcei, Jāni pārņēma izbrīns un godbijība. Tās aprakstīšanai viņš nevar atrast piemērotus vārdus, viņš tikai uzaicina pasauli to aplūkot: ‘Redziet, kādu mīlestību Tēvs mums ir parādījis, ka mēs topam saukti Dieva bērni.’ Kāda vērtība ar to tiek piešķirta cilvēkam! Caur grēku cilvēka bērni tapa par sātana pavalstniekiem. Caur Kristus bezgalīgo upuri un caur ticību Viņa Vārdam Ādama bērni kļūst par Dieva bērniem. Pieņemot cilvēka dabu, Kristus pacēla cilvēci.” (E. Vaita “Liecības draudzei”, 4. sēj. 563. lpp.)

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Laikmetā, kuru tik nedzirdēti lielā mērā ir apgaismojusi zinātne un saprāts, kristietības ‘labā vēsts’ arvien mazāk pārliecināja metafiziskās struktūras, arvien mazāk nodrošināja pamatu, uz kura būvēt savu dzīvi, un kļuva psiholoģiski mazāk nepieciešama. Pilnīgā neiespējamība visā notikumu ķēdē kļuva sāpīgi acīm redzama – bezgalīgais, mūžīgais Dievs pēkšņi kļuva par cilvēku īpašā vēsturiskā laikā un vietā tikai tāpēc, lai viņu nežēlīgi nogalinātu. Ka viena vienīga īsa dzīve, kas notikusi pirms diviem gadu tūkstošiem mazpazīstamā tautā uz planētas, kas tagad zināma kā relatīvi nenozīmīgs gabals matērijas, kas rotē ap vienu zvaigzni starp miljardiem neaptverami milzīgā un bezpersoniskā Universā, – ka tāds nenozīmīgs notikums varētu būt ar visaptverošu kosmisku un mūžīgu nozīmi, vairs nevar būt saprātīga cilvēka neapgāžams uzskats. Ir absolūti neiedomājami, ka Universam kā vienotam veselumam būtu kāda spiedoša interese par šo niecīgo daļu tā bezgalībā – ja tam vispār ir kāda interese. Mūsdienu pieprasījums pēc publiska, empīriskā, zinātniska visu apgalvojumu apstiprinājuma iznīcina kristietības būtību.” (Richard Tarnas, “Passion of the Western Mind” (New York: Ballantine Books, 1991), 305. lpp.) Kādas problēmas rada šī doma? Ko autors palaiž garām? Ko šis izvilkums māca mums par to, cik ierobežota ir “zinātne un saprāts”, lai izprastu Dieva realitāti un Viņa mīlestību uz mums? Ko tas mums stāsta par nepieciešamību runāt par patiesību, ko cilvēku “zinātne un saprāts” nevar aizsniegt?

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kā tu kā kristietis atbildētu uz jautājumu: “Kas ir cilvēks?” Kā tava atbilde atšķirtos no tām, ko izteiktu cilvēki, kas netic Bībeles Dievam?
2. “Cik droši ir mirušie pēc nāves,” rakstīja Kormaks Makārtijs. “Nāve ir kaut kas tāds, ko dzīvie nes sev līdzī.” Kāpēc mūsu izpratnei par to, kas notiek pēc nāves, vajadzētu sniegt mums mierinājumu attiecībā uz mūsu mirušajiem tuviniekiem? Vai mēs nevarētu gūt mierinājumu no tā, ka viņi ir mierā, atdusas, brīvi no tik daudzām dzīves rūpēm un sarežģījumiem?
3. Kā tu domā, kāpēc pat visnožēlojamākajā situācijā lielākā daļa cilvēku pieķeras dzīvei, neskatoties uz to, cik slikta šķiet šī dzīve?
4. Pārrunājiet, ko krusts mums māca par cilvēces vērtību – pat vienas dzīvības vērtību?

LĀSTS BEZ IEMESLA?

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Ps. 119:65-72, Īj. 2:11-13, Īj. 4:1-21, Rom. 3:19, 20, 1. Kor. 3:19, Ebr. 12:5, Mat. 7:1.

ATMIŅAS PANTS:

“Vai cilvēks paliks priekš Dieva taisns? Vai Radītājam šķīsts liksies vīrs?”
(Īj. 4:17)

Pagājušajā nedēļā mēs uzsvērām, cik svarīgi ir nolikt sevi Ījaba vietā, vismaz tik lielā mērā, cik tas ir iespējams. Vienā ziņā tam nevajadzētu būt pārāk grūti, jo mēs visi esam piedzīvojuši līdzīgas situācijas. Tas ir, zināmā mērā mēs visi esam bijuši iegrimuši ciešanās, kam bieži, šķiet, nav nekādas nozīmes un kas noteikti liekas netaisnīgas.

Lai gan turpmāk šajā tēmā mums vajadzētu saglabāt šo perspektīvu, mums ir jāatrod arī to cilvēku perspektīvas, kas bija atnākuši sērot un skumt kopā ar Ījabu.

Un arī tam nevajadzētu būt tik grūti. Kurš no mums nav redzējis citu ciešanas? Kurš gan nav mēģinājis mierināt citus sāpēs un zaudējumā? Kurš gan nezina, ko nozīmē censties atrast īstos vārdus, ko izteikt tiem, kuru bēdas skar arī mūsu sirdis?

Liela daļa Ījaba grāmatas ir dialogs starp Ījabu un šiem vīriem, kas cenšas rast izskaidrojumu šķietami neizskaidrojamajai un nebeidzamajai cilvēces ciešanu parādei – pasaulē, ko radījis mīlošs, varens un gādīgs Dievs.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 5. novembrī.

Lielais jautājums

Lielākā daļa darbības Ījaba grāmatā notiek pirmajās divās nodaļās. Šeit tiek pacelts priekšskars starp Debesīm un zemi, un mēs varam ieskatīties realitātes aspektā, kas citādi paliktu apslēpts no mums. Lai arī cik tālu mūsu teleskopi var ielūkoties kosmosā, tie nav nokļuvuši tuvāk jautājumiem, kas tiek skarti šajā grāmatā, kas sarakstīta pirms tūkstošiem gadu tuksnesī, visdrīzāk Saūda Arābijā. Ījaba grāmata arī parāda, cik cieši saistīta ir pārdabiskā eņģeļu un Dieva valstība ar dabisko pasauli – zemi un mums, kas uz tās.

Pēc pirmajām divām nodaļām liela daļa Ījaba grāmatas sastāv tikai no dialogiem. Sarunājas Ījabs un vīri, kas atnākuši pārrunāt dzīves smagos jautājumus: teoloģiju, sāpes, filozofiju, ticību, dzīvību un nāvi.

Kāpēc gan ne, ja ņemam vērā visu, kas bija noticis ar Ījabu? Ir tik viegli iekrist ikdienišķajās dzīves lietās, darīšanās, vienkārši dzīvojot dienu pēc dienas, un aizmirst, kādi ir lielle un svarīgie jautājumi. Nekas cits nevar ne mūs, ne citus tā uzmodināt no garīgas letarģijas un likt uzdot mums svarīgos jautājumus kā likstas un ciešanas.

Izlasi Ps. 119:65-72. Ko dziesminieks šeit pasaka? _____

Dziesminieks varēja redzēt labo, kas bija radies no pārbaudījumiem. Reizēm tie noteikti var būt svētība, jo vada mūs atpakaļ pie Kunga vai arī aizved mūs pie Viņa pirmo reizi. Kurš gan nav dzirdējis stāstus par tiem, kuru dzīves ir nonākušas krīzē un ka viņi tikai tad atgriezušies pie Dieva vai nodevuši Viņam savu dzīvi pirmo reizi. Reizēm pārbaudījumi, lai arī cik šausmīgi un traģiski, var nākt par labu – un to mēs saprotam tikai pēc kāda laika. Citos gadījumos tie var likties pilnīgi patvaļīgi un bezjēdzīgi.

Vai tu esi spējis atskatīties uz pārbaudījumiem un ieraudzīt labo, ko tie ir nesuši? Kā tu esi ticis galā ar pārbaudījumiem, kas tev neko labu nav devuši?

Kad nevainīgie ir gājuši bojā?

Izlasi Īj. 2:11-13. Ko tas mums stāsta par to, kā Ījaba draugi raudzījās uz viņa situāciju? _____

Izdirdējuši, kas noticis ar Ījabu, šie vīri norunāja "tikšanos" (Īj. 2:11). Tas ir, viņi plānoja kopā apciemot savu draugu. Pantos ir teikts, ka viņi bija pārsteigti par to, ko redzēja, un viņi sāka sērot kopā ar viņu.

Saskaņā ar nākamo pantu viņi sēdēja klusēdami, nesakot ne vārda. Galu galā ko tu teiktu cilvēkam Ījaba stāvoklī? Tomēr, kad Ījabs sāka runāt un sūdzēties, šiem vīriem arī uzradās daudz sakāmā.

Izlasi Īj. 4:1-11. Kāda ir Elīfaza pamatdoma, ko viņš gribēja pateikt Ījabam?

Iespējams, ka grāmatā par padomdošanu grūtā brīdī ievadā varētu pieminēt Elīfazu. Pirmajai nodaļai virsraksts varētu būt "Ko neteikt grūtā brīdī". Lai gan redzams, ka šie vīri juta līdzī Ījabam, šī līdzjutība bija tikai līdz šai vietai. Šķiet, ka Elīfazam teoloģiskā šķīstība bija daudz svarīgāka par mierināšanu. Ir grūti iedomāties kādu, kas, atnākot pie cilvēka ar Ījaba ciešanām, teiktu: "Nu, tu noteikti esi to pelnījis, jo Dievs ir taisns un tikai ļaunie piedzīvo šādas ciešanas!"

Pat ja Ījabs pats būtu vainīgs pie savām ciešanām, ko labu mēs panāktu, ja viņam to teiktu? Iedomājies kādu šoferi, kas pārsniedz ātrumu, izraisa avāriju un zaudē visu savu ģimeni. Vai vari iedomāties, ka kāds dotos pie viņa un tiešā veidā pateiktu: "Redz, kā Dievs tevi soda par ātruma pārsniegšanu"? Problēma ar Elīfaza teikto nav tikai apšaubāma teoloģija – daudz lielāks jautājums ir viņa neiejūtīgums pret Ījabu un visu, ko viņš piedzīvo.

Atceries situācijas, kad cilvēki ir mierinājuši tevi zaudējumā un sāpēs. Ko viņi tev teica? Kā viņi to pateica? Ko tu iemācījies no šīs pieredzes, kas varētu tev palīdzēt, mierinot kādu citu? _____

Cilvēks un viņa Radītājs

Elifazs noteikti neiegūtu atzinību par takta izjūtu un līdzjūtību šo savu ievadvārdu dēļ. Pamatā viņš pateica, ka Ījabam bija vieglāk būt gaismai un mierinājumam citiem, kad viss bija labi. Bet tagad, kad šis ļaunums nācis pār viņu, viņš ir "satraucies". Vai tam tā nevajadzētu būt? Dievs ir taisnīgs, un tāpēc ļaunais, kas nāk pār mums, ir pelnīts.

Izlasī Īj. 4:12-21. Kādu vēl argumentu Elifazs izsaka Ījabam? _____

Ir daudz fascinējošu lietu, ko šajā brīdī varētu aplūkot, ieskaitot to, kā šie vīri saprata Dieva dabu un raksturu – pat pirms Israēla tautas rašanās. Visa šī grāmata parāda mums, ka arī citi līdz ar sentēviem un visbeidzot israēliešiem zināja kaut ko par Kungu. Patiesībā šeit mēs redzam Elifazu aizstāvam Dieva raksturu.

Tas, ko Elifazs dzirdēja "nakts atklāsmēs", daudzējādā ziņā bija ļoti, ļoti saprātīga teoloģija (sk. Ps. 103:14; Jes. 64:7; Rom. 3:19, 20). Mēs kā cilvēki esam māls, mēs esam ļoti īslaicīgi un mūs var iznīcināt tikpat viegli kā kodes. Un, protams, kurš cilvēks var būt taisnāks par Dievu?

No otras puses, viņa vārdi bija banāli un ne par tēmu. Ījaba situācijā jautājums nebija par to, vai viņš ir labāks nekā Dievs. Ījabs par to nesūdzējās. Ījabs galvenokārt runāja par to, cik nožēlojams viņš bija, cik daudz viņam nākas ciest, nevis ka viņš būtu taisnāks par Dievu.

Šķiet, ka Elifazs tomēr Ījaba teiktajā bija to visu saklausījis. Galu galā, ja Dievs ir taisns un ja ļaunums seko tikai ļaunumam, tad Ījabs acīmredzot ir pelnījis visu to, ko viņš piedzīvo. Tāpēc Ījaba sūdzības sanāk negodīgas. Cenšoties aizstāvēt Dievu, Elifazs lasa Ījabam morāli. Elifazs uzskatīja, ka viņam ir kaut kas vairāk nekā tikai visu kopīgās atziņas par Dievu, bet arī pārdabiska atklāsmē, kas atbalsta viņa pozīcijas. Tomēr vienīgā problēma bija tā, ka viņš savās pozīcijās bija palaidis garām galveno.

Ko mēs varam mācīties no šī ziņojuma par to, ka pat tādā gadījumā, ja mums ir taisnība, mēs varam to neizteikt noderīgā un glābjošā veidā? _____

Ģekis laiž saknes

5. nodaļā Elīfazs turpina savus argumentus. Viņš galvenokārt pasaka to pašu ko iepriekšējā nodaļā: ļaunas lietas notiek tikai ar ļauniem cilvēkiem. Iedomājies, kā, to dzirdot, jutās Ījabs, kas zināja, ka tā nevar būt patiesība un ka viņš nav pelnījis esošo situāciju.

Tomēr šeit ir kāda problēma: ne viss, ko pasaka Elīfazs, ir nepareizi. Tieši pretēji, daudzas no šīm domām atbalsojas arī citās Bībeles daļās.

Kā šie panti atspoguļo Īj.5. nodaļā izteiktās domas?

Ps. 37:10 _____

Sak. 26:2 _____

Lūk. 1:52 _____

1. Kor. 3:19 _____

Ps. 34:6 _____

Ebr. 12:5 _____

Hoz. 6:1 _____

Ps. 33:19 _____

Steigšanās nosodīt

Liela daļa no tā, ko Elīfāzs teica Ījabam, bija pareizs. Viņš izteica noderīgas domas, kuras mēs atrodam arī citur Bībelē. Un tomēr kaut kas bija ļoti nepareizs viņa atbildē Ījabam. Problēma nebija tik daudz tajā, ko viņš teica, bet gan konteksts, kādā viņš to izteica. Tas, ko viņš teica, patiesības, ko viņš pauda, vienkārši neattiecās uz šo īpašo situāciju (sk. nākamās nedēļas tēmu).

Mūsu pasaule ir sarežģīta vieta. Ir viegli raudzīties uz situācijām un tad mētāties ar dažiem izteicieniem vai pat Bībeles pantiem, kas, pēc kāda domām, iederas situācijā, bet bieži vien tā nav. Iepazīsties ar E. Vaitas teikto, cik bieži mēs paši izraisām to, kas ar mums notiek. "Nevienu citu patiesību Bībele nemāca skaidrāk kā to, ka tas, ko mēs darām, ir rezultāts tam, kas mēs esam. Lielā mērā dzīves pieredze ir mūsu pašu domu un darbu augļi." ("Audzināšana", 146. lpp.)

Šī ir dziļa un svarīga patiesība. Bet vai tu vari iedomāties, ka kāds labu gribošs svētais dotos pie cietējiem, lai viņiem lasītu iepriekš citēto E. Vaitas apgalvojumu? Diemžēl dažkārt cilvēki tieši tā arī dara. Bet cik daudz labāk būtu, ja šie labu gribošie svētie ņemtu vērā šo padomu: "Daudzi uzskata, ka pārstāv Dieva taisnību, taču tajā pašā laikā nepavisam neatstaro Viņa laipnību un lielo mīlestību. Bieži vien tie, pret kuriem šie paštaisnie izturas bargi un stingri, ir pakļauti smagām kārdināšanām. Sātans cīnās par šīm dvēselēm, un citu cilvēku asie, cietsirdīgie vārdi atņem tām drosmi un dod iemeslu krist par laupījumu kārdinātāja jaunuma varai." (E. Vaita "Kristus dziedinošā kalpošana", 163. lpp.)

Kā tas bieži gadās, arī šajā gadījumā notika kaut kas daudz vairāk, nekā Elīfāzs un pārējie, arī pats Ījabs, domāja. Tāpēc Elīfāza steiga nosodīt, pat ar visu viņa pareizo teoloģiju, ņemot vērā apstākļus, galīgi nebija tas, ko vajadzēja darīt.

Kāpēc mums vienmēr vajadzētu atcerēties šos pantus attiecībā ar citiem cilvēkiem, īpaši tiem, kas, pēc mūsu domām, ir grēkojuši? Mat. 7:1, 2; Rom. 2:1-3, 1. Kor. 4:5.

Pat ja Elīfāzam būtu taisnība un Ījabs pats būtu izsaucis uz sevi šīs ciešanas, viņa vārdi bija neapdomīgi un nelaikā. Ījabs ir simbols visai cilvēcei, jo mēs visi atrodamies lielajā cīņā un visi tajā ciešam. Un mums visiem kaut kādā brīdī ir nepieciešama līdzjūtība, nevis sprediķis. Protams, ir arī laiks un vieta, kad saņemt pamācības. Bet, ja cilvēks sēž pelnos, viņa dzīve sagrauta, bērni miruši un viss ķermenis nosēts ar jēlumiem, – tas nav īstais laiks.

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Kā mēs redzējām, kaut kāda līdzjūtība pret Ījabu Elifazam bija. Vienkārši viņa līdzjūtība ieņēma otro vietu aiz viņa lielās vajadzības aizstāvēt Dieva raksturu. Galu galā Ījaba ciešanas bija šausmīgas, un Dievs, kā zināms, ir taisns, tādēļ Ījabs acīmredzot bija kaut kā to visu nopelnījis. Tāda ir Dieva taisnība, Elifazs secināja, un tādēļ Ījabs savās sūdzībās kļūdījās.

Protams, Dievs ir taisns. Bet tas automātiski nenozīmē, ka mēs redzēsim Viņa taisnību atklājamies katrā situācijā, kas notiek šajā kritušajā pasaulē. Fakts ir tāds, ka mēs to neredzam. Taisnība un tiesa nāks, bet tam nav obligāti jānotiek tagad (Atkl. 20:12). Daļa no tā, ko nozīmē dzīvot ticībā, ir uzticēties Dievam, ka taisnība, kuras šeit pietrūkst, kādu dienu tiks atklāta un to redzēs visi.

Tas, ko mēs redzam Elifazā, parādās arī dažu rakstu mācītāju un farizeju attieksmē pret Jēzu. Šie cilvēki bija tā aizrāvušies ar savām ilgām būt "uzticīgi" un reliģiski, ka viņu dusmas uz Kunga dziedināšanām sabbatā (sk. Mat. 12. nod.) pārspēja viņu prieku (kam vajadzēja būt) par slimajiem, kas tika dziedināti un kam ciešanas tika atvieglotas. Lai arī cik specifiski ir Kristus vārdi sekojošajā pantā, princips ir viens, ko mums, kas mīlam Dievu un kas esam dedzīgi par Viņa lietu, vajadzētu vienmēr atcerēties: "Vai! jums, rakstu mācītāji un farizeji, jūs liekuļi! Jūs dodat desmito tiesu no mētrām, dillēm un ķimenēm, bet atmetat to, kas svarīgākais bauslībā – taisnīgu tiesu, žēlsirdību un ticību; šo jums vajadzēja darīt un arī to otru neatmest!" (Mat. 23:23)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kā mēs varam zināt, kad cilvēkam ir vajadzīga līdzjūtība un kad – pamācība vai pat rājiens? Kāpēc ir labāk kļūdoties uz līdzjūtības un žēlastības pusi, kad mums ir kāda darīšana ar cietējiem, pat ja viņi cieš savu grēku un nepareizās rīcības dēļ?

2. Izlasi vēlreiz 4. un 5. nodaļā Elifaza vārdus Ījabam. Kādā situācijā šie vārdi būtu vairāk piemēroti nekā šajā?

3. Iedomājies, ka tu būtu bijis Ījaba draugs un būtu devies viņu apraudzīt laikā, kad viņš sēž pelnos. Ko tu viņam teiktu un kāpēc? Ja tu būtu Ījaba vietā, ko tu gribētu, lai tev citi saka?

SODS PĒC NOPELNIEM

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Īj. 8:1-22, Īj. 11:1-20, Jes. 40:12-14, 1. Moz. 6:5-8, 2. Pēt. 3:5-7.

ATMIŅAS PANTS:

“Vai Dieva dziļumus atklāt vari? Vai Visuvarenā robežas atrast vari?”
(Īj. 11:7)

Cilvēces ciešanu problēma noteikti turpina biedēt cilvēci. Mēs redzam labus cilvēkus ciešam neaptveramas traģēdijas, kamēr Jaunie turpina dzīvot nesodīti. Pirms dažiem gadiem iznāca grāmata ar nosaukumu “Kāpēc sliktas lietas notiek ar labiem cilvēkiem?” (“Why Bad Things Happen to Good People?”). Tas bija viens no daudzajiem mēģinājumiem tūkstošgades laikā nonākt pie apmierinošas atbildes šajā jautājumā. Bet tas neizdevās. Daudzi citi rakstnieki un domātāji ir rakstījuši par savām cīņām, lai nonāktu pie izpratnes par cilvēces ciešanām. Šķiet, ka neviens nav atradis pareizās atbildes.

Šī, protams, ir arī Ījaba grāmatas tēma, un tajā mēs turpinām pētīt, kāpēc pat labi cilvēki, tādi kā Ījabs, cieš šajā pasaulē. Būtiskā atšķirība starp Ījaba grāmatu un citām tomēr ir tā, ka Ījaba grāmata nav balstīta cilvēciskā redzējumā uz ciešanām (lai gan par to grāmatā arī daudz rakstīts); šajā Bībeles grāmatā mēs vairāk uzzinām, kāds ir Dieva redzējums šajā lietā.

Šonedēļ mēs pētīsim vairākas runas, ko teica pie Ījaba atnākušie vīri. Ko mēs varam mācīties no viņiem, īpaši no viņu kļūdām, mēģinot nonākt pie skaidrības sāpju jautājumā?

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 12. novembrī.

Vairāk apsūdzību

It kā nebūtu pieticis jau ar Elīfaza lekciju, Ījabs pēc tam piedzīvoja vēl vienu no Bildada, kas runāja līdzīgi Elīfazam. Diemžēl Bildads bija rupjāks un skarbāks pret Ījabu nekā Elīfazs. Iedomājies, ka tu dotos pie kāda, kura bērni būtu nomiruši un teiktu: "Ja tavi dēli pret Viņu noziedzās, Viņš tos nodeva pašu grēkam!" (Īj. 8:4)

Tas ir ironiski, jo Ījaba grāmatas pirmajā nodaļā (Īj. 1:5) skaidri teikts, ka Ījabs pienesa upurus par saviem bērniem tieši šī iemesla dēļ – gadījumā, ja viņi apgrēkotos. Tā mēs šeit redzam atšķirību žēlastības izpratnē, kāda tā atklājās Ījaba darbībā un Bildada ievadvārdos, atklājot asu, atriebības pilnu burta kalpību. Pat vēl jaunāk ir tas, ka Bildads to visu teica, lai mēģinātu aizstāvēt Dieva raksturu.

Izlasi Īj. 8:1-22. Kāds ir Bildada arguments, un cik daudz patiesības viņš izsaka? Tas ir, ja mēs aizmirstu tiešo kontekstu un vienkārši aplūkotu izteiktās domas, ko nepareizu tu varētu atrast viņa vārdos (ja vispār varētu)? _____

Kurš var atrast kļūdas tajā, ko šeit saka Bildads? "Mēs tik no vakardienas, mēs nezinām! – kā ēna mūsu dienas virs zemes." (Īj. 8:9) Šie ir spēcīgi, patiesi un ļoti bībeliski vārdi (Jēk. 4:14). Vai arī kas nepareizs būtu viņa brīdinājumā, ka bezdievīgs cilvēks, savu cerību balstot uz laicīgām šīs zemes lietām, patiesībā neuzticas nekam stiprākam kā "zirnekļa tīkls" (Īj. 8:14)? Tā ir tik bībeliska doma, cik vien iespējams.

Varbūt vislielākā problēma Bildada teiktajā ir tas, ka viņš atklāj tikai vienu Dieva rakstura aspektu – uzskatāms piemērs, kā nokļūt vienā grāvī vai otrā. Mums, protams, nevajadzētu atrasties nevienā grāvī. Daži, piemēram, pieķeras tikai likumam, taisnībai un paklausībai, bet citi turpretī runā tikai par Jēzus žēlastību, piedošanu un aizvietojošo kalpošanu. Pārāk liels uzsvars uz kādu no šīm pusēm parasti noved pie izkropļotas izpratnes par Dievu un patiesību. Un šeit mēs redzam līdzīgu problēmu.

Mums savā teoloģijā un attieksmē pret citiem vajadzētu vienmēr censties iegūt pareizo līdzsvaru starp likumu un žēlastību. Ja tomēr sanāk kļūdoties uz vienu vai otru pusi (kam gan negadās), uz kuru pusi labāk kļūdoties, ja runa ir par citu cilvēku nepareizo rīcību, un kāpēc? _____

Mazāk, nekā tu ar savu nekrietnību esi pelnījis

"Vai Dieva dziļumus atklāt vari? Vai Visuvarenā robežas atrast vari? Tās augstu kā debesis, ko tu darīsi? Tie dziļāk par elli, kā tu zināsi? Par zemi garāks to mērs un platāks par jūru." (Īj. 11:7-9, sk. arī Jes. 40:12-14) Kāda patiesība šeit izteikta, un kāpēc mums ir svarīgi to vienmēr atcerēties? _____

Šie skaistie vārdi atklāj faktu, ka tik daudz ko mēs par Dievu nezinām un ka visas mūsu pūles meklēt pašiem Viņu tik un tā atstās mūs ar niecīgām zināšanām. Interesanti, ka viens no 20. gs. filozofiem Ričards Rortijs apgalvoja, ka mēs nekad nesapratīsim realitāti un patiesību un tāpēc mums ir jāpārtrauc to darīt. Tā vietā, lai censtos izprast dzīvi, Rortijs apgalvoja, ka viss, ko mēs varam darīt, ir censties ar to sadzīvot. Cik pārsteidzoši: 2600 gadus vecā Rietumu filozofiskā tradīcija sasniedz kulmināciju ar atziņu par sakāvi. Ja visi mūsu meklējumi pamet mūs tumsā jautājumā par realitātes būtību, kurā mēs dzīvojam, tad kurš ar saviem meklējumiem sapratīs Radītāju, kas izsaucis esamībā šo realitāti un tāpēc ir pat vēl lielāks par to? Rortijs būtiski apstiprināja to, ko mēs tikko lasījām Bībelē.

Tomēr šie vārdi, lai arī cik tie dziļi, nāca no trešā Ījaba paziņas Cofara, un viņš šos vārdus izmantoja kā daļu no sava kļūdainā argumenta pret Ījabu.

Izlasi Īj. 11:1-20. Kas pareizs ir tajā, ko Cofars saka, bet kas nepareizs ir viņa vispārīgajā argumentā? _____

Ir tik grūti saprast, kā var atnākt pie cilvēka, kas cieš tā kā Ījabs, un pateikt viņam būtībā to, ka viņš saņem, ko pelnījis. Nē, patiesībā tu saņem mazāk, nekā esi pelnījis. Vēl pārsteidzošāk ir tas, ka šī runa ir mēģinājums aizstāvēt Dieva raksturu un Viņa labestību.

Diemžēl zināšanas par Dieva raksturu nenozīmē, ka mēs to automātiski atspoguļosim. Kas mums vēl ir vajadzīgs, lai atspoguļotu Dieva raksturu? _____

Dievišķā atmaksa

Ījaba trīs draugi, bez šaubām, zināja par Dievu. Un viņi nopietni pūlējās aizstāvēt Viņu. Kā mēs redzējam, lai arī cik slikti bija viņu izteiktie vārdi Ījabam (īpaši ņemot vērā kontekstu), šie vīri izteica dažas svarīgas patiesības.

Centrālais viņu arguments bija doma, ka Dievs ir taisnības Dievs un ka Dievs atmaksā grēku ar Jauno cilvēku sodīšanu, savukārt labestība tiek atalgota ar īpašām svētībām. Lai gan mēs nezinām precīzu laiku, kad šie vīri dzīvoja, bet pieņemam, ka Mozus sarakstīja Ījaba grāmatu, būdams Midiānā, varam izsecināt, ka viņi dzīvoja kādu laiku pirms iziešanas no Ēģiptes. Pastāv arī iespēja, ka viņi dzīvoja pirms plūdiem.

Izlasī 1. Moz. 6:5-8. Lai gan mēs nezinām, cik daudz šie vīri (Elifāzs, Bildads un Cofars) zināja par plūdiem, kā šis stāsts varēja ietekmēt viņu teoloģiju?

Ir skaidri zināms, ka plūdi ir piemērs Dieva sodam par grēkiem. Tajos Dievs tiešā veidā sodīja tos, kas to īpaši bija pelnījuši. Tomēr arī šeit atklājas žēlastības ideja, kā mēs redzam 1. Moz. 6:8. E. Vaita rakstīja arī par faktu, ka "katrs āmura kladziens, kas atskanēja, būvējot šķirstu, bija sludināšana cilvēkiem". ("The Spirit of Prophecy" 1. sēj., 70. lpp.) Neskatoties uz to, mēs zināmā mērā šajā stāstā varam redzēt piemēru tam, ko šie vīri sludināja Ījabam.

Kā šī pati doma par pelnītu sodu ir redzama 1. Moz. 13:13, 18:20-32, 19:24, 25?

Vienalga, vai Elifāzs, Bildads un Cofars zināja kaut ko par šiem notikumiem vai nezināja, tie atklāj Dieva tiešās tiesas realitāti. Dievs vienkārši neatmeta grēciniekus viņu grēku dēļ, lai grēks viņus pašus iznīcinātu. Plūdus Dievs bija tiešā veidā saistījis ar sodīšanu. Viņš šeit darbojās kā tiesnesis un jaunuma iznīcinātājs.

Lai arī cik daudz mēs vēlamies (un mums arī vajadzētu) pievērsties Dieva mīlestības, žēlastības un piedošanas raksturam, kāpēc mēs nedrīkstam aizmirst arī par Viņa tiesas realitāti? Padomā par Jauno, kas vēl nav saņēmis sodu. Ko tam vajadzētu mums liecināt par pelnītā soda nepieciešamību, lai arī kad un kā tas nāks?

“Ja Kungs radīs brīnumu”

Bībelē ir uzrakstīti daudzi gadījumi, kur Dievs tiešā veidā ir sodījis ļauno, kā arī svētījis uzticīgos. Šie notikumi ir notikuši ilgi pēc Ījaba grāmatas galveno varoņu nāves.

Kāds apsolījums šeit ir dots paklausīgajiem? 5. Moz. 6:24, 25. _____

Vecā Derība ir pilna ar svētību un labklājības apsolījumiem, ar ko Dievs tiešā veidā svētīs tos, kas Viņam paklausa. Tā mēs varam šeit redzēt piemērus tam, ko šie vīri bija teikuši Ījabadam attiecībā uz Dieva svētībām uzticīgajiem, kas cenšas paklausīt Viņam un Viņa baušļiem un dzīvot dievbijīgu un taisnu dzīvi.

Protams, Vecā Derība arī ir pilna ar brīdinājumiem par tiešu dievišķu sodu, kas nāks pār nepaklausīgajiem. Lielā daļā Vecās Derības, īpaši pēc derības ar Israēlu Sinaja kalnā, Dievs brīdina israēliešus par to, ko viņu nepaklausība viņiem nesīs. “Bet, ja jūs neklausīsiet Kungu, sacelsieties pret Kunga teikto, Kunga roka būs pret jums – tāpat kā pret jūsu tēviem.” (1. Sam. 12:15)

Izlasi 4. Moz. 1:33. Ko šis starpgadījums māca par dievišķā soda realitāti?

Ņemot vērā to, kā dumpinieki tika iznīcināti, šis starpgadījums nevar tikt pierakstīts domai, ka “grēks pats atnes savu sodu”. Šie cilvēki piedzīvoja dievišķu sodu par saviem grēkiem un sacelšanos. Šajā gadījumā mēs redzam pārdabisku Dieva spēka atklāsmi. Likās, ka tika izmainīti dabas likumi. “Bet, ja Kungs radīs brīnumu un zeme atpletīs muti un aprīs viņus un visu, kas viņiem, un tie dzīvi noies šeolā, tad jūs zināsiet, ka šie vīri ir zaimojuši Kungu!”

Šeit izmantotais darbības vārds “radīt” ir no tās pašas saknes, kas izmantota 1. Moz. 1:1. Kungs gribēja, lai ikviens zina, ka Viņš pats ir tas, kas nekavējoties un tiešā veidā lika sodam nākt pār dumpiniekiem.

Otrā nāve

Vislielākā un visspēcīgākā atmaksas tiesa noteikti notiks laiku beigās, kad tiks iznīcināti ļaunie. Bībele to sauc par "otro nāvi" (Atkl. 20:14). Šo nāvi, protams, nevajadzētu sajaukt ar nāvi, ko piedzīvo visi Ādama pēcteči. Šī ir nāve, no kuras otrais Ādams, Jēzus Kristus, pasargās taisnos laiku beigās (1. Kor. 15:26). Pretēji pirmajai šī otrā nāve, līdzīgi citiem sodiem, ko varam redzēt Vecās Derības laikos, ir tiešs Dieva sods pār grēciniekiem, kas nav nožēlojuši un saņēmuši glābšanu Jēzū.

Izlasī 2. Pēt. 3:5-7. Ko Dieva Vārds mums saka par pazudušo likteni? _____

"Dievs liek nākt ugunij no debesīm. Atveras zeme. Tiek atbrīvoti tās dziļumos paslēptie spēki. Iznīcinošas uguns liesmas tagad šaujas ārā no visiem dziļākajiem bezdibeņiem. Deg pat klintis. Ir pienākusi diena, kas degs kā ceplis. Elementi izkūst lielajā karstumā, un zeme un tajā esošie darbi sadeg (Mal. 3:19; 2. Pēt. 3:10). Visa zemes virspuse izskatās kā izkausēta masa – liela, verdoša uguns jūra. Tas ir bezdievīgo sodīšanas un pazudināšanas laiks – "Kunga atribības diena, atmaksas gads par Ciānu" (Jes. 34:8)." (E. Vaita "Lielā cīņā", 672., 673. lpp.)

Lai gan grēks var nākt ar savu sodu, noteikti ir arī laiki, kad Dievs pats tiešā veidā soda grēku un grēciniekus, kā apgalvoja Ījaba aizstāvji. Tā ir patiesība, ka visas ciešanas šajā pasaulē ir cēlušās grēka dēļ. Bet tā nav patiesība, ka visas ciešanas ir Dieva sods par grēku. Tas tā noteikti nebija Ījaba gadījumā, ne arī lielākajā daļā citu gadījumu. Fakts ir tāds, ka mēs esam iesaistīti lielajā cīņā un mums ir ienaidnieks, kas darbojas, lai mums kaitētu. Labā vēsts ir, ka visā tajā mēs varam zināt, ka Dievs ir ar mums. Lai arī kāds iemesls ir dažādajiem pārbaudījumiem, ko piedzīvojam, lai arī kāds ir tagadējais iznākums šiem pārbaudījumiem, mums ir pārliecība par Dieva mīlestību, kas ir atklājusies tik liela, ka Jēzus gāja pie krusta mūsu labā – tikai šis solis apsola pielikt punktu visām ciešanām.

Kā mēs varam būt droši, ka kāda cilvēka ciešanas ir tiešs sods no Dieva? Ja mēs nevaram būt par to pārliecināti, tad kā vislabāk izturēties pret cietējiem un pašiem pret savām ciešanām? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Kā jau iepriekš šajā materiālā bija minēts, ir svarīgi mēģināt sevi iedomāties stāsta varoņu vietā, jo, to darot, mēs varam labāk saprast viņu motīvus un rīcību. Viņi neredz cīņu, kas notiek aiz viņiem tā, kā mēs to redzam. Ja mēs iekāpjam viņu kurpēs, tad nevajadzētu būt grūti ieraudzīt kļūdu, ko pieļāva Elifazs, Bildads un Cofars attiecībā uz Ījaba ciešanām. Viņi izteica spriedumu, kas viņiem nebija uzticēts. "Cilvēkiem ir ļoti dabiski domāt, ka lielas nelaimes ir drošs norādījums uz lieliem noziegumiem un milzīgiem grēkiem. Mēs nedzīvojam atmaksas tiesas laikā. Labais un Jaunais ir sajaukts kopā, un nelaimes nāk pār visiem. Reizēm cilvēki pārkāpj robežu aiz Dieva aizsargājošajām rūpēm, un tad sātans pārņem varu pār viņiem, un Dievs neiejaucas. Ījaba ciešanas bija ļoti smagas, un viņa draugi centās viņu pārliecināt, ka viņa ciešanas ir grēka sekas, liekot viņam justies nosodītam. Tie ainoja viņu kā lielu grēcinieku, bet Kungs norāja viņus par to, ka viņi ir nosodījuši Viņa uzticīgo kalpu." (E. Vaitas komentāri "The SDA Bible Commentary", 3. sēj., 1140. lpp.) Mums ir jābūt uzmanīgiem ciešanu jautājumā. Daži gadījumi noteikti ir vieglāk saprotami. Piemēram, cilvēks smēķē un saslimst ar plaušu vēzi. Vai var būt vēl vienkāršāk? Bet kā ar tiem, kas smēķē visu mūžu un nenaslimst? Galu galā, līdzīgi Elifazam, Bildadam un Cofaram, mēs ne vienmēr zinām, kāpēc kāds cits piedzīvo ciešanas. Vienā ziņā tas nemaz nav svarīgi, vai mēs zinām vai ne. Svarīgi ir tas, ko mēs darām, reaģējot uz apkārtējām ciešanām. Šajā ziņā šie trīs vīri rīkojās pilnīgi nepareizi.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Ko atmaksas tiesas realitāte māca mums par to, kā mēs varam uzticēties Dieva taisnībai, pat neskatoties uz to, kā viss izskatās tagad?
2. Šie trīs vīri patiešām nesaprata visu, kas notika ar Ījabu viņa ciešanās. Vai kaut kādā ziņā tā nav ar mums visiem? Mēs pilnībā nesaprotam citu cilvēku ciešanu iemeslus. Saprotot to, kā tas var palīdzēt mums būt līdzjūtīgākiem pret cietējiem? Kā iepriekš teikts, cik svarīgi ir vispār zināt iemeslu?

NEVAINĪGAS ASINIS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Īj. 10, Jes. 53:6, Rom. 3:10-20, Īj. 15:14-16, Īj. 1:18-20, Mat. 6:34.

ATMIŅAS PANTS:

“Ticība ir cerības pamatā, tā pārliecina par neredzamām lietām.” (Ebr. 11:1)

Kakstnieks Albērs Kamī, kas piedzima ar alergiju, cīnījās ar cilvēces ciešanu jautājumu. Savā grāmatā “Mēris” viņš izmanto mēri kā metaforu saslimšanām, kas cilvēcei rada sāpes un ciešanas. Viņš attēlo ainu, kurā mazs zēns, ko bija skārusi kāda sērga, mirst šausmu pilnā nāvē. Pēc tam priesteris, kas bija traģēdijas liecinieks, saka klātesošajam ārstam: “Šādas lietas ir nepatīkamas, jo mēs kā cilvēki tās nesaprotam. Bet varbūt mums vajadzētu mīlēt to, ko nesaprotam.” Ārsts saniknots atcirta: “Nē, tēvs. Man ir pavisam cita izpratne par mīlestību. Un līdz pat savai nāves dienai es atteikšos mīlēt tādu lietu kārtību, kurā bērni ir pakļauti mocībām.” (Albērs Kamī “Mēris” (Jumava, 2006)). Šī aina atspoguļo to, ko mēs redzam Ījaba grāmatā: nepilnīgas un kroplas atbildes uz sarežģītiem jautājumiem. Ījabs, tāpat kā ārsts, zināja, ka atrastās atbildes gluži neatbilst realitātei. Lūk, izaicinājums: kā mēs varam atrast atbildes, kas padarītu jēdzīgu to, kas bieži liekas bezjēdzīgs? Šajā nedēļā turpināsim tās meklēt.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 19. novembrī.

Ījaba protests

Elifazs, Bildads un Cofars gribēja pateikt, ka Dievs soda ļaunumu. Diemžēl tas neattiecās uz Ījaba situāciju. Ījaba ciešanas nebija sods pēc nopelna. Dievs nesodīja viņu par viņa grēkiem, kā viņš to darīja ar Korahu, Dātānu un Abīrāmu. Ījabs arī neplāva to, ko bija sējis, kā tas bieži gadās. Nē, Ījabs bija taisns vīrs, Dievs pats to pasaka (sk. Īj. 1:8), un tāpēc Ījabs ne tikai nebija pelnījis to, kas ar viņu notika, bet viņš arī zināja, ka to nav pelnījis. Tas padarīja viņa žēlabas tik smagas un rūgtas.

Izlasi Īj. 10. nod. Ko viņš šeit saka Dievam, un kāpēc tam ir tik liela nozīme, ņemot vērā viņa apstākļus? _____

Vai lielas traģēdijas ticīgajiem neliek uzdot līdzīgus jautājumus? Kāpēc, Kungs, tu vispār apgrūtināji Sevi, radīdams mani? Vai arī – kāpēc tu man to dari? Vai nebūtu labāk, ja es nekad nebūtu piedzimis, nekā piedzimt un piedzīvot kaut ko tādu?

Vēlreiz nonākam pie tā, ka Ījabam bija grūtāk saprast notiekošo tāpēc, ka viņš zināja, ka viņš ir bijis uzticīgs Dievam. Viņš sauc uz Viņu: "Kaut zini, ka nedzenu negantību? Nav neviena, kas glābtu no tevis!" (Īj. 10:7).

Šeit ir sarežģīts paradokss: pretēji tam, ko viņa draugi teica, Ījabs nepiedzīvoja ciešanas savu grēku dēļ. Pati grāmata māca pretējo: Ījabs cieta tieši tāpēc, ka viņš bija tik uzticīgs. Pirmās divas grāmatas nodaļas to atklāj. Ījabs nekādā veidā nevarēja uzzināt, ka tas tā bija, un, pat ja viņš varētu, tas droši vien padarītu viņa sarūgtinājumu un vilšanos vēl lielāku.

Lai arī cik neatkārtojama bija Ījaba situācija, tā ir arī universāla tādā ziņā, ka tā aplūko universālus jautājumus par ciešanām, īpaši kad ciešanas šķiet tik nesamērīgas proporcionāli ļaunumam, ko kāds būtu varējis izdarīt. Viena lieta ir pārsniegt atļauto braukšanas ātrumu un samaksāt sodu par to. Pavisam kas cits ir, ja, pārsniedzot ātrumu, kāds tiek nogalināts.

Ko tu varētu pateikt kādam cietējam, kas uzskata, ka viņš cieš netaisnīgi?

Nevainīgas asinis?

Mēs bieži dzirdam jautājumu par nevainīgām ciešanām. Bībele pat izmanto frāzi "nevainīgas asinis" (Jes. 59:7, Jer. 22:17, Joēla 3:19), parasti uzbrukuma vai pat slepkavības kontekstā attiecībā uz cilvēkiem, kas nav pelnījuši, ka ar viņiem kaut kas slikts notiek. Ja mēs izmantojam šo "nevainīgo asiņu" izpratni, tad, kā mēs visi zinām, mūsu pasaule ir pilna ar daudziem šādiem gadījumiem.

No otras puses, Bībele nerunā par cilvēces grēcīguma un tās samaitātības realitāti, kas liek uzdot jautājumu, ko nozīmē "nevainīgs". Ja visi ir grēkojuši, ja visi ir pārkāpuši Dieva likumu, tad kurš gan ir patiesi nevainīgs? Kāds reiz sacījis: "Tava dzimšanas apliecība ir pierādījums tavai vainai."

Lai gan teologi un Bībeles pētnieki gadsimtiem ilgi ir diskutējuši par to, kāda tieši ir cilvēku saikne ar grēku, Bībele skaidri pasaka, ka grēks ir ietekmējis visu cilvēci. Doma par cilvēces grēcīgumu nav atrodama tikai Jaunajā Derībā. Tieši pretēji, Jaunās Derības pētījumi par šo tēmu papildina to, kas ir rakstīts Vecajā Derībā.

Ko šie panti māca par grēka realitāti? 1. Ķēn. 8:46, Ps. 51:5, Sak. 20:9, Jes. 53:6, Rom. 3:10-20. _____

Neskatoties uz Rakstu skaidro liecību, ikviens, kas jebkad ir iepazinis Kungu personīgi un ielūkojies Dieva labestībā un svētumā, zina par cilvēka grēcīgumu. Šajā ziņā kurš no mums (šobrīd nerunāsim par zīdaiņiem un maziem bērniem) ir patiesi "nevainīgs"?

No otras puses, patiesībā par to nav runa. Ījabs bija grēcinieks – šajā ziņā viņš bija nevainīgs. Un tomēr – ko Ījabs vai mēs būtu izdarījuši tādu, ka būtu pelnījuši tik briesmīgu likteni? Pretēji viņa draugu "māla bruņām" (Īj. 13:12), Ījabs zināja, ka ar viņu notiekošais nav nekas tāds, ko viņš būtu pelnījis.

Kā piedzīvojumi, kuros mēs iepazīstam Dievu un Viņa svētumu un kas mums sāpīgi parāda mūsu grēcīgumu, palīdz mums ieraudzīt, cik ļoti mums ir nepieciešams krusts? _____

Negodīgs liktenis

Izlasī Īj. 15:14-16. Kādu patiesību Elīfāzs atklāj Ījābam? _____

Elīfāzs atkal izsaka patiesību (tāpat kā pārējie), šoreiz attiecībā uz visas cilvēces grēcīgumu. Grēks ir universāls zemes dzīves fakts, arī ciešanas. Mēs zinām, ka visas cilvēces ciešanas rodas no grēka. Nav arī šaubu, ka Dievs var izmantot ciešanas, lai mācītu mums svarīgas mācības. "Dievs ir vienmēr pārbaudījis Savus ļaudis ciešanu ugunīs. Krāsns karstumā sārņi tiek atdalīti no patiesā kristieša rakstura zelta." (E. Vaita "Sentēvi un pravieši", 129. lpp.)

Tomēr ir kāda dziļāka problēma saistībā ar ciešanām. Kā ir tajās reizēs, kad mēs neredzam, ka tās būtu nesušas ko labu? Kā ar to cilvēku ciešanām, kam rakstura sārņi nav atdalīti no zelta tāpēc, ka viņi ir nogalināti uz vietas? Kā ar tiem, kas cieš, nekad neuzzinot par patieso Dievu? Kā ar tiem, kuru ciešanas ir tikai vairojušas viņu rūgtumu, dusmas un naidu pret Dievu? Mēs nevaram ignorēt šos piemērus vai mēģināt ielikt tos vienkāršā formulā. Ja mēs to darītu, tas droši vien padarītu arī mūs vainīgus Ījaba apsūdzētāju grēkos.

Kas labs var būt no dzīvnieku bojāejas meža ugunsgrēkā, kad tie lēnām tiek dzīvi sadedzināti šausmu pilnā nāvē? Vai arī kā ar tūkstošiem cilvēku, kas tiek nogalināti dabas katastrofās vai pilsoņu karā? Kādas mācības viņi vai viņu ģimenes teorētiski var iemācīties, ja tās tiek aizslaucītas kopā ar viņiem? Un saprātīgi būtu arī jautāt ne tikai par Ījaba desmit bērniem, bet arī par viņa kalpiem, kas tika nogalināti ar "zobena asmeni" (Īj. 1:15), vai tiem, kas tika dzīvi sadedzināti "Dieva ugunī" (Īj. 1:16), vai arī citiem kalpiem, kas arī tika nogalināti "ar zobena asmeni" (Īj. 1:17).

Lai arī kāda bija mācība, ko varēja iemācīties Ījabs un viņa apsūdzētāji, un lai arī kādu sakāvi sātans piedzīvos, pateicoties Ījaba uzticībai, šo citu cilvēku liktenis noteikti nešķiet godīgs. Fakts ir tāds, ka tas viss nav godīgi, nav taisnīgi un nav pareizi.

Mēs šodien piedzīvojam līdzīgus izaicinājumus. Sešus gadus vecs bērns mirst no vēža – vai tas ir godīgi? 20 gadus veca jaunieta tiek izvilktā no mašīnas un izvarota – vai tas ir godīgi? 35 gadus veca triju bērnu māmiņa iet bojā autokatastrofā – vai tas ir godīgi? Un kā ar 19 000 japāņu, kas tika nogalināti zemestrīcē 2011. gadā? Vai visi 19 000 bija vainīgi pie kaut kā, kas šo padarīja par taisnīgu sodu? Ja ne, tad arī viņu nāves nebija godīgas. Šie ir grūti un sāpīgi jautājumi.

Katrai dienai pietiek

Izlasī sekojošos pantus un padomā par tūlītējo likteni, ko piedzīvoja tie, par ko ir rakstīts šajos pantos. Tad jautā sev: cik godīgi dzīve izturējās pret viņiem?

Īj. 1:18-20 _____

1. Moz. 4:8 _____

2. Moz. 12:29, 30 _____

2. Sam. 11:17 _____

Jer. 38:6 _____

Mat. 14:10 _____

Ebr. 11:35-38 _____

Bībele atspoguļo skarbo dzīves faktu mūsu kritušajā pasaulē: Jaunums un ciešanas ir reālas. Tikai virspusēji lasot Dieva Vārdu, izrauļot dažus pantus no konteksta, varētu rasties doma, ka dzīve šeit ir godīga, taisna un laba un ka tad, ja mēs paliekam uzticīgi Dievam, ciešanu nebūs. Uzticība noteikti tiks lielā mērā atalgota jau tagad, bet tas nenozīmē, ka tā būs aizsargs pret sāpēm un ciešanām. Pajautā Ījabam!

Kalna svētrunā Jēzus izteica spēcīgu pamācību, kāpēc mums ir jāuzticas Dievam un nav jāraizējas, ko ēdīsim, dzersim vai vilksim mugurā. Jēzus izmantoja piemērus no dabas savās līdzībās par to, kā mēs varam uzticēties Dieva labestībai, lai apmierinātu savas vajadzības. Tad Viņš izteica šos slavenos vārdus: "Nezūdieties par rītdienu, jo rītdiena pati par sevi parūpēsies; katrai dienai pietiek savu bēdu." (Mat. 6:34)

Ievēro, ka katrai dienai pietiek savu bēdu. Jēzus nenoliedza, ka mūsu dzīvēs ik dienas jaunums (no grieķu vārda, kas var nozīmēt "sliktums", "izvirtība" un "jaunprātība") ir klātesošs. Tieši otrādi. Viņš atzina Jaunuma virskundzību un klātbūtni mūsu ikdienas dzīvē. Kāpēc gan ne? Kā Kungs Viņš zināja vairāk par Jaunumu pasaulē, nekā kāds no mums jebkad varētu uzzināt, un mēs visi noteikti jau zinām par to daudz.

Kurš gan nav pietiekami nobaudījis, cik negodīga un rūgta var būt dzīve? Kā tas, ka Jēzus atzina šī Jaunuma realitāti, var palīdzēt mums gūt mierinājumu un spēku, dzīvojot tajā? _____

Neredzētas lietas

Izlasi Sak. 3:5. Lai gan šis ir pazīstams pants, kādu svarīgu vēsti tas šeit ietver mums, īpaši mūsu pētījumu kontekstā? _____

Lai gan Ījaba gadījums ir galējs, tas atklāj cilvēces ciešanu skumjo realitāti mūsu kritušajā pasaulē. Mums nav vajadzīgi Ījaba un citi stāsti, ko varam lasīt Bībelē, lai iepazītu šo realitāti. Mēs to visu redzam sev apkārt. Patiešām, mēs visi vairāk vai mazāk dzīvojam tajā. "Cilvēkam, kas no sievas dzimis, dienu maz, bet nemiera daudz! Kā puķe tas dīgst un vīst, bēg kā ēna un nepaliek." (Īj. 14:1,2)

Un atkal jautājums, ar ko mēs cīnāmies, ir – kā mums raudzīties uz ciešanām, kas mums liekas bezjēdzīgas, kas izlej nevainīgas asinis?

Kā ir parādījušas Ījaba grāmatas pirmās nodaļas un kā Bībele to atklāj arī citur, sātans ir reāla būtne un tiešā vai netiešā veidā ir cēlonis daudzām ciešanām. Kā mēs redzējām šī ceturkšņa sākumā (sk. 2. tēmu), lielās cīņas paraugs ļoti labi palīdz mums tikt galā ar Jaunuma realitāti mūsu pasaulē.

Reizēm tik un tā ir grūti saprast, kāpēc notiek tā, kā notiek. Reizēm – patiesībā daudreiz – notiekošajam vienkārši nav jēgas. Tieši tajās reizēs, kad notiek lietas, ko mēs nesaprotam, mums ir jāmācās uzticēties Dieva labestībai. Mums ir jāmācās uzticēties Dievam pat tad, kad atbildes nav acīmredzamas un kad mēs nevaram ieraudzīt nekādu labumu no apkārt esošā Jaunuma un ciešanām.

Ebr. 11:1 teikts: "Ticība ir cerības pamatā, tā pārlicina par neredzamām lietām." Kā mēs no tā, ko redzam, varam mācīties uzticēties Dievam tajās lietās, ko neredzam? No tā, ko līdz šim esam lasījuši Ījaba grāmatā, kādā ziņā Ījabs bija tieši to iemācījis? Kā mēs varam iemācīties to pašu? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Šī nedēļa sākās ar Albēru Kamī, kas daudz rakstījis par savām cīņām, lai atrastu atbildes ne tikai uz ciešanu jautājumu, bet uz dzīves jēgu kopumā, kas ciešanu jautājumu padara tikai vēl sarežģītāku. Kā daudzi ateisti viņš īpaši neprogresēja. Viņa vispopulārākais citāts parāda, cik neliels bija progress: "Ir viena patiešām nopietna filozofiska problēma, un tā ir pašnāvība. Pārdomas par to, vai dzīve ir vai nav dzīvošanas vērtā, sniedzas līdz atbildei uz filozofijas fundamentālajiem jautājumiem." ("The Myth of Sisyphus and Other Essays" (New York: Vintage Books, 1955), 3. lpp.) Protams, uz jautājumu par cilvēces ciešanām atbildēt nav viegli. Ījaba grāmata atvelk priekškaru un parāda lielāku ainu, bet vēl joprojām grāmata atstāj daudzus jautājumus neatbildētus.

Tomēr ir kāda būtiska atšķirība starp tiem, kas mēģina rast atbildes uz ciešanu jautājumu bez Dieva, un tiem, kas to dara kopā ar Dievu. Jā, sāpju un ciešanu problēma kļūst vēl sarežģītāka, ja tu tici Dieva eksistencei, jo, piedzīvojot ļaunumu un sāpes, Viņa eksistences jautājums rada neizbēgamu problēmu. No otras puses, mums ir tas, kā nav tādiem ateistiem kā Kamī, – un tās ir izredzes saņemt atbildi un risinājumu. (Ir pierādījumi, ka Kamī vēlāk dzīvē gribējis kristīties, bet gāja bojā autokatastrofā.) Mums ir cerība, ka "Dievs noslaucis visas asaras no viņu acīm, un nāves vairs nebūs, nedz bēdu, nedz vaimanu, nedz sāpju vairs nebūs, jo viss bijušais ir pagājis" (Atkl. 21:4). Pat ja kāds netic šim apsolījumam vai daudziem citiem Bībeles apsolījumiem, jebkuram jāatzīst, cik daudz jaukāka dzīve vismaz ar šo vienu cerību, salīdzinot ar izredzēm vienkārši nodzīvot ar visām cīņām un grūtībām un pēc tam nomirt uz mūžīgiem laikiem – tam visam nebūtu nekādas jēgas!

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Viens arguments, ko cilvēki min ļaunuma sakarā, ir šāds: "Labi, jā, pasaulē ir ļaunums, bet tajā ir arī labais, un labais atsver ļauno." Pirmais jautājums tad būtu: "Kā mēs varam zināt, ka labais atsver ļauno?" Kā to ir iespējams salīdzināt? Otrais jautājums būtu: pat ja tā ir patiesība, ko labu tas dotu Ījabam (un citiem), piedzīvojot ciešanas? Vācu filozofs Arturs Šopenhauers izmantoja spēcīgu piemēru, lai atklātu priekšstatu par labo un ļauno šajā pasaulē mūsdienās. Viņš rakstīja: "Saka, ka prieks šajā pasaulē atsver sāpes – vai vismaz abi ir līdzsvarā. Ja lasītājs vēlas drīz ieraudzīt, vai šis apgalvojums ir patiess, lai viņš salīdzina divu dzīvnieku attiecīgās jūtas – dzīvnieku, kas ēd otru dzīvnieku, un to, kuru ēd." Kā tu teiktu par domu, ka labais kaut kādā veidā izlīdzsvaro ļauno?

NORĀDĪJUMI UZ CERĪBU

Sabata pēcpusdienai

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

Sak. 17:28, Īj. 13:1-15, Jēk. 2:20-22, 1. Kor. 15:11-20, 1. Pēt. 1:18-20, 1. Moz. 22:8.

ATMIŅAS PANTS:

“Arī tas būtu glābiņš man, jo viņa priekšā netiek bezgodis!” (Īj. 13:16)

Britu rakstnieks Viljams Hezlits rakstīja: “Cilvēks ir vienīgais dzīvnieks, kas smejas un raud. Jo viņš ir vienīgais dzīvnieks, kas apzinās atšķirību starp to, kas notiek un to, kā vārētu notikt.”

Viss noteikti nav tā, kā vajadzētu. Tomēr kristietim, kas dzīvo ar Jēzus otrās nākšanas apsolījumu, ir cerība – liela cerība par to, kā viss būs (2. Pēt. 3:13). Viss kļūs tik brīnišķīgs, ka mēs ar grēka aptumšotajiem prātiem (1. Kor. 13:12) nemaz nevaram iedomāties.

Šajā nedēļā, turpinot pētīt jautājumu par ciešanām Ījaba grāmatā, mēs atklāsim, ka pat netaisnās, bezjēdzīgās un neattaisnojamās traģēdijās Ījabs vēl aizvien spēja izteikt cerības vārdus.

Kas bija šī cerība, un ko tā mums stāsta par to, ka arī mēs varam cerēt?

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 26. novembrī.

Melu kūlēji

“Pat muļķis šķiet prātīgs, kamēr klusē,
kamēr lūpas šim ciet, liekas gudrs!” (Sak. 17:28)

Lai arī ko kāds gribētu pateikt par Ījabu, neviens nevar teikt, ka viņš vienkārši sēdēja ar visām savām bēdām un klusi klausījās, ko draugi viņam saka. Tieši pretēji, liela daļa Ījaba grāmatas ir viņa pretošanās tam, ko viņš uzskatīja kā patiesības un maldu sajaukumu. Kā mēs redzējām, šie vīri nebija taktiski un līdzjūtīgi, viņi apgalvoja, ka aizstāv Dievu, attaisnojot to, kas notika ar Ījabu. Un pamatā viņi pateica, ka viņš to visu ir pelnījis vai ka viņš ir pelnījis pat vēl ko ļaunāku! Ikviens doma no šim jau bija pietiekami smaga, bet trīs apsūdzētāji reizē bija par daudz, un Ījabs nevarēja viņiem neatbildēt.

Izlasī Īj. 13:1-14. Kādu metodi Ījabs izmanto, lai atbildētu uz apsūdzībām?

Mēs redzējām 2. nodaļā, ka tad, kad šie vīri pirmo reizi atnāca un ieraudzīja Ījabu, viņi septiņas dienas neteica nekā. Ņemot vērā, kas beidzot sāka nākt ārā no viņu mutēm, klusēšana, iespējams, būtu bijis vislabākais. Ījabs tā noteikti domāja.

Ievēro arī: Ījabs saka, ka šie vīri ne tikai runā melus, bet arī melo par Dievu. (Tas ir interesanti, ja atceramies, kas notika grāmatas beigās – sk. Īj. 42:7.) Noteikti ir labāk nerunāt, nekā teikt ko tādu, kas ir nepareizi. (Kurš gan no mums nav piedzīvojis, cik tas ir pareizi!) Bet šķiet, ka izteikt kaut ko nepareizu par Dievu ir daudz ļaunāk. Protams, ironija bija tāda, ka šie vīri patiesībā domāja, ka, reaģējot uz Ījaba sūdzībām, aizstāv Dievu un Viņa raksturu. Lai gan Ījabs palika neizpratnē, kāpēc visas šīs lietas ir nākušas pār viņu, viņš zināja pietiekami, lai saprastu, ka šo vīru teiktais padara viņus par “melu kūlējiem” (Īj. 13:4).

Kad bija pēdējā reize, kad tu pateici kaut ko nepareizu un ko tev nevajadzēja teikt? Kā tu vari mācīties no šīs pieredzes, lai atkal nepieļautu tāda paša veida kļūdu?

Pat ja Viņš mani nogalinātu

Šo ceturksni mēs sākām ar Ījaba grāmatas beigām, un mēs redzējām, cik labi viss beigās Ījabam izvērtās. Mēs redzējām, ka šausmu pilnajās ciešanās Ījabam patiešām bija, uz ko cerēt. Patiesībā zinot laiku, kādā mēs dzīvojam, un zinot, kādas ir Bībeles beigas, mēs varam redzēt, ka Ījabam bija daudz vairāk uz ko cerēt, nekā viņš, iespējams, tajā laikā spēja iedomāties.

Bet, kad viņa bērni nomira, īpašumi tika atņemti un veselība sagrauta, Ījabam nebija priekštiesības zināt, kā viss beigsies. Tas, ko viņš zināja, bija, ka dzīve pēkšņi ir kļuvusi nejauka.

Vienlaikus pat savu visrūgtāko vaimanu laikā, vēloties, kaut viņš nekad nebūtu dzimis, vai ilgojoties, kaut viņš būtu nomiris uzreiz pēc piedzimšanas, Ījabs vēl joprojām runā par cerību, un šī cerība bija uz Dievu – uz to pašu Dievu, kurš viņaprāt ir negodīgi izturējies pret viņu.

Izlasi Īj. 13:15. Kāda cerība ir atklāta šajā pantā? Ko Ījabs pasaka? _____

“Pat ja Viņš mani nogalinātu, es Viņam uzticēšos.” (NKJV) Kāds spēcīgs ticības apliecinājums! Pēc visa tā, kas ar viņu bija noticis, Ījabs zināja, ka vienīgais un galējais, kas ar viņu vēl nebija noticis – nāve, arī var notikt – ka Dievs arī to varēja pieļaut. Tomēr pat ja tas notiktu, Ījabs arī mirtu, uzticoties Kungam.

“Kristus žēlastības bagātības ir jāpatur acu priekšā. Novērtējiet mācības, ko nodrošina Viņa mīlestība. Lai tava ticība ir līdzīga Ījaba ticībai, lai tu vari teikt: ‘Pat ja Viņš mani nogalinātu, es tik un tā Viņam uzticēšos.’ Turies pie sava Debesu Tēva apsolījumiem un atceries viņa līdzšinējo rīcību pret tevi un saviem kalpiem. Jo ‘tiem, kas Dievu mīl, visas lietas nāk par labu!’” (E. Vaita “The Advent Review and Sabbath Herald” 1910.g. 20. okt.)

No tīri cilvēciskas perspektīvas Ījabam nebija iemesla cerēt uz kaut ko citu. Bet Ījabs neskatījās tikai no cilvēciskas perspektīvas. Ja viņš tā būtu darījis, kāda tad viņam būtu cerība? Izsakot šo pārsteidzošo ticības un cerības apliecinājumu, viņš pilnībā uzticas Dievam.

Loģisks jautājums varētu būt: Kā Ījabs saglabāja ticību Dievam visā, kas ar viņu notika? Izlasī Īj. 1:1 un Jēk. 2:20-22. Kā šie panti palīdz atbildēt uz šo jautājumu, un ko šai atbildei vajadzētu mums stāstīt par to, cik svarīga mūsu kristīgajā dzīvē ir uzticība un paklausība? (Sk. 13. tēmu.) _____

Norādījums uz cerību

"Arī tas būtu glābiņš man, jo Viņa priekšā netiek bezgodis!" (Īj. 13:16) Šis pants seko tūlīt pēc tā, ko mēs lasījām vakar. Kā tas vēl vairāk apstiprina domu, ka, neskatoties uz visu, Ījabam bija cerība un ka šī cerība bija uz Dievu?

Cik interesants pants pēc tam, kas bija teikts iepriekš! Pat ja Ījabam būtu jāmirst, pat ja Dievs viņu nogalinātu, Ījabs tik un tā uzticēsies Dievam kā Glābējam. Lai gan vienā ziņā šis ir dīvains salīdzinājums, tam tomēr ir liela jēga. Galu galā, kas gan cits ir glābšana, ja ne atbrīvošana no nāves? Un, kas ir nāve, vismaz tiem, kas tiek glābti, ja ne īss atpūtas brīdis, īslaicīgs miegs, kam seko augšāmcelšanās mūžīgai dzīvei? Vai šī cerība uz augšāmcelšanos mūžīgai dzīvei nav bijusi visu Dieva ļaužu lielā cerība visos laikos? Tā bija arī Ījaba cerība.

Izlasī 1. Kor. 15:11-20. Kas tā ir par cerību, kas mums šeit atklāta? Kāpēc bez šīs cerības mums nebūtu vispār nekādas cerības? _____

Arī pēc šī spēcīgā glābšanas apliecinājuma Ījabs saka, ka "viņa priekšā netiek 'hanef'". Šī vārda sakne nozīmē 'pasaulīgs' vai 'bezdievīgs' – šim vārdam ebreju valodā ir ļoti negatīvas blakus nozīmes. Ījabs zināja, ka viņa glābšana atrodama tikai Dievā, tikai dzīvē, kas nodota uzticīgā paklausībā Viņam. Tāpēc Jaunajam un bezdievīgajam 'hanef' nav šīs cerības. Visdrīzāk Ījabs izteica to, ko viņš saprata kā savu "pārliecību par glābšanu". Lai gan Ījabs uzticīgi pienesa dzīvnieku upurus par grēku, mēs nezinām, cik daudz viņš izprata to nozīmi. Pirms krusta notikumiem pat visuzticīgākajiem Kunga sekotājiem, tādiem kā Ījabs, noteikti nebija pilnīgas izpratnes par glābšanu, kāda tā ir mums tagad, pēc krusta notikumiem. Neskatoties uz to, Ījabs zināja pietiekami, lai saprastu, ka šī glābšanas cerība atrodama tikai Kungā un ka šie upuri ir ilustrācija tam, kur meklējama glābšana.

Cerība pirms pasaules iesākuma

Kurš no mums, piedzīvojis kaut ko līdzīgu Ījabam, varētu izteikt šādu spēcīgu cerības apliecinājumu? Viņa vārdi ir mūžīga liecība par viņa ticības un paklausības dzīvi.

Ījabam bija cerība, jo viņš kalpoja cerības Dievam. Par spīti visiem bēdīgajiem stāstiem par cilvēces grēcīgumu, sākot ar Ādama un Ievas krišanu (1. Moz. 3. nod.) un beidzot ar Bābeles krišanu laika galā (Atkl. 14:8), Bībele ir grāmata, kas ir pilna ar atklāsmēm par to, kas stāv pāri tam, ko piedāvā šī pasaule.

"Pasaule ir nodota Kristum un caur Viņu kritašajai cilvēcei nāk visas svētības no Dieva. Viņš bija Pestītājs pirms, kā arī pēc Savas iemiesošanās. Tiklīdz radās grēks, bija arī Pestītājs." (E. Vaita "Laikmetu ilgas", 210. lpp.) Un kurš ir Glābējs, ja ne mūsu lielais cerības Avots?

Kā šie panti apstiprina brīnišķīgo cerību, kas ir izteikta šodienas pētījumā citētājā E. Vaitas citātā? Ef. 1:4, Tit. 1:2, 2. Tim. 1:8, 9, 1. Pēt. 1:18-20. _____

Šie panti māca pārsteidzošo patiesību, ka Dievs jau pirms pasaules radīšanas zināja, ka cilvēce kritīs grēkā. Grieķu valodā 2. Tim. 1:9 teikts, ka mēs esam aicināti žēlastībā, kas mums dota Kristū Jēzū "pirms mūžības laikiem". Šī ir mums dotā žēlastība, "ne pēc mūsu darbiem" (kā gan tie varētu būt "mūsu darbi", ja mūsu pirms tam nemaz nebija?), bet caur Jēzu. Pat pirms cilvēces rašanās Dievs izdomāja plānu, piedāvājot mūžīgās dzīvības cerību. Cerība neradās pēc tam, kad mums tā kļuva vajadzīga. Nē, tā jau bija sagatavota mums iepriekš.

Kā kristiešiem mums ir tik daudz, uz ko cerēt. Mēs dzīvojam Universā, ko radījis Dievs, kas mūs mīl (Jāņa 3:16), Dievs, kas mūs ir izglābis (Tit. 2:14), Dievs, kas dzird mūsu lūgšanas (Mat. 6:6), Dievs, kas iestājas par mums (Ebr. 7:25), Dievs, kas apsola nekad mūs neatstāt (Ebr. 13:5), Dievs, kas apsola piecelt mūsu miesas no mirušajiem (Jes. 26:19) un dot mums mūžīgu dzīvību kopā ar Viņu (Jāņa 14:2, 3).

"Ko lai mēs par to sakām? Ja Dievs ir par mums, kas būs pret mums?" (Rom. 8:31). Kā tu šo cerību vari padarīt par savu, pat piedzīvojot visas tagadnes cīņas? _____

Cerības vārdi

Izlasi sekojošos pantus. Kādu cerību atklāj katrs no tiem?

1. Moz. 3:15 _____

1. Moz. 22:8 _____

3. Moz. 17:11 _____

Jāņa 1:29 _____

Gal. 2:16 _____

Fil. 1:6 _____

1. Kor. 10:13 _____

Dan. 7:22 _____

Dan. 12:1 _____

Mat. 24:27 _____

Dan. 2:44 _____

Izseko domas attīstībai šajos pantos! Ko tie visi kopā stāsta mums par cerību, kas mums kā kristiešiem ir Jēzū? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

No vāka līdz vākam Bībele ir pilna ar brīnišķīgiem cerības vārdiem. "To Es jums esmu teicis tādēļ, lai jūs rastu mieru Manī. Pasaulē jums būs bēdas, bet turiet drošu prātu – Es pasauli esmu uzvarējis!" (Jāņa 16:33) "Redzi, Es esmu ar jums ik dienas līdz laiku beigām." (Mat. 28:20) "Kristus mūs ir izpircis no bauslības lāsta, pats mūsu vietā kļūdams par lāstu." (Gal. 3:13) "Cik tālu ir austrumi no rietumiem, tik tālu Viņš atņem no mums mūsu pārkāpumus." (Ps. 103:12) "Un Es esmu pārliecināts, ka nedz nāve, nedz dzīve, nedz eņģeļi, nedz varas, nedz tagadne, nedz nākotne, nedz spēki, nedz augstumi, nedz dziļumi, nedz kāda cita radīta lieta mūs nespēs šķirt no Dieva mīlestības, kas ir Kristū Jēzū, mūsu Kungā." (Rom. 8:38, 39) "Kad būs mākonī loks, es to uzlūkošu, lai atcerētos mūžīgo derību – starp Dievu un katru dzīvu dvēseli visā miesā, kas uz zemes!" (1. Moz. 9:16) "Redziet, cik lielu mīlestību Tēvs mums ir dāvājis, ka tiekam saukti Dieva bērni un tādi arī esam. Pasaule mūs neatzīst, tādēļ ka tā nav atzinusi Viņu." (1. Jāņa 3:1) "Ziniet, ka Kungs, Viņš – Dievs! Viņš mūs radījis un ne mēs pašī! Viņa tauta un Viņa ganību avis!" (Ps. 100:3) Šie panti ir tikai maza daļa no tā, kas mums ir atklāts Vārdā par to, kāds ir mūsu Dievs un ko Viņš mums piedāvā. Kur mēs vispār varētu gūt cerību, ja ne no tā, kas mums ir atklāts Bībelē?

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kādi Bībeles panti vēl runā par cerību? Kuri no tiem tev ir īpaši svarīgi un kāpēc?
2. Kuras no visām īpašajām adventistu baznīcas doktrīnām tu uzskati par īpaši cerības pilnām?
3. Kā mēs varam mācīties priecāties cerībā, kas mums ir atklāta Bībelē, personīgu pārbaudījumu un reizēm traģēdiju un dzīves grūtību vidū? Kāpēc ir tik viegli zaudēt drosmi, kaut arī mums ir atklāta tik liela cerība? Ko mēs varam darīt praktiskā ziņā, lai paturētu šo cerību vienmēr savā priekšā un priecātos tajā?
4. "Izsaki Dievam cerību, ticību un pateicību. Esi priecīgs, cerības pilns Kristū. Māci sev slavēt Viņu. Šīs ir zāles pret slimībām gan dvēselei, gan miesai." (E. Vaita "Mind, Character, and Personality" 2.sēj. 492. lpp.) Kāpēc slavēšana ir tik svarīga, lai palīdzētu mums palikt cerības pilniem Kungā?

ĒLĪHU DUSMAS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Īj. 13:28, Īj. 28:28, Īj. 32:1-5, Īj. 34:10-15, Ec. 28:12-17, Īj. 1-2:10.

ATMIŅAS PANTS:

“Cik augstākas debesis par zemi, tik augstākas ir manas gaitas par jūsu gaitām un manas domas par jūsu domām.” (Jes. 55:9)

Bārdū cīņa starp Ījabu un šiem trim vīriem turpinās. Viņu vārdi reizēm ir pamatīgi, skaisti, dziļi un patiesi. Cik bieži citē Ījaba grāmatu, pat Elīfaza, Bildada un Cofara teikto. Un kādēļ gan? Mēs jau pārlicinājāmies, ka viņiem ir arī daudz laba, ko pateikt. Viņi vienkārši to nepateica pareizajā vietā, pareizajā laikā, pareizajos apstākļos. Tam vajadzētu mums iemācīt spēcīgas patiesības, kas ietvertas šajos pantos:

“Kā zelta āboli, sudrabā iedarināti, tā vārdi, vietā pasacīti!

Kā zelta gredzens un tīrzelta rota, tā gudrā rājiens dzirdīgām ausīm!

Kā sniega dzestrums pļaujas laikā, tā uzticams vēstnesis tiem, kas viņu sūta!

Viņš atspirdzina dvēseli saviem kungiem!” (Sak. 25:11-13)

Diemžēl ne to Ījabs dzirdēja no saviem draugiem. Patiesībā problēma kļuva vēl smagāka, jo tā vietā, lai klausītos trīs kritizētāju pārmetumos, uz skatuves kāpj vēl viens.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 3. decembrī.

Nožēlojamie mierinātāji

Pat pēc Ījaba spēcīgās ticības apliecības (Īj. 13:15, 16) strīds turpinās. Daudzu nodaļu garumā vīri mētājas šurp un turp, izsakot daudzas dziļas un svarīgas domas par Dievu, grēku, nāvi, taisnību, bezdievjiem, gudrību un cilvēka nenoturīgo būtību.

Kādas patiesības ir izteiktas šajos pantos?

Īj. 13:28 _____

Īj. 15:14-16 _____

Īj. 19:25-27 _____

Īj. 28:28 _____

Viscaur šajās nodaļās diskusija turpinās, nevienai pusei neatkāpjoties no savām pozīcijām. Elīfazu, Bildads un Cofars katrs savā veidā, katrs pēc sava plāna nepieņemas savos argumentos, ka cilvēki dzīvē dabū to, ko ir pelnījuši, tāpēc tas, kas notika ar Ījabu, varēja būt tikai sods par grēkiem. Ījabs tikmēr turpina apraudāt briesmīgo likteni, kas pār viņu nācis, pārliecināts, ka viņš ciešanas nav pelnījis. Viņi cīnās šurpu un turpu, katrs "mierinātājs" apvainodams Ījabu tukšā runāšanā, bet Ījabs mēģina taisnoties.

Galu galā neviens no viņiem nesaprata, kas notiek, arī Ījabs ne. Kā gan? Viņi runāja no ļoti ierobežotas perspektīvas, kāda ir visiem cilvēkiem. Viena mācība, ko mēs varam mācīties no Ījaba grāmatas (tai vajadzētu būt acīmredzamai tagad, īpaši pēc visām šo vīru runām), ir tā, ka mums kā cilvēkiem ir nepieciešama pazemība, kad runājam par Dievu un Viņa darbiem. Mēs varbūt zinām kādu patiesību, varbūt pat daudzas patiesības, bet reizēm – kā mēs redzam ar šiem trim vīriem – mēs varam nezināt vislabāko veidu, kā attiecināt uz dažādām situācijām mums zināmās patiesības.

Paskaties apkārt dabas pasaulē! Kāpēc tas vien parāda mums, cik mēs esam ierobežoti savās zināšanās pat par visvienkāršākajām lietām? _____

Ēlīhu ienākšana

No 26. līdz 31. nodaļai šī stāsta traģiskais varonis Ījabs saka savu pēdējo runu šiem trim vīriem. Lai arī cik daiļrunīgi un emocionāli, viņš pamatā atkārtoto pašu argumentu, ko viņš jau visu laiku bija teicis: Es neesmu pelnījis, lai ar mani tas notiek. Punkts.

Ījabs aino lielu daļu cilvēces tādā ziņā, ka daudzi cilvēki cieš to, ko nav pelnījuši. Un jautājums, daudzējādā ziņā visgrūtākais jautājums no visiem, ir – kāpēc? Dažos gadījumos atbilde uz ciešanām ir nosacīti viegla. Ir skaidrs, ka cilvēki bieži vien paši sagādā sev nepatīkšanas. Bet tik bieži, un īpaši Ījaba gadījumā, tā nenotika, tāpēc jautājums par ciešanām paliek.

31. nodaļai tuvojoties noslēgumam, Ījabs runā par dzīves veidu, kāds viņam bija, dzīvi, kurā nekas, ko viņš bija darījis, neattaisno to, kas tagad notika. Tad nodaļas pēdējā pantā lasām: "Ījaba runas beidzas." (Īj. 31:40)

Izlasi Īj. 32:1-5. Kas šeit notiek, un kāda ir Ēlīhu apsūdzība pret Ījabu un pārējiem vīriem?

Šī ir pirmā reize, kad šis vīrs Ēlīhu ir pieminēts Ījaba grāmatā. Viņš acīm redzot bija dzirdējis kaut ko no garajām diskusijām, lai gan mums nav pateikts, kad tieši viņš parādījās uz skatuves. Viņš droši vien ieradās vēlāk, jo viņš nebija pieminēts kopā ar pārējiem trim, kad viņi atnāca. Tomēr mēs zinām to, ka viņš nebija apmierināts ar dzirdētajām atbildēm, ko viņš bija dzirdējis kādas sarunas laikā. Patiesībā četras reizes šajos piecos pantos mēs lasām, ka viņa "dusmas" iedegās par to, ko viņš dzirdēja. Nākamajās sešās nodaļās šis Ēlīhu mēģina sniegt savu izpratni un izskaidrojumu jautājumiem, par ko viņi strīdējās posta dēļ, kas bija nācis pār Ījabu.

Īj. 32:2 teikts, ka Ēlīhu bija dusmīgs uz Ījabu, jo viņš "attaisnoja sevi, nevis Dievu", sagrozot viņa patiesās pozīcijas. Ko tam vajadzētu mums stāstīt par to, cik uzmanīgi mums vajadzētu skaidrot citu cilvēku tekstus? Kā mēs varam mācīties vislabākajā veidā saprast citu cilvēku vārdus, nevis vissliktākajā?

Ēlīhu aizstāv Dievu

Gadsimtu gaitā daudz komentāru ir sarakstīti par Ēlīhu un viņa runu. Daži uzskata, ka tā ir galvenais pagrieziena punkts dialoga gaitā. Tomēr nav viegli ieraudzīt, kur Ēlīhu pievieno kaut ko tik jaunu vai tik satricesošu, ka tas izmainītu dialoga dinamiku. Tā vietā viņš, šķiet, min lielā mērā tos pašus argumentus, ko pārējie trīs minēja, mēģinot aizstāvēt Dieva raksturu pret apsūdzību negodīgumā Ījaba ciešanu dēļ.

Izlasi Īj. 34:10-15. Kādas patiesības Ēlīhu šeit izsaka? Kas tām kopīgs ar pārējo vīru iepriekš teikto? Un, lai arī viņa vārdi bija patiesi, kāpēc tie bija nepiemēroti konkrētajā situācijā? _____

Varbūt tas, ko mēs varam ieraudzīt Ēlīhu runā, tāpat kā pārējo vīru runās, bija bailes – bailes, ka Dievs nav tāds, kā viņi domā. Viņi grib ticēt Dieva labestībai, taisnībai un spēkam. Un tā – ko citu Ēlīhu dara, ja ne izsaka patiesības par Dieva labestību, taisnību un spēku?

“Jo Viņa acis redz cilvēka ceļus, viņš nomana visus tā soļus. Nav tumsas, ne melnuma nav, kur ļaundariem slēpties.” (Īj. 34:21, 22)

“Redzi, Dievs ir dižens, bet Viņš neatstumj – dižens Viņš savā sirdsspēkā! Ļaundarus viņš neatstāj dzīvus, bet nabagiem tiesu dod. Neatrauj skatienu no taisnajiem, ar ķēniņiem tronī sēdina tos, uz mūžiem tos paaugstina.” (Īj. 37:23, 24)

Ja tas viss ir patiesība, vienīgais loģiskais secinājums mums būtu tāds, ka Ījabs saņēma to, ko bija pelnījis. Kā gan citādi? Tad Ēlīhu cenšas aizstāvēt savu izpratni par Dievu tik briesmīga ļaunuma priekšā, kāds nāca pār tādu labu cilvēku kā Ījabs.

Vai tu esi kādreiz piedzīvojis notikumus, kas tev likuši baidīties par savu ticību? Kā tu reaģēji? Tagad atskatoties, ko tu būtu darījis citādi? _____

Ļaunuma iracionalitāte

Visi četri vīri, kas ticēja taisnības Dievam, piedzīvoja dilemmu: kā izskaidrot Ījaba situāciju racionālā un loģiskā veidā, kas saskanētu ar viņu izpratni par Dieva raksturu. Diemžēl viņiem viss beidzās ar tādas pozīcijas ieņemšanu, kas izrādījās pašos pamatos nepareiza viņu mēģinājumos izprast Ļaunumu vai vismaz to postu, kas bija nācis pār Ījabu.

E. Vaita piedāvā spēcīgu komentāru šajā sakarā. "Nav iespējams izskaidrot grēka izcelšanos, lai ar to varētu dot pamatojumu tā pastāvēšanai. [...] Grēks ir iebrucējs, kura klātbūtnei nav pamatota iemesla. Tas ir noslēpums; to attaisnot nozīmētu to aizstāvēt. Ja tam varētu atrast aizbīdinājumu vai norādīt uz pastāvēšanas cēloni, tad tas vairs nebūtu grēks." ("Lielā cīņa", 492., 493. lpp.)

Lai gan viņa izmanto vārdu grēks, aizstāsim to ar citu vārdu, kas savā nozīmē ir līdzīgs: Ļaunums. Tad citāts būtu šāds: "Nav iespējams izskaidrot Ļaunuma izcelšanos, lai ar to varētu dot pamatojumu tā eksistencei. [...] Ļaunums ir iebrucējs, kura klātbūtnei nav pamatota iemesla. Tas ir noslēpums; to attaisnot nozīmētu to aizstāvēt. Ja tam varētu atrast aizbīdinājumu vai norādīt uz pastāvēšanas cēloni, tad tas vairs nebūtu Ļaunums."

Bieži vien, kad notiek traģēdija, cilvēki saka vai domā: "Es to nesaprotu." Vai: "Tam nav nekādas jēgas." Tieši tādas bija Ījaba sūdzības.

Tam, ka Ījabs un viņa draugi nevarēja atrast izskaidrojumu, ir pamatots iemesls: Ļaunumam nav izskaidrojuma. Ja mēs to varētu saprast, ja tam būtu jēga, ja tas iederētos kādā loģiskā un racionālā plānā, tad tas nebūtu Ļaunums, tas nebūtu tik traģiski, jo tas kalpotu kādam saprātīgam nolūkam.

Aplūko šos pantus par sātana krišanu un Ļaunuma izcelšanos. Cik liela jēga ir viņa krišanai? (Ec. 28:12-17) _____

Lūk, pilnīga būtne, ko radījis pilnīgs Dievs pilnīgā vidē. Viņš ir paaugstināts, pilns gudrības, pilnīgs savā skaistumā, klāts dārgiem akmeņiem, "svaidīts ķerubus", kas bija "Dieva svētajā kalnā". Un tomēr pat ar visu to, ka viņam bija dots tik daudz, šī būtne sabojāja sevi un atļāva Ļaunumam gūt virsroku. Kas gan varēja būt vēl nesaprātīgāks un neloģiskāks par Ļaunumu, kas inficēja velnu?

Kāda ir tava personīgā pieredze attiecībā uz to, cik neracionāls un neizskaidrojams ir Ļaunums? _____

Ticības izaicinājums

Pavisam noteikti, ka sākotnējie tēli Ījaba grāmatā kā vienkārši mirstīgie, kas redz "neskaidri, kā raudzīdamies atspulgā" (1. Kor. 13:12), darbojās no ļoti ierobežotas perspektīvas, kas bija ļoti ierobežota izpratnē par fiziskās pasaules dabu, vēl vairāk par garīgās. Interesanti arī, ka visās šajās debatēs par ļaunumu, kas nāca pār Ījabu, neviens no vīriem, tai skaitā Ījabs, nerunāja par velna lomu, kas bija tiešais cēlonis visām Ījaba kaitēm. Un tomēr, neskatoties uz viņu pašu pārlicību par to, cik viņi bija pareizi, īpaši Ēlīhu (sk. Īj. 36:1-4), viņu mēģinājumi izskaidrot Ījaba ciešanas neizdevās. Un, protams, Ījabs zināja, ka viņu mēģinājumi ir cietuši neveiksmi.

Pat ar visu mūsu izpratni par stāsta kosmisko kontekstu, cik labi mēs varam izskaidrot ļaunumu, kas nāca pār Ījabu? Izlasi vēlreiz Īj. 1-2:10. Pat ar visu, kas mums ir atklāts, kādi vēl jautājumi paliek? _____

Ījaba grāmatas pirmās nodaļas ļauj mums ieskatīties tajā, ko neviens no šiem vīriem neredzēja. Neskatoties uz to, pat tagad ir jautājumi, ko ir grūti saprast. Kā mēs redzējām, tieši Ījaba labestība bija iemesls, kāpēc Dievs norādīja uz viņu velnam – viņš nepiedzīvoja ciešanas sava ļaunuma dēļ. Tad sanāk, ka cilvēka labestība un ilgas būt uzticīgam ir iemesls tam, ka tā notika? Kā mēs to saprotam? Un, pat ja Ījabs būtu zinājis, kas notiek, vai viņš neizsauktos: "Lūdzu, Dievs, lieto kādu citu. Atdod man manus bērnus, manu veselību, manu īpašumu!" Ījabs nebija brīvprātīgais izmēģinājumu trusītis. Kurš gan tas gribētu būt? Cik tad godīgi tas viss bija attiecībā uz Ījabu un viņa ģimeni? Pat ja Dievs uzvarēja izaicinājumā ar velnu, mēs zinām, ka velns nepieļauj sakāvi (Atkl. 12:12); tātad kāds bija nolūks? Un vēl, lai arī cik labs bija gala iznākums Ījabam, vai tas bija visu šo cilvēku nāves un Ījaba ciešanu vērts? Ja mums paliek šie jautājumi (lai gan mēs saņemsim vairāk atbilžu), iedomājies visus tos jautājumus, kādi bija Ījabam!

Un tomēr ir vēl viena no vissvarīgākajām mācībām, ko mēs varam paņemt no Ījaba grāmatas: par dzīvošanu ticībā, nevis skatīšanās, par uzticēšanos Dievam un palikšanu uzticīgam Viņam pat tad, kad mēs līdzīgi Ījabam nevaram izskaidrot, kāpēc notiek tā vai šā. Mēs nedzīvojam ticībā, ja viss ir pilnībā izskaidrots. Mēs dzīvojam ticībā, ja mēs uzticamies un paklausām Dievam tāpat kā Ījabs, pat ja mēs neredzam jēgu tajā, kas notiek ap mums.

Kas ir tās lietas, kas tev ir jāuztic Dievam, pat ja tu tās nesaproti? Kā tu vari turpināt veidot šo uzticību, pat ja tev nav atbilžu? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Diskusijā par ticību un iemesliem autors Džons Hedlijs Brūks (John Hedley Brook) rakstīja par vācu filozofu Imanuēlu Kantu (1724 – 1804) un viņa mēģinājumu izprast cilvēka zināšanu robežas, īpaši kad runa bija par Dieva darbiem. Kantam "Dieva ceļu attaisnošana cilvēka dzīvē bija ticības, nevis zināšanu jautājums. Par savu piemēru patiesai vīrišķībai, piedzīvojot ļaunumu, Kants izvēlējās Ījabu, kam bija atņemts viss, izņemot tīru sirdsapziņu. Pakļaujoties dievišķa lēmuma priekšā, viņš pareizi darīja, stājoties preti draugu padomam, kas centās izskaidrot viņa nelaimi. Ījaba spēks bija tajā, ka viņš zināja, ko viņš nezina: par ko Dievs domāja, ļaujot nākt pār viņu visām neveiksmēm." ("Science and Religion (New York: Cambridge University Press, 2006), 207., 208. lpp.) Šie vīri Ījaba grāmatā un tagad Ēlīhu domāja, ka viņi var izskaidrot, kas bija noticis ar Ījabu pēc vienkāršas cēloņu un sekū sakarības. Cēlonis bija Ījaba grēks, sekas bija viņa ciešanas. Kas varētu būt vēl skaidrāks, teoloģiski pareizāks un saprotamāks par šo? Tomēr viņu spriedums nebija pareizs, tas bija spēcīgs piemērs faktam, ka realitāte un Dievs, kas radīja un uztur šo realitāti, neizriet no mūsu izpratnes par to, kā darbojas Dievs un pasaule, ko Viņš ir radījis.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kā mēs redzējām, visās garajās runās par nabaga Ījaba situāciju un to, kāpēc tā notika, velns netika pieminēts nevienu reizi. Kāpēc tā ir? Ko tas mums stāsta par to, cik ierobežoti bija šie vīri savā izpratnē, neskatoties uz visām patiesībām, kas viņiem bija? Ko viņu nezināšana māca mums par mūsu nezināšanu, lai arī kādas patiesības mums būtu?

2. "Ja saviem spēkiem sākam vadīt veicamo darbu un paļaujamies uz savu gudrību, lai gūtu sekmes, tad ceļam plecos nastu, ko Dievs mums nav uzticējis, un cenšamies to nest bez Viņa palīdzības. [...] Bet, ja patiesi ticēsim, ka Dievs mūs mīl un vēl tikai labu, tad vairs neraizēsimies par nākotni. Mēs pilnīgi uzticēsimies Dievam — kā bērns uzticas saviem mīļajiem vecākiem. Tad zudīs rūpes un mokas, jo mūsu griba būs kļuvusi par daļu no Dieva gribas." (E. Vaita "Domas no svētību kalna" 100., 101. lpp.) Kā mēs varam vairot šāda veida ticību un uzticību? Tas ir, ko mēs darām, kas padara mūsu ticību vai nu stiprāku, vai vājāku?

NO VIESUĻA

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Īj. 38-39, Jāņa 1:29, Mat. 16:13, 1. Kor. 1:18-27, Īj. 40:1-4, 42:1-6, Lūk. 5:1-8.

ATMIŅAS PANTS:

“Kur tu biji, kad es liku pamatus zemei – pastāsti, ja to zini!” (Īj. 38:4)

Lai arī kādas bija viņu atšķirības, Ījaba grāmatas varoņiem viens bija kopīgs: katram bija daudz ko teikt par Dievu vai vismaz par katra izpratni par Dievu. Un, kā mēs redzējām, mēs varētu piekrist lielai daļai no viņu teiktā. Galu galā, kurš gan nepiekrītu šim: “Bet patiesi, vaicā zvēriem, tie mācīs tevi, un putnam debesīs, un tas tev teiks, vai saki zemei, tā mācīs tevi, un stāstīs tev zivis jūrā – no visiem šiem kurš gan nezinās, ka Kunga roka viņu radījusi? Jo ik dzīva dvaša rokā viņam un viss gars, kas cilvēku miesās!” (Īj. 12:7-10)? Vai arī šim: “Vai tad Dievs sagrozīs tiesu, vai Visuvarenais sagrozīs taisnību?” (Īj. 8:3)?

Un, lai gan konteksts bija Ījaba ciešanas, diskusijas fokusā bija Dievs. Izņemot pirmās divas nodaļas, Kungs pats tomēr palika apslēpts, fonā.

Tomēr situācija mainījās. Dievs, kas bija tik daudzu diskusiju un debašu temats Ījaba grāmatā, tagad runās pats.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 10. decembrī.

No viesuļa

Izlasi Īj. 38:1. Kas šeit notiek tāds, kas ir atšķirīgs no visa cita visos pārējos dialogos? _____

Pēkšņi un negaidīti Ījaba grāmatā nu parādās Kungs – pirmoreiz, kopš Īj. 2:6: “Kungs sacīja sātānam: ‘Lai notiek! Viņš tavā rokā – vien viņa dzīvību saudzi!’”

Nav nekā, kas sagatavotu lasītāju tam, ka pēkšņi atklājas Dievs. Īj. 37. nodaļa noslēdzas ar Ēlīhu runu, un tālāk mēs lasām, ka “tad Kungs no viesuļa atbildēja Ījabam” (Īj. 38:1). Acumirklī ir tikai Dievs un Ījabs, it kā pārējie vīri būtu nepiederīgi, vismaz šajā brīdī.

Vārds “viesulis” nāk no ebreju vārda, kas nozīmē “vētra”. To lieto saistībā ar Dieva parādīšanos cilvēkiem (sk. Jes. 29:6, Zah. 9:14). Tas ir arī vārds, kas izmantots notikumā, kad Elija tika paņemts uz Debesīm: “Kungs vētrā aizrāva Eliju debesīs. Tas notika tā – Elija un Eliša nāca no Gilgālas.” (2. Ķēn. 2:1)

Lai gan mums nav dotas nekādas fiziskas detaļas par šo “teofāniju” (redzama Dieva atklāsmē cilvēkiem), ir skaidrs, ka Dievs nerunā ar Ījabu “klusā čukstošā balsī” (1. Ķēn. 19:12). Kungs atklājās spēcīgā veidā, kas noteikti piesaistīja Ījaba uzmanību.

Protams, šis nav vienīgais laiks, kad Dievs atklāja sevi kritušajiem cilvēkiem. Atkal un atkal Raksti parāda mums to, cik tuvu Dievs ir cilvēcei.

Ko šie panti mums māca par to, cik tuvu Dievs mums var būt? 1. Moz. 15:1-6, 1. Moz. 32:24-32, Jāņa 1:29. _____

Bībele mums māca lielo un svarīgo patiesību, ka mūsu Dievs nav tāls Dievs, kas radījis mūsu pasauli un tad pametis to savā vajā. Tā vietā Viņš ir Dievs, kas cieši sadarbojas ar mums. Nav svarīgi, kādas ir mūsu bēdas, mūsu problēmas un jebkas, ko mēs piedzīvojam šajā pasaulē; mums var būt drošība, ka Dievs ir tuvu un ka mēs varam Viņam uzticēties.

Viena lieta ir intelektuāli ticēt tam, ka Dievs ir mums tuvu. Pavisam kas cits ir piedzīvot šo tuvumu. Kā mēs varam mācīties tuvoties Dievam un gūt cerību un mierinājumu no šīm attiecībām? _____

Dieva jautājums

Pēc tā, kas Ījabam likās kā ļoti ilgs klusums, Dievs beidzot runā ar viņu, pat ja tas, ko Viņš sākumā pasaka, nebija tas, ko Ījabs gribēja dzirdēt.

Kāds bija pirmais jautājums, ko Dievs uzdeva Ījabam, un kas bija ietverts šajā jautājumā? Īj. 38:2. _____

Viscaur Bībelē mēs atrodam Dievu, kas uzdod jautājumus cilvēkiem. Tas nav tāpēc, ka Viņš jau nezinātu atbildes. Tā vietā, kā to bieži dara labs skolotājs, Dievs uzdod jautājumus, jo tas ir efektīvs veids, lai liktu mums sākt domāt par mūsu situāciju, lai liktu mums uzdot jautājumus sev, lai palīdzētu mums atrast atbildes uz saviem jautājumiem un nonāktu pie īstajiem secinājumiem. Tāpēc jautājumi, ko Dievs uzdod, nav kaut kas tāds, lai iemācītu Kungam kaut ko, ko Viņš jau nebūtu sapratis. Drīzāk tos bieži uzdod, lai palīdzētu cilvēkiem iemācīties lietas, kas viņiem varbūt jāsaprot labāk. Dieva jautājumi ir retorisks līdzeklis, lai palīdzētu aizsniegt cilvēkus ar patiesību.

Izlasi šos Dieva uzdotos jautājumus. Kā tu domā, kāds bija Dieva nolūks, uzdodot šos jautājumus? Ko viņš ar tiem gribēja pateikt?

1. Moz. 3:11 _____

1. Moz. 4:9 _____

1. Kēn. 19:9 _____

Ap. d. 9:4 _____

Mat. 16:13 _____

Ījabam bija daudz, ko teikt par Dievu, un Kungs acīmredzot gribēja, lai viņš ierauga, ka ir vēl daudz kas, ko viņš nezina vai nesaprot par savu Radītāju. Daudzējādos veidos Dieva pirmie jautājumi Ījabam ir līdzīgi dažiem izteicieniem, ko arī šie vīri viņam teica (sk. Īj. 8:1, 2; 11:1-3; 15:1-3).

Ja Dievs uzdotu tev jautājumu par tavas dzīves stāvokli tieši tagad, kā tu domā, ko Viņš jautātu un ko tu atbildētu? Ko jautājums un atbilde tev māca par tevi pašu? _____

Kungs kā Radītājs

Izlasi Īj. 38:4-41. Kādus jautājumus Dievs uzdod Ījabam, un kāds ir šo jautājumu nolūks? _____

Ja Ījabs domāja, ka saņems detalizētus paskaidrojumus, kāpēc visas šīs likstas viņam ir notikušas, viņš neko tādu nesaņēma. Tas, ko viņš saņēma, bija vesela rinda retorisku jautājumu, kas pretstatīja Kungu Viņa radošajā spēkā nabaga Ījaba nepastāvībai un nezināšanai.

“Kur tu biji, kad es liku pamatus zemei?” (Īj. 38:4). Pēc tam, kad Viņš bija pieminējis dažas no sākotnējām 1. Mozus grāmatas ainām – piemēram, zemes, jūras, gaismas un tumsas radīšanu –, Dievs saka Ījabam, ka viņš, protams, zina visas šīs lietas, jo “tu biji jau dzimis, un dienu tev bez sava skaita” (sk. Īj. 38:21).

Tad Kungs norāda uz radības brīnumiem un noslēpumiem, atkal ar veselu sēriju retorisku jautājumu, kas ietvēra ne tikai zemes pamatus, bet arī laikapstākļu un pat zvaigžņu noslēpumus. “Vai tu sēji kopā gaišām saitēm Sietiņa zvaigznes, un vai tu raisīji vajā Orionā zvaigžņu jostu?” (Īj. 38:31) Tad viņš norāda Ījabam atpakaļ uz zemi, uz visu, sākot no cilvēka izpratnes spējām (Īj. 38:36) līdz meža zvēru dzīvei (Īj. 38:39-41) – tēma, kas ir sīki aprakstīta arī viscaur Īj. 39. nodaļā. Ja grāmata būtu rakstīta mūsdienās, Kungs būtu varējis jautāt: “Kas sasaista kvarkus protonos un neitronos?” “Kur tu biji, kad es pirmo reizi mērīju plankā masu?” “Vai tavā gudrībā gravitācijas spēks satur telpu un laiku?”

Atbilde uz visiem šiem jautājumiem ir viena un tā pati: protams, ka ne. Ījabs nebija klāt nevienā no šiem notikumiem, un viņš neko daudz nezināja ne par vienu no Kunga pieminētajiem fenomeniem. Dieva mērķis bija parādīt Ījabam, ka pat ar visu viņa gudrību un zināšanām un pat ja viņš runāja “pareizi” (Īj. 42:7) par Dievu salīdzinājumā ar šiem citiem vīriem, Ījabs tik un tā zināja ļoti maz. Un viņa zināšanu trūkums vislabāk atklājas tajā, cik daudz viņš nezināja par radīto pasauli.

Ja Ījabs zināja tik maz par radību, cik daudz viņš varēja zināt par Radītāju? Kāds spēcīgs kontrasts starp Radītāju un radīto, starp Dievu un cilvēci. Lai gan Dievs sevi pretstatīja Ījabam, jebkurš cits cilvēks (izņemot Jēzu) arī varēja būt viņa vietā. Kas mēs esam salīdzinājumā ar Dievu? Un tomēr – ko šis Dievs izdarīja, lai mūs glābtu un lai piedāvātu mums mūžīgas sadraudzības cerību ar Viņu!

Viedo cilvēku gudrība

No mūsu šodienas perspektīvas ir viegli raudzīties uz jautājumiem, ko Dievs uzdeva Ījabam, un saprast, cik maz tāds cilvēks kā Ījabs, kas dzīvoja pirms tūkstošiem gadu, varēja saprast par radīto pasauli. Piemēram, tikai 1500. gadā cilvēki (vismaz daži) beidzot saprata, ka saules kustība debesīs ir rezultāts zemes rotācijai ap savu asi, pretēji uzskatam, ka saule riņķo ap zemi. Šo patiesību lielākā daļa no mums tagad uzskata kā pašu par sevi saprotamu.

Galvenokārt pateicoties mūsdienu zinātnei, mēs dzīvojam ar zināšanām par dabas pasauli, kuras cilvēki Bībeles laikos nevarēja pat nojaust. Un tomēr pat ar visām šīm iegūtajām zināšanām, mēs joprojām esam tik ierobežoti savā izpratnē par dabu un tās izcelsmi.

Pārlasi jautājumus, ko Dievs uzdeva Ījabam 38. un 39. nodaļā. Cik daudz labāk cilvēki varētu uz tiem atbildēt mūsdienās? _____

Nav šaubu, ka zinātne mums ir atklājusi tādas realitātes šķautnes, kas iepriekš bijušas apslēptas. Tomēr tik daudz kas mums vēl palicis atklājams. Daudzējādos veidos, ne tuvu tam, lai atņemtu Dieva radībai tās majestātiskumu un mistēriju, zinātne to ir padarījusi vēl aizraujošāku, atklājot dabas pasaules dziļumu un sarežģītību, par ko iepriekšējās paaudzes neko nezināja.

“Noslēpumainās lietas visas pieder tam Kungam, mūsu Dievam, bet atklātās lietas ir darītas zināmas mums un mūsu bērniem; tās domātas mūžībai, un lai mēs pildītu visus šīs bauslības vārdus.” (5. Moz. 29:29) Kā tieši Dievs veica radīšanas darbu, to Viņš cilvēkiem nekur nav pateicis; cilvēciskā gudrība nespēj izdibināt Visaugstākā noslēpumus. Dieva radīšanas spēks ir tikpat neaptverams kā Viņa būtība.” (E. Vaita “Sentēvi un pravieši”, 113. lpp.)

Kādus brīdinājumus mums tomēr vajadzētu paņemt no tālākajiem pantiem attiecībā uz prāta ierobežotību? 1. Kor. 3:19, 1. Kor. 1:18-27. _____

Par spīti visām zināšanām, ko cilvēki uzkrājuši pēdējos dažos gadsimtos, radīšana paliek pilna brīnumu un noslēpumu, ko mēs tikko varam nojaust. Jo vairāk mēs uzzinām par radīto pasauli, jo pārsteidzošāks un noslēpumaināks mums tas liekas. Kādos veidos radītā pasaule liek mums apbrīnā aplūst mūsu Dieva spēka priekšā? _____

Nožēla pīšļos un pelnos

Izlasi Īj. 40:1 un Īj. 42:1-6. Kāda bija Ījaba atbilde uz Dieva atklāšanos? _____

Acīmredzot tas, ko Dievs Ījabam bija parādījis, viņam bija par daudz. Patiesībā kad viņš Īj. 42:3 saka: "Kurš padomu apslēpj bez zināšanas", viņš vienkārši atkārtο pirmο viņam uzdotο Dieva jautājumu. Ījabs tagad zināja atbildi: Ījabs pats bija tas, kurš runāja par to, ko patiesībā nezināja.

Ievēro arī, ko Ījabs saka Īj. 42:5. Lai gan viņš bija tikai dzirdējis par Dievu, tagad viņš Dievu redzēja, tas ir, tagad viņam bija labāka izpratne par Dievu – viņš ieraudzīja pats sevi, kas viņš patiesībā bija. Tieši tāpēc viņš reaģēja tādā veidā, sajūtot nepatiku pret sevi un nožēlojot pīšļos un pelnos.

Izlasi Jes. 6:1-5 un Lūk. 5:1-8. Kā aprakstītā reakcija šeit ir līdzīga Ījaba reakcijai? _____

Tas, ko mēs redzam visos šajos gadījumos, ir galvenās Bībeles patiesības atklāsmē, un tā ir cilvēces grēcīgums. Ījabs bija "krietns un taisns, bijās Dieva un vairījās Jauna" (Īj. 1:1). Un, neskatoties uz sātana vislabākajiem mēģinājumiem pavērst viņu pret Dievu, Ījabs palika uzticīgs visā. Šeit mums ir darīšana ar stabilu, uzticīgu ticīgo.

Un tomēr – kas notika? Tāpat kā ar Jesaju un Pēteri, ar vienu acumirkli Dieva spēka un svētuma bija pietiekami, lai liktu Ījabam izjust savu grēcīgumu un niecību. Tas ir tāpēc, ka mēs visi esam kritušas, grēka sabojātas būtnes, kuru būtība pati par sevi vada konfliktā ar Dievu. Tieši tāpēc beigās neviens nevar sevi izglābt, neviens nevar darīt pietiekami daudz labu darbu, lai nopelnītu kādu labvēlību Dieva priekšā. Tieši tāpēc mums visiem – pat "vislabākajiem" no mums, kas, tāpat kā Ījabs, esam krietni un taisni, bīstamies Dievu un vairāmies Jauna, – ir nepieciešama žēlastība, ir nepieciešams Glābējs, ir nepieciešams Kāds, kas mūsu vietā izdarīs to, ko mēs paši savā labā nevaram izdarīt. Par laimi, Jēzū mums visiem tas ir dots – un pat vēl vairāk.

Iedomājies, ka tu stāvi Dieva priekšā. Kā tu domā, kāda būtu tava reakcija? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

"Dievs jāvis pār pasauli izlieties gaismas straumēm kā zinātniskā, tā mākslas ziņā, bet, ja ļaudis, kas sevi sauc par zinātniekiem, uz visu raudzīsies tikai no cilvēciskā viedokļa, tad noteikti kļūdīsies. Cilvēku centieni, ejot domās tālāk par to, ko Dievs atklājis, var būt nevainīgi tikai tad, ja mūsu teorijas nerunā pretī Rakstu patiesībām, bet, kas atmet Dieva Vārdu un mēģina radīšanas norises izskaidrot ar zinātniskiem faktiem, tie atļaujas bez kartes un kompasa doties nepazīstamā okeānā. Pat dižākie prāti, ja tie savos meklējumos netiek vadīti no Dieva Vārda, nonāk neskaidrībā un nevar saskaņot zinātni ar atklāsmi. Tā kā Radītājs un Viņa darbi cilvēku saprašānu pārsniedz tik tālu, ka dabiski to vairs nevar izskaidrot, tad sevis attaisnošanai tie uz Bībeles ziņojumiem sāk skatīties neuzticīgi. Kas apšaubā Vecās un Jaunās Derības patiesīgumu, tie tiks mudināti iet vēl vienu soli tālāk un apšaubīt arī Dieva esamību; un pēc tam, savu enkuru pazaudējušiem, tiem būs jāiet bojā, saduroties ar neticības klinči." (E. Vaita "Sentēvi un pravieši", 113. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Izlasi E. Vaitas apgalvojumu piektdienas pētījumā. Kādus pierādījumus mēs redzam tam, ka tas, no kā viņa mūs ir brīdinājusi, patiesībā notiek, īpaši zinātnes jomā? Kādas dažas lietas zinātne, vismaz kā tā tiek praktizēta mūsdienās, māca to, kas ir pilnīgi pretējs Dieva Vārdam?

2. Alfreds Norts Vaitheds, ietekmīgs matemātiķis un autors, kas dzīvoja iepriekšējā gadsimtā, teicis sekojošo: "Pirms 57 gadiem, kad es biju jauns un studēju Kembridžas Universitātē, zinātni un matemātiku man mācīja izcili cilvēki, un es mācījos labi. Kopš gadsimta mijas es dzīvoju, lai redzētu nostumtus malā visus šo jomu galvenos pieņēmumus. [...] Un tomēr, piedzīvojot to, jaunu hipotēžu atklājēji zinātnē tagad paziņo: "Tagad mums beidzot ir pārliecība."" (A. N. Whitehead "Dialogues of Alfred North Whitehead") Ko tas mums stāsta par to, cik uzmanīgiem mums ir jābūt attiecībā uz to, ko pasaules "izcilie vīri" mums māca, īpaši ja viņi māca acīmredzami pretēji Dieva Vārdam?

3. Kādus dažus radības brīnumus modernā zinātne ir mums atklājusi, ko cilvēki Ījaba laikā (vai pat tikai pirms 200 gadiem) nevarēja saprast? Kā šīs lietas mums atklāj pārsteidzošo mūsu Kunga radošo spēku?

ĪJABA GLĀBĒJS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Īj. 19:25-27, Jāņa 1:1-14, Īj. 10:4, 5, Lūk. 2:11, Gal. 4:19, Lūk. 9:22, Jes. 53:1-6.

ATMIŅAS PANTS:

“Taču viņš nesa mūsu sērgas un uzņēmās mūsu brūces, bet mēs viņu uzskatījām par piemeklētu, Dieva sistu un pazemotu.” (Jes. 53:4)

Qur pēkšņo Kunga parādīšanos 38. nodaļā Ījaba grāmata sasniedz kulmināciju. Dievs pats atklājas Ījabin spēcīgā un brīnumpilnā veidā, un tas ir Ījaba grēku atzišanas un nožēlas rezultāts. Kungs tad norāj Ījaba trīs draugus par viņu nepareizajiem vārdiem, un Ījabs lūdz par viņiem. “Kungs Ījabin visu atdeva, kad tas bija lūdzis par saviem draugiem. Kungs vairoja otrtik visu, kas Ījabin bijis.” (Īj. 42:10) Un Ījabs dzīvoja pēc tam garu un piepildītu mūžu.

Tomēr stāstā un tā noslēgumā ir kaut kas sarūgtinošs, kaut kas, kas nesniedz gandarījumu. Dievs un sātans, Debesīs sāktā strīda dēļ, to izcīna virs zemes nabaga Ījaba dzīvē un miesā? Tas vienkārši neliekas godīgi, tas neliekas pareizi, ka Ījabin jāiztur šausmīgais trieciens briesmīgā strīda starp Dievu un sātanu dēļ, kamēr Kungs paliek Debesīs un vienkārši to vēro.

Šeit ir jābūt kaut kam vairāk. Un tā arī ir. Tas tiek atklāts pēc daudziem gadsimtiem Jēzū un Viņa nāvē pie krusta. Tikai Jēzū mēs atrodam pārsteidzošas un mierinošas atbildes uz jautājumiem, uz kuriem Ījaba grāmata līdz galam neatbild.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 17. decembrī.

Mans Glābējs ir dzīvs

Kad Dievs parādījās Ījabam 38. nodaļā, Viņš atklājās kā Radītājs, kas "lietus gāzmām pašķir ceļu un ceļā sūta pērķona tūces, lai līst pār zemi, kur ļaužu nav" (Īj. 38:25, 26). Mūsu Kungs tomēr nav tikai Radītājs. Viņam ir vēl kāds svarīgs tituls un loma.

Izlasi Īj. 19:25-27. Ko šie vārdi mums atklāj par Ījaba cerību uz glābšanu?

Ar šiem slavenajiem pantiem Ījabs parāda, ka viņam ir zināšanas par Glābēju, zināšanas par to, ka, lai gan cilvēki mirst, ir cerība aiz kapa, un šī cerība ir atrodama Pestītājā, kas kādu dienu nāks uz šo zemi.

Šie Ījaba vārdi norāda, kas ir visizšķirošākā un svarīgākā patiesība Bībelē: Dievs kā mūsu Pestītājs. Jā, Dievs ir mūsu Radītājs. Bet kritušā pasaulē, kurā grēcinieki ir nolemti mūžīgai nāvei savos grēkos, mums ir vajadzīgs kaut kas vairāk par Radītāju. Mums ir vajadzīgs arī Glābējs. Un tieši tāds ir mūsu Dievs: gan Radītājs, gan Glābējs (sk. Jes. 48:13-17), un abas šīs lomas mums ir lielā cerība uz mūžīgo dzīvi.

Izlasi Jāņa 1:1-14. Kā šajos pantos Jānis sasaista kopā Jēzu kā Radītāju un Jēzu kā mūsu Glābēju?

Jāņa 1:1 ir acīmredzama netieša norāde uz 1. Moz. 1:1 – uz Dievu kā Radītāju. Un, ja ar to nepietiek, vārdi – "Viņš, gaisma, bija pasaulē, un pasaule caur viņu radās. [...] Tiem, kuri viņu uzņēma, kas ticēja viņa vārdā, viņš ļāva kļūt par Dieva bērniem" – padara saikni starp Jēzu kā Radītāju un Glābēju nesaraujamu. Patiesām, tikai tāpēc, ka Viņš ir Radītājs, Viņš var būt arī mūsu Glābējs.

Ja mums būtu tikai Radītājs, bet nebūtu Glābēja, kāda būtu mūsu cerība? Ko tava atbilde pasaka par to, kāpēc Jēzus kā Glābējs mums ir tik svarīgs? ____

Cilvēka Dēls

Ījaba grāmatas pirmajās nodaļās mēs varam ieskatīties lielās cīņās starp Kristu un sātanu realitātē. Kā mēs zinām, tā bija cīņa, kas sākās Debesīs, bet beigās nonāca uz zemes (sk. Atkl. 12:7-12). Ījaba grāmatā mēs redzējam tādu pašu dinamiku: konfliktu Debesīs, kas nonāk uz zemes. Par nelaimi Ījabam, šis konflikts virs zemes bija vērsts uz viņu.

Izlasi Īj. 10:4, 5. Par ko Ījabs sūdzējās, un vai viņam nebija argumentu?_____

Ījaba doma bija vienkārša. Tu esi Dievs, Universa valdnieks, Radītājs. Kā tu vari zināt, ko nozīmē būt cilvēkam, ciest to, ko mēs ciešam?

Kā sekojošie panti atbild uz Ījaba sūdzībām? Lūk. 2:11, Jāņa 1:14, Lūk. 19:10, Mat. 4:2, 1. Tim 2:5, Ebr. 4:15._____

Ījaba sūdzības, ka Dievs nav cilvēks un tāpēc nevar zināt cilvēka problēmas, tika pilnībā atbildētas, Jēzum nākot pie cilvēkiem. Lai gan Jēzus nekad pilnībā nezaudēja Savu dievišķumu, Viņš bija arī pilnīgs cilvēks, un šajā cilvēcībā Viņš zināja, ko nozīmē ciest un cīnīties, kā to darīja Ījabs un visi cilvēki. Viscaur evaņģēlijos mēs redzam Kristus cilvēciskuma realitāti un ciešanas, kurām Viņš gāja cauri mūsu cilvēciskumā. Jēzus atbildēja uz Ījaba sūdzībām.

“Tā nebija iedomāta cilvēcība, ko Kristus uz sevi uzņēmas. Viņš pieņēma cilvēka dabu un dzīvoja cilvēka dabā. [...] Viņš nekluva tikai miesa, bet Viņš iemiesojās grēcīgās miesas līdzībā.” (E. Vaitas komentārs “The SDA Bible Commentary, 5. sēj., 1124. lpp.)

Padomā, ko nozīmē tas, ka Jēzus uzņēmas cilvēciskumu. Ko tam vajadzētu tev stāstīt par to, cik cieši Viņš var būt saistīts ar tevi visās cīņās, kuras tu tagad piedzīvo?_____

Kristus nāve

Ko šie panti mums stāsta par Jēzu un kā mums Viņš ir jāuzlūko?

1. Jāņa 2:6 _____

Gal. 4:19 _____

Bez šaubām, Jēzus bija paraugcilvēks. Viņa dzīve – Viņa raksturs – ir paraugs, ko vajadzētu censties atdarināt visiem, kas Dieva žēlastībā Viņam seko. Jēzus ir vienīgais pilnīgais paraugs, kas mums ir attiecībā uz to, kā dzīvot dzīvi, uz ko Dievs mūs aicina.

Tomēr Jēzus nenāca uz šo zemi tikai tāpēc, lai dotu mums paraugu. Mūsu kā grēcinieku situācijā bija vajadzīgs kaut kas vairāk nekā tikai rakstura attīstība, Viņa kā Glābēja darbs prasīja vairāk nekā tikai pārveidošanu Viņa līdzībā. Mums ir vajadzīgs kaut kas vairāk par to; mums ir vajadzīgs Vietnieks – kāds, kas samaksātu sodu par mūsu grēkiem. Viņš nenāca, lai vienkārši dzīvotu pilnīgu dzīvu kā paraugs mums visiem. Viņš nāca arī, lai mirtu nāvē, ko esam pelnījuši mēs, lai Viņa pilnīgā dzīve varētu tikt piedēvēta mums kā mūsu pašu.

Ko šie panti māca par Kristus nāves nepieciešamību mūsu labā? Marka 8:31, Lūk. 9:22, Lūk. 24:7, Gal. 2:21. _____

Jēzum bija jāmirst mūsu labā tāpēc, ka paklausība likumam, lai gan tai ir centrāla loma kristieša dzīvē, nav tas, kas glābj kritušos. "Vai bauslība ir pret Dieva apsolījumiem? Nē, taču! Ja bauslībai būtu dots spēks darīt dzīvu, tad patiešām taisnība nāktu no bauslības." (Gal. 3:21) Ja kāds likums varētu glābt grēcinieku, tad tas būtu Dieva likums, bet pat šis likums nevar mūs glābt. Mūs var glābt tikai mūsu pilnīgā Parauga Jēzus dzīve. Kristus nāca, lai piedāvātu Sevi kā "tikai vienu upuri par grēkiem uz visiem laikiem" (Ebr. 10:12 NKJV).

Kā tas, kā tev pašam izdodas ievērot likumu, parāda tavu vajadzību pēc Vietnieka? _____

Cilvēka Dēla ciešanas

Izlasi Jes. 53:1-6. Ko tas mums stāsta par Kunga ciešanām pie krusta? ____

Jes. 53:4 teikts, ka Jēzus nesa mūsu bēdas un ciešanas. Tas noteikti iekļauj arī Ījaba bēdas un ciešanas. Un ne tikai Ījaba, bet visas pasaules. Visu cilvēku grēku dēļ, kas jebkad ir dzīvojuši, Jēzus nomira pie krusta.

Tāpēc tikai pie krusta Ījaba grāmata iegūst īsto perspektīvu. Šeit mums ir tas pats Dievs, kas atklāja sevi Ījabam, – Dievs, kas māca ērglim lidot, Dievs, kas saista kopā kvarkus, kas tagad cieš daudz vairāk par jebkuru cilvēks, pat Ījabu. Bēdas un ciešanas, ko mēs katrs personīgi pazīstam, Viņš uzņēma visas kopā. Tāpēc neviens nevar lasīt Dievam lekciju par ciešanām, tā kā Viņš savā cilvēcībā ir izdzīvojis pilnīgi visas ciešanas, ko grēks ir izplatījis pa visu pasauli. Mēs zinām tikai paši savas bēdas, tikai paši savas ciešanas; pie krusta Jēzus piedzīvoja tās visas.

Interesanti, ka Dievs jautāja Ījabam: "Vai debesu likumus tu zini? Vai tu liec tiem valdīt virs zemes?" (Īj. 38:33). Kļūst vēl neticamāk, kad mēs saprotam, ka, lai gan Viņš radīja 'debesu likumus', Viņš arī uzņēmas uz sevi laicīgo miesu un šajā miesā nomira, lai "iznīcinātu to, kam ir nāves vara, tas ir, velnu" (Ebr. 2:14).

Raugoties no krusta puses, Ījaba grāmata iegūst lielāku nozīmi, jo krusts atbild uz daudziem jautājumiem, ko grāmata atstāj neatbildētus. Un vislielākais jautājums – cik godīgi ir tas, ka Dievs ir augšā Debesīs, kamēr Ījabs virs zemes ir spiests tā ciest, tikai lai palīdzētu atspēkot sātana apsūdzības. Krusts parāda, ka nav tik svarīgi, cik briesmīgi Ījabs vai jebkurš cits cilvēks šajā pasaulē cieš, jo mūsu Kungs labprātīgi cieta daudz vairāk, kā kāds no mums jebkad vispār varētu ciest, lai varētu mums dot cerību un glābšanas apsolījumu.

Ījabs redzēja Dievu kā Radītāju; pēc krusta mēs Viņu ieraudzījām kā Radītāju un Glābēju, vai īpaši kā Radītāju, kas kļuva par mūsu Pestītāju (Fil. 2:6-8). Un, lai to paveiktu, Viņam bija jācieš grēka dēļ tā, kā neviens cilvēks, tai skaitā Ījabs, nekad negribētu vai nevarētu paciest. Tādējādi, līdzīgi Ījabam, ko gan vēl mēs varētu darīt, ja ne izsaukties tāda skata priekšā: "Tāpēc noliedzu sevi un nožēloju pīšļos un pelnos." (Īj. 42:6)

Sātans atmaskots

Izlasi Jāņa 12:30-32. Ko Jēzus pasaka par sātanu krusta un lielās cīņas kontekstā? _____

Pēc tam, kad E. Vaita runā par Jēzus nāvi pie krusta, viņa piemin spēcīgo ietekmi, kāda sātanam bija Debesīs un vērojošā universa priekšā. "Sātana melīgās apsūdzības pret dievišķo raksturu un Dieva valdību tagad parādījās īstajā gaismā. Lucifers bija apvainojis Dievu, ka, prasot no saviem radījumiem padevību un paklausību, Viņš meklē tikai savu godu un slavu, un apgalvoja, ka Radītājs, vēloties redzēt pašaieliedzību no citiem, Pats tomēr nekur neaizliedzas un nenes nekādus upurus. Tagad atklājās, ka kritušās un grēcīgās cilvēces glābšanai Universa Valdnieks bija pienesis vislielāko upuri, kādu vien mīlestība spēja sniegt, 'jo Dievs bija Kristū, salīdzinādamas pasauli ar sevi'. (2. Kor. 5:19, RV) Kļuva skaidri redzams, ka, iekārojot godu un augstāku varu, Lucifers bija atvēris durvis grēka ienākšanai, bet, lai grēku iznīcinātu, Kristus pats pazemojās un kļuva paklausīgs līdz nāvei." ("Lielā cīņa", 502. lpp.)

Izlasi 2. Kor. 5:19. Kā Kristus nāve samierina kritušo pasauli ar Dievu? _____

Pasaule ir kritusi grēkā, tā kļuvusi dumpīga. Tā ir atstājusi sevi atvērtu sātana plāniem, kā tas ir skaidri redzams, piemēram, Ījaba grāmatā. Tomēr Jēzus, uzņemdamies uz sevi cilvēciskumu, tajā pašā laikā nekad nezaudēdams dievišķumu, izveidoja nesaraujamās saites starp Debesīm un zemi un ar Savu nāvi garantēja galīgo sātana un grēka iznīcināšanu. Pie krusta Jēzus samaksāja likumīgo sodu par grēku, tādējādi samierinot kritušo pasauli ar Dievu. Lai gan mēs esam grēcinieki, kas nolemti nāvei, ticībā mums ir mūžīgās dzīvības apsoliņums Jēzū.

Lai arī kādus grēkus tu esi izdarījis, Jēzus samaksāja pilnu sodu par tiem pie krusta. Kāpēc šai pārsteidzošajai patiesībai vajadzētu izmainīt tavu dzīvi un mudināt tevi gribēt dzīvot paklausībā Viņam? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Tagad ir šīs pasaules tiesas stunda,” turpināja Kristus, “šīs pasaules valdnieks tagad tiks izstumts ārā. Bet, kad Es no zemes tikšu paaugstināts, Es visus vilkšu pie sevis.” Bet to Viņš sacīja norādīdams, kādā nāvē Viņam bija mirt.” Tā ir pasaules krīze. Ja Es kļūšu par grēku salīdzinātāju, pasaule tiks apgaismota. Tiks laužta sātana vara pār cilvēku dvēselēm. Cilvēcē tiks atjaunota izpostītā Dieva līdzība, un ticīgo svēto cilts beidzot iemantos Debesu mājas. Tāds būs Kristus nāves nopelns. Pestītājs nogrimst pārdomās par Viņam parādīto triumfa ainu. Arī krustu – smago, kaunpilno krustu – ar visām tā šausmām Viņš redz atmirdzam godībā.

Bet cilvēces pestīšanas darbs nav vienīgais, ko paveic krusts. Tas atklāj Dieva mīlestību visam plašajam Visumam. Šīs pasaules valdnieks tiek izdzīts ārā. Ir atspēkotas sātana apsūdzības pret Dievu. Viņa pārmetumi pret Debesīm ir izklidēti uz mūžīgiem laikiem. Pestītājs velk pie sevis gan eņģeļus, gan cilvēkus. Viņš ir teicis: “Kad Es no zemes tikšu paaugstināts, Es visus vilkšu pie sevis.” (E. Vaita “Laikmetu ilgas”, 625., 626. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kā vēl Jēzus dzīve un nāve atbild uz jautājumiem, ko Ījaba grāmata atstāj neatbildētus?

2. Padomā, ko krusts mums atklāj par Dieva raksturu, īpaši ja mēs saprotam, ka Tas, kas radīja mūs, ir tas pats, kas nomira par mums pie krusta. Kāpēc šai realitātei vajadzētu dot mums lielu cerību un mierinājumu, neskatoties uz to, kādus pārbaudījumus mēs piedzīvojam? Kā šī pārsteidzošā patiesība māca mums uzticēties Dievam un Viņa labestībai? (Sk. Rom. 8:32.)

3. Kā mēs redzējām, Ījaba grāmata parāda, ka lielā cīņā ir kosmiska problēma un ka konfliktam starp Kristu un sātanu ir dimensija, kas sniedzas tālāk par šo planētu. Iedomājies, kā Debesu būtnēm, kas pazina Jēzu tikai Viņa debešķīgajā godībā, bija skatīt Viņu pie krusta. Kā pārdomas par šo pārsteidzošo domu palīdz mums vairāk vērtēt to, kas mums ir dots Jēzū?

ĪJABA RAKSTURS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Īj. 1:1, 8; Īj. 29:8-17; Īj. 31:1-23; 2. Moz. 20:17; Mat. 7:22-27; Mat. 5:16; Ef. 3:10.

ATMIŅAS PANTS:

“Tu redzi, ka ticība viņa darbiem līdzdarbojās un ar darbiem ticība tapa pilnīga.” (Jēk. 2:22)

Bisu citu Ījaba grāmatā aprakstīto galveno jautājumu vidū mēs nedrīkstam zaudēt no redzesloka kādu citu svarīgu tēmu – pašu Ījabu. Kas bija šis vīrs, kam Kungs uzticējās tik ļoti, ka izaicināja velnu pārbaudīt viņa uzticību un godīgumu? Kas bija šis vīrs, kurš nesaprata, kāpēc tas viss notiek ar viņu, bet kurš saprata, ka tas, kas ar viņu notiek, nav godīgi; kas bija šis vīrs, kurš izteica dusmas un vilšanos par visu un tomēr palika uzticīgs taisnajam līdz galam?

Lai gan Ījaba grāmata galvenokārt runā par Ījabu pēc visām likstām, no šī stāsta mēs varam arī iegūt informāciju par Ījaba agrāko dzīvi. Un tas, ko mēs uzzinām par Ījaba pagātņi un kāds viņš bija kā cilvēks, palīdz mums labāk saprast, kāpēc Ījabs palika uzticīgs Kungam pat visu šausmīgo ciešanu vidū, pat visā, ko sātans darīja, cenšoties viņu aizvest prom no Dieva.

Kāds bija Ījabs, un ko mēs varam uzzināt par to, kā viņš dzīvoja, kas var palīdzēt mums būt uzticīgākiem Kunga sekotājiem mūsu pašu dzīvē?

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 24. decembrī.

Vīrs no Ūcas

Izlasi Īj. 1:1 un Īj. 1:8. Ko šie panti mums stāsta par Ījaba raksturu? _____

Lai gan viscaur dialogos Ījabam tiek teikts, ka viņš noteikti ir izdarījis kaut ko nepareizu, kā dēļ viss šis ļaunums nāk pār viņu, izrādās, ka šajā gadījumā vērojams tieši pretējais. Viņa labestība, viņa uzticība bija padarījusi viņu par īpašu sātana mērķi.

Cik labs un uzticīgs viņš bija? Pirmkārt, pants mums pasaka, ka viņš bija "pilnīgs" (KJV). Šim vārdam nav jānozīmē "bezgrēcīgs", kāds bija Jēzus. Tas satur domu par pabeigtību, godīgumu, patiesumu, bet relatīvā ziņā. Cilvēks, kas ir "pilnīgs" Dieva skatījumā, ir sasniedzis attīstības pakāpi, ko Debesis no tā sagaida konkrētajā laikā. Ebreju vārds ir "tam", un tas ir "ekvivalents grieķu vārdam 'teleios', ko bieži tulko kā 'pilnīgs' (Jaunajā Derībā), bet ko būtu labāk tulkot kā 'pilnībā izaudzis', 'nobriedis'". (The SDA Bible Commentary, 3. sēj., 499. lpp.) Ījaba pēdējie piedzīvojumi atklāj, ka viņš nebija sasniedzis galējo rakstura pilnību. Lai gan viņš bija uzticīgs un taisns, viņš vēl joprojām auga.

Otrkārt, pats Ījabs saka, ka viņš bija "taisns". Šis vārds nozīmē "kārtīgs", "nemainīgs", "taisnīgs", "pareizs". Ījabs dzīvoja tā, ka viņu varēja saukt par "labu pilsoni".

Treškārt, pants saka, ka viņš "bijās Dieva". Lai gan Vecā Derība aino dievbijību kā daļu no tā, ko nozīmē būt uzticīgam israēļietim, frāze ir izmantota arī Jaunajā Derībā attiecībā uz pagāniem, kas uzticīgi kalpoja Israēļa Dievam (sk. Ap.d. 10:2, 22).

Visbeidzot Ījabs "vairījās ļauna". Šo Ījaba raksturojumu apstiprina pats Kungs, kad Viņš saka sātanam: "Vai ievēroji Ījabu, manu kalpu, – tam nav līdzīga vīrs zemes! – krietnu un taisnu vīru, kas bīstas Dieva un vairās ļauna?" (Īj. 1:8)

Beigās Ījabs bija Dieva vīrs, kura ticība atklājās viņa dzīvesveidā, un tādējādi viņš patiešām nesa liecību "eņģeļiem un cilvēkiem" (1. Kor. 4:9) par to, kāds var kļūt cilvēks Kristū.

Ja Ījaba grāmata būtu par tevi, kas būtu rakstīts ievadteikumā?

"_____ zemē bija _____. Šis/Šī _____ bija _____
un _____, _____ un _____."

Soli mazgājās pienā

Kad Ījabs centās tikt galā ar likstām, kas pār viņu nāca, viņš domāja par savu pagātnes dzīvi, cik tā bija laba un kā viņš bija dzīvojis. Runājot par savām agrākajām dienām, Ījabs teica, ka šajā laikā "mazgājās pienā mani soli" (Īj. 29:6).

Piemēram, Īj. 29:2 Ījabs runā par laiku, kad "Dievs mani sargāja". Ebreju vārds "sargāja" nāk no bieži lietota vārda viscaur Vecajā Derībā, kas runā par to, ka Dievs sargā savus ļaudis (sk. Ps. 91:11, 4. Moz. 6:24). Nav šaubu, Ījabam bija laba dzīve. Svarīgi bija arī tas, ka viņš zināja, ka viņam ir laba dzīve.

Izlasi Īj. 29:8-17. Ko šie panti mums stāsta par to, kā citi redzēja Ījabu un kā viņš izturējās pret tiem, kam bija grūtas cīņas? _____

Šeit mēs varam redzēt, cik ļoti cienīts bija Ījabs. Frāze par to, ka viņš "laukumā iznāca sēdēt" (Īj. 29:7), liek domāt par sava veida vietējo pārvaldību, kuras daļa Ījabs acīmredzot bija. Šādi krēsli parasti tika doti sabiedrības senioriem un cienījamiem sabiedrības locekļiem, un starp viņiem Ījabs bija augsti godājams.

Bet mēs varam redzēt, ka pat "viszemākie" sabiedrības locekļi viņu mīlēja un cienīja. Nabagi, bāreņi, aklie, atraitnes, klibie – tie, kas nebija tā svētīti kā Ījabs, bija tie, kam viņš sniedza palīdzību un mierinājumu.

"Dievs Savā Vārdā ir devis pārtikuša cilvēka aprakstu – cilvēka, kura dzīve vispatiesākajā ziņā bija veiksmīga, kuru godāt priecājās gan Debesis, gan zeme." (E. Vaita "Audzināšana", 142. lpp.)

Tādi panti kā šie un citi (kā mēs redzēsim) mums parāda, kāpēc Ījabs bija katrā ziņā veiksmīgs cilvēks gan Dieva, gan cilvēku redzējumā.

Ir viegli būt laipnam un parādīt cieņu bagātajiem, ietekmīgajiem un slavenajiem. Tomēr kā tu izturies pret tiem, kam vispār nav nekā, ko tev piedāvāt? _____

Sirds un acis

Pirmajā brīdī zemāk minētajos pantos var izklausīties, ka Ījabs lielās, izrāda savu svētumu, tikumu un labo uzvedību citiem. Šāda attieksme, protams, ir tieši tāda, kādu Bībele nosoda (sk. Mat. 23. nod.). Bet ne tas šeit notiek ar Ījabu. Atkal ir svarīgi atcerēties kontekstu: viņam saka, ka ciešanu iemesls ir viņa pagātnes dzīve, kas bijusi diezgan ļauna. Ījabs toties zina, ka tā vienkārši nevar būt patiesība un ka nekas, ko viņš bija darījis, nevarētu būt par iemeslu postam, kas nāk pār viņu. Tā nu viņš velta šo laiku, pārskatot, kāds ir viņa dzīvesveids un kāds viņš ir kā cilvēks.

Izlasi Īj. 31:1-23. Ko vēl Ījabs pasaka par to, kā viņš dzīvoja, pirms nāca nelaime? _____

Ievēro arī, ka Ījabs nerunāja tikai par savu ārējo rīcību. Vārdi "sirds steigu-sies acīm līdzī" (Īj. 31:7) parāda, ka Ījabs saprata svētuma dziļāko nozīmi un to, kāda dziļāka nozīme ir pareizajam, nepareizajam un Dieva likumam. Ījabs acīmredzot zināja, ka Dievs rūpējas par mūsu katra sirdi, par mūsu domām, kā arī par mūsu rīcību (sk. 1. Sam. 16:7, 2. Moz. 20:17, Mat. 5:28). Ījabs zināja, ka nav pareizi pat iekārot sievieti, nevis tikai pārkāpt laulību ar viņu. (Atkal – kāds spēcīgs pierādījums faktam, ka patiesā Dieva atziņa ir pastāvējusi, pat pirms Kungs izsauca esamībā Israēlu kā savu derības tautu un lieciniekus).

Izlasī, ko Ījabs teica Īj. 31:13-15. Kāpēc šī vēsts ir tik izšķiroša? _____

Šeit Ījabs parāda pārsteidzošu izpratni par visu cilvēku vienlīdzību, īpaši viņa laikā (patiesībā jebkurā laikā). Senā pasaule nebija vieta, kur saprata un ievēroja visu cilvēku vienlīdzīgās tiesības un vienlīdzību likuma priekšā. Atsevišķas ļaužu grupas uzskatīja sevi par augstākām un pārākām un nepārdzīvoja citu cilvēku cieņas un tiesību aizskaršanu. Tomēr šeit Ījabs parāda, cik labi viņš saprata cilvēku tiesības un ka šīs tiesības sākas ar Dievu, kas mūs ir radījis. Kaut kādā ziņā Ījabs bija priekšā ne tikai sava laika cilvēkiem, bet arī mums.

Māja uz klints

Izlasi Īj. 31:24-34. Ko vēl mēs varam mācīties par Ījabu? _____

Nav brīnums, ka Kungs par Ījaba dzīvi un raksturu izteicās tieši tā un ne citādi. Šis ir cilvēks, kas skaidri izdzīvoja savu ticību, cilvēks, kura darbi atklāja, cik reālas ir viņa attiecības ar Dievu. Tas, protams, padarīja viņa sūdzības vēl rūgtākas: "Kāpēc ar mani tā notiek?" Un, protams, tas padarīja viņa draugu argumentus tukšus un liekulīgus, kādi tie arī bija.

Bet no Ījaba uzticīgās un paklausīgās dzīves realitātes mēs varam gūt dziļāku un vēl svarīgāku vēsti. Ievēro, cik cieši dzīve, ko viņš vadīja pagātnē, bija saistīta ar to, kā viņš reaģēja uz traģēdijām, kas pār viņu nāca vēlāk. Tā nebija nejaušība vai veiksmē, vai arī tīrs gribasspēks, ka Ījabs atteicās "nolādēt Dievu un mirt" (Īj. 2:9). Nē, tas bija tāpēc, ka visus šos uzticības un paklausības gadus Dievs deva viņam ticību un raksturu, kas palīdzēja uzticēties Kungam, neskatoties uz to, kas ar viņu notiek.

Izlasi Mat. 7:22-27. Kas ir atrodams šajos pantos tāds, kas atklāj iemeslu, kāpēc Ījabs palika uzticīgs? _____

Ījaba uzvaras galvenā atslēga atrodama visās mazajās uzvarās, kas viņam bija iepriekš (sk. arī Lūk. 16:10). Viņa uzticīgā pieķeršanās pareizajam, nepadošanās kompromisiem padarīja Ījabu par to, kas viņš bija. Ījabā mēs redzam paraugu tam, ko Jēkaba grāmata saka par darbu lomu ticības dzīvē: "Tu redzi, ka ticība viņa darbiem līdzdarbojās un ar darbiem ticība tapa pilnīga." (Jēk. 2:22) Cik svarīgs kristīgās dzīves princips atklāts šajā pantā! Ījaba stāstā mēs redzam šo principu atklājamies spēcīgā veidā. Ījabs bija veidots no tādiem pašiem kauliem un miesas kā mēs visi, tomēr Dieva žēlastībā un viņa paša čaklo pūļu rezultātā viņš dzīvoja uzticīgā paklausībā Dievam.

Kādas izvēles tev vēl ir jāizdara, lai dzīvotu tik uzticīgi kā Ījabs? _____

Dieva daudzveidīgā gudrība

Jau agrāk Ījaba grāmatā Elīfazs no Tēmānas Ījabam teica: "Vai Visuvarenajam tīk, ka tu taisns? Ko viņš gūst, ja tavi ceļi krietni?" (Īj. 22:3) Šis ir ļoti ironisks jautājums, ņemot vērā, ko mēs zinām par to, kas notiek aizkulisēs Debesīs. Jā, Dievam ir prieks, ka Ījabs ir taisns, un tas bija ieguvums Viņam, ja Ījabs dzīvoja krietni. Un tā ir patiesība ne tikai par Ījabu – tas pats attiecas uz visiem, kas sevi sauc par Kunga sekotājiem.

Izlasi Mat. 5:16. Kā šie vārdi palīdz atbildēt uz jautājumu, ko Elīfazs izmeta Ījabam? _____

Tiešais jautājums Ījaba grāmatā bija, vai Ījabs būs uzticīgs? Sātans teica, ka nebūs. Dievs teica, ka būs. Ījaba uzticība tāpēc noteikti bija Dieva priekšrocība, vismaz šajā īpašajā cīņā ar sātanu.

Tomēr šis stāsts ir maza daļiņa no lielāka jautājuma. Pirmā eņģeļa vēsts aicina mūs dot godu Dievam (Atkl. 14:7), un Jēzus Mat. 5:16 paskaidro, ka mēs ar saviem labajiem darbiem varam nest Dievam godu. Tieši to Ījabs darīja. Un tieši to arī varam darīt mēs.

Izlasi Ef. 3:10. Kā šeit izteiktais princips ir atklāts Ījaba grāmatā, bet tikai mazākā mērā? _____

Tas, ko mēs redzam šajā pantā un Ījaba grāmatā, ir fakts, ka Dievs darbojas Savu sekotāju dzīvē, lai izmainītu viņus pēc Savas līdzības Savam godam. "Paša Dieva līdzībai ir jātiek atveidotai cilvēkos. Dieva gods, Kristus gods ir saistīts ar Viņa ļaužu rakstura pilnību." (E. Vaita "Laikmetu ilgas" 671. lpp.) Ījaba dzīve bija paraugs tam, kā cilvēki var atklāt šo principu, neskatoties uz to, ka Ījabs dzīvoja pirms daudziem tūkstošiem gadu. Dieva ļaudīm visos laikmetos ir priekštiesība pavadīt savu dzīvi tādā pašā veidā.

Kas tavā dzīvē pagodina Dievu? Ko tava atbilde liecina par tevi un par to, kā tu dzīvo un ko tev vajadzētu mainīt? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Protestantu reformācija atguva lielo patiesību par glābšanu tikai ticībā. Šī patiesība pirmo reizi parādās Vārdā jau Ēdenē (sk. 1. Moz. 3:15), pēc tam tā gūst pilnīgāku izteiksmi Ābrahāma dzīvē (sk. 1 Moz. 15:6, Rom. 4:3), pirms tā secīgi atklāta Rakstos caur Pāvilu. Tomēr patiesība par glābšanu tikai ticībā vienmēr ietver Svētā Gara darbu ticīgā dzīvē, nevis kā glābšanas līdzekli, bet kā tās izpausmi. Ījaba dzīvē un raksturā mēs atrodam izcilu paraugu tam, kāds izskatās šis darbs. Teologi reizēm šo darbu sauc par "svētdarīšanu", kas pamatā nozīmē "svētumu". Tas Rakstos ir tik nozīmīgi, ka mums ir teikts, lai dzenamies "pēc svētuma, bez kā neviens neredzēs Kungu" (Ebr. 12:14). Svētdarīšanas pamatnozīme ir "nošķirts svētai lietošanai", ideja, kas ir redzama, piemēram, kad Kungs Saviem derības ļaudīm saka: "Esiet svēti, jo es esmu svēts – Kungs, jūsu Dievs!" (3. Moz. 19:2) Lai gan šis vārds un ideja parādās dažādos veidos gan Vecajā, gan Jaunajā Derībā, runa ir par to, ko Dievs dara mūsos. To var redzēt morālā izaugsmē labestības virzienā. Tā ir "progresīvs process morālā izmaiņā Svētā Gara spēkā, sadarbojoties ar cilvēka gribu." ("Handbook of SDA Theology", 296. lpp.) Lai gan šis darbs ir kaut kas tāds, ko tikai Dievs var paveikt mūsos, mēs netiekam spiesti svētdarīšanā vairāk kā taisnošanā. Mēs nododam sevi Kungam, un šis pats Kungs, kas taisno mūs ticībā, arī svētos mūs, veidojot mūs, kā Viņš to darīja ar Ījabu, pēc Dieva līdzības, vismaz tik lielā mērā, kā tas ir iespējams šai pasaulē. Tā Pāvils raksta: "Mani bērni, kuru dēļ es atkal ciešu dzemdību sāpes, lai Kristus beidzot izveidojas jūsos." (Gal. 4:19) Elena Vaita raksta: "Kristus ir mūsu paraugs, svēts un pilnīgs paraugs, kas mums ir iedots, lai mēs tam sekotu. Mēs nekad nebūsim vienādi ar Paraugu, bet mēs varam atdarināt un līdzināties tam saskaņā ar savām spējām." ("That I May Know Him", 265. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kādus lēmumus mēs varam pieņemt, ietekmējot to, cik lielā mērā Kungs var mūsos darboties? Mēs zinām, ka tikai Dievs var izmainīt sirdis, bet mums ir jāsadarbojas. Kāda ir šī sadarbība? Kā tā atklājas?

2. Kol. 2:6 teikts: "Tā kā jūs esat pieņēmuši Kristu Jēzu par Kungu, tad Viņā arī dzīvojiet." Kā šie vārdi palīdz mums saprast, ko nozīmē dzīvot ticībā un paklausībā?

3. Kā mēs kā draudze, nevis tikai katrs atsevišķi, varam pagodināt Kungu cilvēku un eņģeļu priekšā?

DAŽAS MĀCĪBAS NO ĪJABA

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

2. Kor. 5:7, Īj. 1-2:8, Mat. 4:10, Mat. 13:39, Jāņa 8:1-11, Ebr. 11:10, Ebr. 4:15.

ATMIŅAS PANTS:

“Redzi, mēs uzskatām par laimīgiem tos, kas ir izturējuši; par Ījaba izturību jūs esat dzirdējuši un zināt, kādu iznākumu Kungs viņam nosprieda, jo Kungs ir žēlsirdīgs apžēlošanā.” (Jēk. 5:11)

Mēs esam nonākuši šī ceturkšņa Ījaba grāmatas izpētes noslēgumā. Lai gan mēs esam aptvēruši lielu daļu grāmatas, mums ir jāatzīst, ka tajā vēl joprojām ir daudz, ko mācīties. Protams, pat laicīgajā pasaulē viss, ko mēs mācāmies un atklājam, vada mūs vienkārši pie vēl vairāk, ko mācīties un ko atklāt. Un ja tā ir ar atomiem, zvaigznēm, medūzām un matemātikas vienādojumiem, tad cik daudz vairāk ar Dieva Vārdu?

“Mums nav iemesla apšaubīt Dieva Vārdu tikai tāpēc, ka mēs nevaram saprast Viņa aizgādības noslēpumus. Dabas pasaulē mūs pastāvīgi apņem brīnumi, ko mēs nespējam aptvert. Vai tad mēs esam pārsteigti, ka arī garīgajā pasaulē atrodam noslēpumus, ko nespējam izprast? Grūtības rada tikai cilvēka prāta vājums un šaurums.” (E. Vaita “Audzināšana”, 170. lpp.)

Jā, noslēpumi paliek, īpaši tādā grāmatā kā Ījaba, kur aizskarti daudzi no dzīves visgrūtākajiem jautājumiem. Neskatoties uz to, aplūkosim dažas mācības, ko paņemt no šī stāsta, kas var mums palīdzēt, līdzīgi Ījabam, būt uzticīgiem Kungam, dzīvojot grūtību pilnā pasaulē.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 31. decembrī.

Ticībā, ne skatīšanā

Izlasi 2. Kor. 5:7 un 2. Kor. 4:18. Kādas svarīgas patiesības ir atklātas šajos pantos? Kā šīs patiesības mums palīdz, cenšoties būt uzticīgiem Kunga sekotājiem? _____

Tiešais 2. Kor. 4:18 konteksts ir eshatoloģisks, runājot vairāk par gala laiku, kad mēs tiekam tērpti nemirstībā – lielais apsolījums, kas vēl nav piepildījies. Šis ir apsolījums, kas mums ir jāpieņem ticībā, nevis skatīšanā, jo tas vēl nav īstenots.

Līdzīgi Ījaba grāmata mums parāda, ka pastāv daudz lietu, kuras mēs nevaram redzēt. Lai gan cilvēkiem, kas dzīvo mūsdienās un mūsu laikmetā, nevajadzētu būt tik grūti to aptvert, jo zinātne ir atklājusi neredzamu spēku eksistenci mums visapkārt.

Kādā lielā pilsētā sludinātājs stāvēja draudzes priekšā. Viņš lūdza visiem palikt klusiem. Uz dažām sekundēm nebija ne skaņas. Tad viņš izvilka radio, ieslēdza to un sāka grozīt kanālus citu pēc cita. Radio izdeva visu veidu skaņas.

Sludinātājs jautāja: "No kurienes nāk visas šīs skaņas? Vai tās nāk no paša radio? Nē, šīs skaņas bija gaisā mums visapkārt kā radioviļņi, kas ir tikpat reāli kā mana balss, kurā jūs tagad klausāties. Bet tas, kā mēs esam aprīkoti, neļauj mums tos uztvert. Taču fakts, ka mēs tos nevaram redzēt, sajust vai dzirdēt, nenozīmē, ka to nav, pareizi?"

Kas vēl reāls eksistē ap mums, ko mēs nevaram redzēt (piemēram, radiācija un gravitācija)? Kādas garīgas mācības mēs varam gūt no fakta, ka šie neredzamie spēki ne tikai eksistē, bet arī var ietekmēt mūsu dzīves? _____

Kā mēs redzējām Ījaba grāmatā, neviens no iesaistītajiem cilvēkiem īsti neaptvēra, kas notiek. Viņi ticēja Dievam un viņiem pat bija kaut kāda izpratne par Dievu un Viņa raksturu un radošo spēku. Bet aiz tīrajiem realitātes faktiem, ko viņi varēja redzēt, t.i. Ījaba likstām, viņiem nebija ne jausmas, kas notiek aizkulisēs. Vai tieši tāpat arī mums reizēm nav ne jausmas par to, kādi neredzami spēki rosās ap mums? Ījaba grāmata māca mums dzīvot ticībā, saprotot savas vājības un to, cik maz mēs patiesībā redzam un zinām.

Ļaunuma realitāte

Viens no lielākajiem izaicinājumiem, ko piedzīvojusi cilvēces domāšana, ir saistīta ar ļaunumu. Lai gan daži filozofi un pat reliģijas pārstāvji ir nolieguši ļaunuma eksistenci vai domā, ka mums vismaz vajadzētu atnest šo jēdzienu, lielākā daļa cilvēku tam nepiekrīst. Ļaunums ir reāls. Ļaunums ir daļa no šīs pasaules. Lai gan mēs varētu strīdēties par to, kas ir un kas nav ļaunums, lielākā daļa no mums (pārfrāzējot ASV Augstākās tiesas teikto citos kontekstos) "zina, kas tas ir, kad to redz".

Ļaunums reizēm tiek dalīts divās plašās grupās: dabas radītais un morālais. Dabas radītais ļaunums ir definēts kā tāds, kas ceļas no dabas katastrofām, piemēram, kad ciešanas rada zemestrīces, plūdi vai epidēmijas. Morāls ļaunums rodas no citu cilvēku tīšas ļaunprātīgas rīcības, kā piemēram, slepkavošanas vai laupīšanas.

Visu veidu teorijas, gan senās, gan modernās, mēģina izskaidrot ļaunuma eksistenci. Mēs, septītās dienas adventisti, ticam, ka Bībele māca par ļaunuma rašanos radītas būtnes – sātana – krišanas dēļ. Popkultūra ar materiālistiskām filozofiskām spekulācijām noliedz ideju par sātanu. Bet to var izdarīt, tikai atmetot skaidro Rakstu liecību, kas attēlo sātanu kā reālu būtni, kas izdara kaitējumus cilvēkiem, cik daudz vien iespējams.

Šī ir patiesība, kas īpaši atklāta Ījaba grāmatā.

Izlasi Īj. 1:1 līdz Īj. 2:8. Kā šīs divas nodaļas palīdz mums saprast sātana lomu ļaunumā, kas ir tik dominējošs pasaulē? _____

Ījaba gadījumā sātans bija tiešā veidā atbildīgs gan par morālo, gan dabas radīto ļaunumu, kas nāca pār šo cilvēku. Bet tas, ko mēs redzam Ījaba grāmatā, obligāti nenozīmē, ka visi ļaunuma un ciešanu gadījumi ir tiešā veidā saistīti ar dēmonisku aktivitāti. Fakts ir tāds, ka, tāpat kā ar tēliem Ījaba grāmatā, mēs vienkārši nezinām iemeslus visām notiekošajām šausmām. Vārds "sātans" nevienu reizi netika pieminēts dialogos par Ījaba neveiksmi. Runātāji vainoja Dievu, vainoja Ījabu, bet nevienā brīdī nevainoja sātanu. Neskatoties uz to, Ījaba grāmatai vajadzētu mums parādīt, kurš galu galā ir atbildīgs par ļaunumu virs zemes.

Ko šie panti mums pastāsta par sātana realitāti? Atkl. 12:12; Mat. 4:10; Mat. 13:39; Lūk. 8:12; Lūk. 13:16; Lūk. 22:3, 31; Ap.d. 5:3; 1. Pēt. 5:8. Vēl svarīgāk, kādas norādes uz sātana ietekmi tu pamani savā dzīvē? Kā no tās izsargāties?

Ar šādiem draugiem...

Viscaur Ījaba grāmatā trīs (un pēc tam četri) vīri, kas nāca pie Ījaba, to darīja ar labiem motīviem. Viņi bija dzirdējuši par Ījaba nelaimēm nāca, lai "viņu žēlotu un mierinātu" (Īj. 2:11). Tomēr pēc tam, kad Ījabs sāka runāt, apraudot traģēdijas, kas ir nākušas pār viņu, šķiet, viņiem svarīgāk likās nolikt Ījabu pie vietas un izlabot viņa teoloģiju, nevis iedrošināt un pacelt ciešanās nonākušā drauga garu.

Viņiem ik pa laikam nebija taisnības. Bet iedomājies – ja nu viņiem būtu taisnība? Iedomājies, ka viss tas būtu nācis pār Ījabu tāpēc, ka viņš to pelnījis! Teoloģiskā ziņā viņiem varbūt bija taisnība, bet nu un tad? Vai Ījabam vajadzēja pareizu teoloģiju? Vai arī viņam bija vajadzīgs kaut kas pilnīgi cits?

Izlasī Jāņa 8:1-11. Ko Jēzus šeit atklāj tādu, kā šiem vīriem lielā mērā trūka?

Šajā stāstā ir liela atšķirība starp sievieti, kas pieķerta laulības pārkāpšanā, un viņas apsūdzētājiem, kā arī Ījabu un viņa apsūdzētājiem. Sieviete bija vainīga. Lai gan viņa varbūt bija mazāk vainīga grēkā nekā tie, kas viņu apsūdzēja, nekad netika uzdots jautājums, cik liela ir viņas vaina, lai arī kādi būtu vainu mīkstināšie apstākļi. Turpretī Ījabs nebija vainīgs, vismaz tādā ziņā, kā viņa apsūdzētāji gribēja viņu apsūdzēt. Bet, pat ja viņš būtu vainīgs līdzīgi šai sievietei, Ījabam no šiem vīriem bija vajadzīgs tas pats, kas bija vajadzīgs minētajai sievietei un visiem ciešanās nonākušajiem cilvēkiem: žēlastība un piedošana.

"Piedodot šai sievietei un iedrošinot viņu dzīvot labāku dzīvi, Jēzus raksturs atspīd pilnīgas taisnības skaistumā. Nemazinot grēku un nemīkstinot vainas apziņu, Viņš nenosoda, bet glābj. Pasaule šai sievietei varēja dot tikai nicinājumu un izsmieklus, bet Jēzus izsaka mierinājuma un cerības vārdus." (E. Vaita "Laikmetu ilgas", 462. lpp.)

Ījaba grāmatai vajadzētu mums iemācīt to, ka mums citiem jādod tas, ko mēs paši gribētu saņemt. Noteikti ir savs laiks un vieta rājienam, pretdarbībai, bet, pirms mēs izlemjam uzņemties šo lomu, mums ir lēnprātīgi un pazemīgi jāatceras, ka mēs paši esam grēcinieki.

Kā mēs varam mācīties būt līdzjūtīgāki pret tiem, kas cieš paši savas nepareizās rīcības dēļ? _____

Vairāk nekā ērkšķi un dadži

Kā mēs visi zinām (un daudzi zina pārāk labi), dzīve ir grūta. Uzreiz pēc Ēdenes, pēc grēkā krišanas, Kungs atklāja mūsu pirmajiem vecākiem, kādas būs viņu pārkāpuma sekas (sk. 1. Moz. 3:16-24). Tie gan bija tikai daži netieši mājiieni. Galu galā, ja vienīgie izaicinājumi, ko mēs dzīvē piedzīvotu, būtu "ērkšķi un dadži", cilvēku eksistence radikāli atšķirtos no tā, kāda tā ir mūsdienās.

Ko gan mēs redzam sev apkārt, ja ne ciešanas, slimības, nabadzību, karu, noziegumus, depresiju, piesārņojumu un netaisnību? Senatnes vēsturnieks Hērodots rakstīja par kultūru, kurā cilvēki raudāja, kad piedzima bērniņš, jo viņi zināja par neizbēgamajām bēdām un ciešanām, ko šis bērns piedzīvos, kad kļūs pieaudzis. Izklusā slimīgi, bet kurš var atspēkot šo loģiku?

Tomēr Ījaba grāmatā ir kāda vēsts par cilvēka stāvokli. Kā mēs redzējām, Ījabs varētu būt visas cilvēces simbols, jo mēs visi ciešam – bieži vien tādos veidos, kas nešķiet godīgi, kas nešķiet atbilstoši mūsu izdarītajiem grēkiem. Tas nebija godīgi pret Ījabu, un tas nav godīgi arī pret mums.

Un tomēr visā tajā, ko Ījaba grāmata var mums pateikt, Dievs ir klāt, Dievs zina un Dievs apsola, ka viss noteikti nav veltīgi.

Laicīgie rakstnieki cīnās ar bezjēdzību dzīvē, kas beidzas ar mūžīgu nāvi. Viņi meklē un meklē atbildes un tomēr pie tām nenonāk, jo šī dzīve pati par sevi nepiedāvā neko. Ir ateistiska filozofija, ko sauc par "nihilismu", no latīņu vārda "nihil", kas nozīmē "nekas". Nihilisms māca, ka mūsu pasaule un mūsu dzīve tajā neko nenožīmē.

Tomēr Ījaba grāmata norāda mums uz neparastu realitāti aiz "nihil", ar ko mums draud mūsu mirstīgā dzīve. Tā norāda mums uz Dievu un uz eksistences valstību, no kā mēs varam gūt cerību. Tā stāsta mums, ka nekas, kas ar mums notiek, nenotiek vakuumā, bet ka ir Dievs, kas zina visu, kas notiek, – Dievs, kas apsola kādu dienu visu sakārtot pareizi. Lai arī kādus lielus jautājumus Ījaba grāmata atstātu neatbildētus, tā neatstāj mūs tikai ar mūsu dzīves pelniem rokās (sk. 1. Moz. 3:19; Īj. 2:8). Tā atstāj mūs ar cerību uz to, kas atrodas ārpus mūsu tiešajām uztveršanas spējām.

Ko Bībeles pants skaidri pasaka par lielo cerību, kas stāv pāri jebkam, ko piedāvā šī pasaule? (Sk., piemēram, Ebr. 11:10, Atkl. 21:2.) _____

Jēzus un Ījabs

Bībeles pētnieki visos laikmetos ir centušies rast paralēles starp Ījaba stāstu un Jēzus stāstu. Un, lai gan Ījabs nav tiešs Jēzus prototips (kā bija ar dzīvniekiem upurēšanas sistēmā), dažas paralēles tomēr pastāv. Šajās paralēlēs mēs varam atrast citu mācību no Ījaba: ko mūsu glābšana Kungam maksā.

Salīdzini Īj. 1:1 un 1. Jāņa 2:1, Jēk. 5:6 un Ap.d. 3:14. Kādas šeit ir paralēles?

Izlasi Mat. 4:1-11. Kādas paralēles pastāv šeit starp Jēzu un Ījabu? _____

Izlasi Mat. 26:61; Lūk. 11:15, 16 un Jāņa 18:30. Kādas paralēles šajos pantos ir ar Ījaba pieredzi? _____

Salīdzini Īj. 1:22 ar Ebr. 4:15. Kādas paralēles ir šeit? _____

Šie panti atklāj interesantas paralēles starp Ījaba un Jēzus pieredzi. Ījabs, protams, nebija bezgrēcīgs kā Jēzus. Neskatoties uz to, viņš bija uzticīgs un taisns vīrs, kura dzīve pagodināja Tēvu. Tāpat kā Jēzu, arī Ījabu sātans ļoti pārbaudīja. Viscaur Ījaba grāmatā Ījabs tika nepatiesi apvainots. Arī Jēzus piedzīvoja nepatiesas apsūdzības.

Visbeidzot, un varbūt tas ir vissvarīgākais, neskatoties uz visu, kas notika, Ījabs palika uzticīgs Kungam. Daudz vairāk mums visiem nozīmē tas, ka arī Jēzus palika uzticīgs. Neskatoties uz visu, kas ar Viņu notika, Jēzus dzīvoja bezgrēcīgu dzīvi, kas pilnībā iemiesoja Dieva raksturu. Jēzus bija "Dieva būtības atveids" (Ebr. 1:3), un tāpēc viņam vienīgajam bija taisnība, kas nepieciešama glābšanai. "Dieva taisnība ticībā uz Jēzu Kristu ir visiem, kas tic; tur nav nekādas atšķirības." (Rom. 3:22)

Lai arī cik lielas bija Ījaba ciešanas un viņa uzticība ciešanās, tās bija mazs un nepilnīgs atspulgs tam, ko Jēzus, viņa Pestītājs piedzīvos Ījaba labā un mūsu labā, kad Viņš patiešām nāks un "galā nostāsies pāri pīšļiem" (Īj. 19:25).

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Gadsimtu gaitā Ījaba grāmata ir savilņojusi, izglītojusi un izaicinājusi lasītājus jūdaismā, kristietībā un pat Islāmā (kam ir sava Bībeles vēsts variants). Mēs sakām "izaicinājusi", jo, kā mēs redzējām, grāmata pati par sevi atstāj daudz neatbildētus jautājumus. Vienā ziņā tam nevajadzētu būt pārsteigumam. Galu galā, no 1. Mozus grāmatas līdz Atklāsmes grāmatai, kura gan Bībeles grāmata neatstāj neatbildētus jautājumus? Pat kopumā ņemot, Bībele neatbild uz visiem jautājumiem, kurus tā skar. Ja tēmas, ko tā ietver, – cilvēces krišana un glābšanas plāns – ir jautājumi, ko mēs pētīsim visā mūžībā (sk. "Lielā cīņa" 678. lpp.), vai viena grāmata, pat ja to iedvesmojis uzrakstīt Kungs (2. Tim. 3:16), spētu atbildēt uz visiem jautājumiem?

Ījaba grāmata tomēr nav atsevišķa grāmata. Tā ir daļa no daudz plašākas ainas, kas atklāta Dieva Vārdā. Un kā daļa no lielas garīgas un teoloģiskas mozaikas tā piedāvā visiem Dieva sekotājiem spēcīgu vēsti ar universālu aicinājumu. Un šī vēsts ir: uzticība un dzīves likstas. Ījabs ir dzīvs paraugs ar paša Jēzus vārdiem: "Kas izturēs līdz galam, tas tiks izglābts." (Mat. 24:13) Kurš ticīgais, cenšoties darīt taisnību, nav reizēm piedzīvojis neizskaidrojamu jaunumu? Kurš ticīgais, cenšoties būt uzticīgs, nav piedzīvojis izaicinājumus savai ticībai? Kurš ticīgais, meklējot mierinājumu, tā vietā nav piedzīvojis ap-sūdzības? Ījaba grāmata dāvā mums tāda cilvēka paraugu, kas, piedzīvojot to visu un vēl vairāk, saglabāja ticību un godīgumu. Tā kā ticībā un žēlastībā mēs uzticamies Jēzum, kas nomira pie krusta Ījaba un mūsu dēļ, mums dotā vēsts ir: "Ej un dari tāpat!" (Lūk. 10:37)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Iedomājies kādu jūdu, kas, zinādams Ījaba grāmatu, dzīvoja pirms Jēzus nākšanas. Kā tu domā, kādi jautājumi būtu šai personai, bet nav mums, kas dzīvojam pēc Jēzus? Tas ir, kā stāsts par Jēzu un to, ko Viņš ir izdarījis mūsu labā, palīdz mums labāk saprast Ījaba grāmatu?

2. Kāds varētu būt tavš pirmais jautājums Ījabam, ja tu viņu satiktu, un kāpēc?

3. Kādus vēl jautājumus skar Ījaba grāmata, par ko mēs šajā ceturksnī nerunājām?

4. Kāda ir galvenā garīgā atziņa, ko tu esi ieguvis no šīs Ījaba grāmatas izpētes? Līdzdali atbildes Bībeles izpētes grupā!

SATURS

lpp.

1. Beigas _____	5
2. Lielā cīņa _____	12
3. "Vai tad Ījabs velti bīstas Dieva?" _____	19
4. Dievs un cilvēku ciešanas _____	26
5. Nolādēta tā diena _____	33
6. Lāsts bez iemesla? _____	40
7. Sods pēc nopelna _____	47
8. Nevainīgas asinis _____	54
9. Norādījumi uz cerību _____	61
10. Ēlīhu dusmas _____	68
11. Vētras beigas _____	75
12. Ījaba Pestītājs _____	82
13. Ījaba raksturs _____	89
14. Dažas mācības no Ījaba _____	96